
Taina liniştitului
domn Genardy

Petra Hammesfahr

Taina liniştitului domn Genardy

Titlul original:

DER STILLE HERR GENARDY

Traducere din limba germană de:

Daniela Ştefănescu

Editura Trei
— 2005 —

PARTEA I

1

Era o zi de decembrie când omul zări fetiţa pentru prima oară. Când s-a întors de la lucru, puţin după ora cinci, fetiţa se afla în faţa vitrinei, direct sub reclama luminoasă: „Magazin de animale – Wolfgang Weber”. Îşi sprijinise ambele mâini de geam, apropiindu-şi atât de mult obrazul de el, încât sticla se aburise sub respiraţia ei şi chiar începuse să îngheţe. În ziua aceea era foarte frig, se lăsase deja şi întunericul.
Îndărătul vitrinei, nişte iepuraşi pitici stăteau într-o cuşcă şi chiar alături era cea a unui hamster. În partea din fund a magazinului se aflau mai multe colivii de mărimi diferite şi un acvariu de mai bine de un metru lăţime. Bărbatului îi erau toate cunoscute. De doi ani locuia la etajul întâi al imobilului, direct deasupra încăperilor magazinului de animale.
Trecea zilnic pe lângă vitrină, fără să fie atent la animalele dinăuntru, deoarece chiar alături de ea era poarta casei. De obicei, când ajungea în acel loc tocmai îşi scotea cheia din buzunar, având în minte doar atât – să intre în casă, să urce în apartamentul lui, să se aşeze şi să se odihnească niţel.
Nici copilei nu i-a acordat încă o atenţie deosebită în această zi de decembrie. N-avea nimic deosebit care să-i fi plăcut din prima clipă. O fetiţă de cel puţin unsprezece ani, poate chiar doisprezece, despre care nu puteai spune nici măcar că e drăguţă. Prea mare pentru gustul lui şi prea slabă. Pierduse deja acele forme moi care-l atrăgeau tainic la copii, asemenea unui magnet. Dar poate că formele ei erau doar mascate de îmbrăcămintea groasă.

Pieptul, spatele şi braţele copilei erau acoperite de o jachetă deformată, la care purta nişte pantaloni din material aspru, care nu erau pe măsură, aşa că fuseseră suflecaţi în partea de jos, îngroşându-se astfel în jurul gleznei. Genunchii şi turul pantalonilor erau murdare. Jacheta avea şi ea câteva pete, iar degetele cu care lovea în geam aveau dâre negre sub unghiile rupte pe-alocuri.
Tot felul de amănunte pe care omul le-a înregistrat în trecere, fără a fi conştient de ele. Ceea ce i s-a întipărit în minte a fost doar expresia de pe faţa ei. Îi indica mai clar decât oricare alt detaliu că fetiţa era lăsată de capul ei în majoritatea timpului.
Când a deschis poarta, a auzit-o vorbind cu animalele din spatele geamului: nu se putea vedea cu care exact.
Nici nu-l interesa de fapt. A intrat în casă şi a traversat holul îngust pentru a ajunge la scări. I-a pătruns în nas mirosul respingător de hrană pentru peşti. Ori de câte ori venea de-afară îl izbea acest miros infect şi de fiecare dată i se părea ceva mai pronunţat. Îl deranjase încă de când se mutase aici. Şi din prima zi fusese ferm hotărât să se mute din nou la prima ocazie care se va ivi.
În fiecare vineri şi sâmbătă cumpăra un ziar şi parcurgea partea cu anunţuri. Până acum nu găsise ceea ce-şi dorea: o locuinţă drăguţă într-un imobil îngrijit, într-o zonă mai bună, cu o chirie convenabilă. Aşa cum avusese înainte.
Nu fusese nici prea mare, nici prea mică, nici prea scumpă, avusese un balcon în faţa camerei de zi, iar împrejurimile erau liniştite şi curate. Circulaţie pe străzi practic inexistentă, un loc de joacă pentru copii în imediata apropiere, scăldat în verdeaţă. Acolo şezuse adesea primăvara, vara şi toamna, până târziu după-amiaza, pe o bancă la marginea părculeţului, bucurându-se de soare şi privind copiii. Privind doar. Şi amintindu-şi de fiica sa. O plăcere inofensivă, uneori chiar dureroasă.

De multe ori, pe vreme rea, câţiva copii se jucau în holul casei. Niciodată nu-l deranja dacă făceau gălăgie în faţa uşii lui.
Aproape douăzeci de ani locuise acolo, fusese mulţumit şi se înţelesese bine cu vecinii. Dar el se înţelegea bine cu toată lumea, reuşea de obicei în câteva secunde să-şi aprecieze interlocutorul, ştiind apoi exact cum să se comporte.
Totuşi în ultimii ani îi mersese ceva mai prost. Întâi şi-ntâi îşi pierduse slujba. Dintr-o prostie, mai bine zis doar dintr-o neatenţie. Venise o reclamaţie la adresa lui şi a fost rugat să ia poziţie. De dat afară nu-l puteau da chiar atât de uşor. I s-a pus însă clar în vedere să plece de la sine. Atunci, în interesul lui, nu s-ar acorda cazului prea multă importanţă şi nici n-ar fi investigat mai îndeaproape. De fapt, le era mai curând teamă de scandal. Pentru atitudinea pe care o adoptaseră se presupunea că trebuia să le mai fie şi recunoscător. Asta se întâmplase acum cinci ani.
Luni întregi şocul l-a ţinut sub tensiune, poate a contribuit şi supărarea. îşi iubise munca: un venit stabil, siguranţă la bătrâneţe, multă mişcare în aer liber atât vara cât şi iarna, contact cu oamenii, o mulţime de figuri cunoscute, chiar dacă se schimbaseră adesea o dată cu trecerea anilor.
Dar s-ar fi putut solda mai rău, chiar mult mai rău.
Ştia lucrul ăsta. Când se tot gândea şi îşi amintea – la început nici nu era în stare de altceva –, simţea că i se face rău. Se blestema pentru nechibzuinţa lui, pentru acea clipă în care se lăsase dus de val. Şi-a jurat că aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată, că de acum încolo avea să-şi impună o disciplină de fier. Au venit apoi alte lucruri care l-au distras provizoriu de la aceste preocupări.
Banii nu i-au mai ajuns; un timp a trăit din economii.
Când s-au epuizat, a vândut micile obiecte de valoare care se adunaseră de-a lungul anilor. Trăise întotdeauna modest, putându-şi permite deci acest mic lux. Câteva exemplare

tare frumoase! De unele dintre ele nu s-a putut despărți însă. Un ac de cravată din aur, având montat un diamant, şi o pereche de butoni din aceeaşi garnitură. Pur şi simplu n-a fost în stare să le vândă, deşi i-ar fi adus cu siguranță o sumă frumuşică.
S-a despărțit în schimb de o colecție de desene cu totul deosebite: unele erau semnate de mână. Înrămate simplu, făcuseră ani de zile o impresie ieşită din comun, împodobindu-i unul dintre pereții camerei de zi. A fost un fel de înfrângere personală faptul că a trebuit să le ofere spre vânzare. Asta se întâmplase acum patru ani.
Mai târziu s-a văzut chiar silit să-şi înstrăineze cea mai mare parte a mobilierului, pentru a mai supraviețui câteva luni. Vecinii erau mirați. Le-a povestit că e pe cale să-şi lichideze locuința. Doar era de prevăzut că nu o mai putea păstra mult timp.
În curând se va muta la fata lui, explica fiecăruia care îi punea întrebări, şi apoi a reziliat contractul la timp pentru a nu se mai expune şi riscului de a rămâne dator cu chiria.
A locuit trecător într-o pensiune mizeră, unde se ținea pe o vagă linie de plutire făcând pe curierul, stătea câte o jumătate de zi într-o cameră mucegăită şi îşi tot storcea creierii, gândindu-se pe ce cale s-o apuce. Rămăşițele averii lui se aflau într-un depozit şi a fost nevoit să se despartă şi de ele. Asta se întâmplase acum trei ani.
Bineînțeles că existau motive pentru decăderea lui.
Motive pentru plângerile făcute la adresa lui – în esență, un motiv. Nu fuma, nu bea, nu bătea cârciumile şi nu se purta grosolan cu femeile tinere pe stradă. Era politicos, răbdător, te puteai baza pe el, era amabil, reținut şi săritor, un bărbat obişnuit şi la locul lui, de vreo cincizeci şi cinci de ani.
Motivul erau locurile de joacă şi copiii care se jucau în holurile caselor. Iubea copiii, fetițele cu picioruşele plinuțe şi fustițele scurte. Întotdeauna avea în buzunare câteva mici

atenţii pentru ele. Erau atât de uşor de mulţumit, se puteau într-adevăr bucura încă de orice fleac. De ouă de ciocolată, goale pe dinăuntru şi umplute cu mărunţişuri. Fetele mai micuţe se dădeau în vânt după aşa ceva. De cele mai măricele nu se ocupase niciodată, în orice caz nu de cele din vecini; sporovăiau prea mult.
Şi cu cele mici fusese precaut, le alesese cu grijă. Le îndesase un astfel de ou în mâini, le mângâiase părul şi, dacă se ivise ocazia, chiar şi picioruşele. Dar nu ajunsese mult mai departe, oricum nu cu copiii pe care-i întâlnea des, care-l cunoşteau, îi ştiau numele şi ar fi putut oricând să-l arate cu degetul.
O singură dată se lăsase dus de val, se simţise absolut sigur, crezuse că ceea ce i se oferea era o şansă unică.
Două fete micuţe, doar în vizită şi nesupravegheate într-o locuinţă. Iar lui îi deschideau cu naivitate uşa. Le luase pe genunchi, le arătase diferite jocuri cu degetele, râzând în acest timp, le gâdilase niţel, ca să râdă şi ele.
Ca să ia totul drept glumă.
Două fetiţe, de patru şi de cinci ani. Atât de inocente încă, şi totuşi pricepuseră, vorbiseră. Din fericire, nu fuseseră crezute decât în parte, poate că nici nu fuseseră în stare să povestească exact. Dar ajunsese ca să-l distrugă.
Chiar şi numai umbra unei bănuieli – trebuise el să-l asculte pe şef spunându-i – ar fi suficient. Şi după aceea a locuit în pensiunea aceea mizeră, fără loc stabil de muncă, fără maşină, căci fusese nevoit s-o vândă până la urmă şi pe ea.
Înainte o pornea adeseori cu automobilul, la sute de kilometri depărtare. Vecinilor le povestise mereu că-şi vizita fiica, ginerele, nepoţii. Apoi îşi căutase un copil, undeva unde nu-l cunoştea nimeni. Aşa era lipsit de orice risc. Ştia perfect greşelile pe care le făceau alţii, pentru că se lăsau numai la voia situaţiei, fără să gândească dincolo de clipa

prezentă. El gândea totdeauna mai departe şi acționa în consecință.
Niciodată nu lăsase un copil să i se urce în maşină. Nici nu o oprea în aşa fel, încât să poată cineva să-şi amintească mai târziu de vehicul sau de număr. Îşi schimba înfățişarea, pe cât era posibil acest lucru cu mijloace modeste, purta ba ochelari, ba mustăcioară, iar dulciurile din buzunarele lui întâi te oboseau, apoi te adormeau.
Cel mai grav fusese pentru el că trebuise să-şi vândă maşina. Îi lipseau atât de mult ieşirile. Atunci nu se limita la degete. Şi după aceea era calm săptămâni întregi, complet echilibrat şi mulțumit cu sine însuşi şi cu toate celelalte.
Când vremea o permitea, făcea plimbări lungi ca să nu fie nevoit să stea în camera mucegăită a pensiunii şi să reflecteze asupra greşelii comise, pe care nu voia s-o mai repete vreodată. Niciodată nu va mai fi un copil din apropierea casei!
Adesea şedea ore întregi pe o bancă la marginea unui loc de joacă. Şi acolo a cunoscut într-o zi un copil, care i-a dat peste cap toate planurile înțelepte. Se juca întotdeauna singur şi zăbovea foarte mult.
A fost deci foarte uşor să creeze o bază solidă pentru o relație caldă, mai întâi cu câteva vorbe prietenoase, apoi cu mici cadouri. Uneori era ca şi cum ar fi avut de-a face cu propria-i fiică. Copila avea deja nouă ani, dar era puțin întârziată. Era plină de încredere şi curând a început să-l asculte orbeşte. Aproape două luni a durat prietenia lor. O perioadă frumoasă, în care nu trebuise să se înfrâneze mai deloc.
La început fusese convins că fetița nu va vorbi, pentru că pur şi simplu nu pricepea. Mai târziu, ce-i drept, a început să aibă unele îndoieli. Şi pentru propria siguranță s-a hotărât atunci să aibă grijă ca să nu se poată afla nimic. Asta se întâmplase cu doi ani şi jumătate în urmă.

2

Cineva va muri. Sunt sigură. Şi nu pot vorbi cu nimeni despre acest subiect. în toți aceşti ani nu m-a crezut niciodată nici un om. Pe vremuri era suficient să fac doar o aluzie la faptul că visasem din nou ceasul, pentru ca pe mama s-o apuce crizele. Uneori mă şi bătea, ca şi cum eu aş fi avut vreo vină.

Nici un om nu e vinovat de visele sale. Iar la mama aveam de fiecare dată impresia că mă bătea numai ca să scape de propria ei frică. Şi mie mi-era frică, o frică îngrozitoare. Când visez ceasul înseamnă moartea unui om pe care-l cunosc sau iubesc. Nu e nici superstiție, nici prostie, nici fantezie. Mi se întâmplă aşa de peste douăzeci de ani, pot s-o dovedesc.

Acum douăzeci şi unu de ani, ceasul era atârnat în camera de zi a bunicilor mei. Nu se potrivea deloc acolo, cu cadranul lui negru şi rotund, cu orele marcate cu linii de culoarea alamei şi acele ascuțite. Dar era agățat de perete deasupra sofalei, chiar lângă un tablou care reprezenta o frântură de pădure şi o prăpastie adâncă şi, în fiecare seară, bunicul îl întorcea cu o cheie. Văzusem asta de multe ori.

Aveam doisprezece ani şi îmi plăcea de o sută de ori mai mult la bunici decât acasă. Încă de pe-atunci nu mă înțelegeam grozav cu mama. Nimic nu s-a schimbat în această privință o dată cu trecerea anilor, numai că pe vremea aceea era mai rău. Mama se văicărea tot timpul.

Că aş fi un copil imposibil; nici nu mai ştiu de câte ori am auzit această propoziție. Maică-mea mi-o dădea mereu de exemplu pe sora mea Anke.

Anke era cu patru ani mai mică decât mine. Anke era tot timpul veselă. Necomplicată, zicea mama, eu în schimb creasem de la început numai probleme. Nici o noapte n-o

lăsasem să doarmă fără întrerupere. Se pare că aveam coşmaruri încă de când eram foarte micuță şi atunci începeam să țip, mi-era teamă de întuneric, nu voiam să stau în patul meu, refuzam să rămân singură.
Iar în timpul zilei îmi treceau deseori idei trăsnite prin cap. Era suficient să se trântească uşa unei maşini, să latre un câine, să zăresc o piatră mare pe caldarâm, că şi vedeam sânge, mâini şi picioare rupte şi capete sparte.
De fapt şi de drept, tot timpul mi-era frică. Dar când ziceam ceva, maică-mea îmi ținea un discurs kilometric, în care folosea de zeci de ori expresia „copil imposibil”.
Într-o bună zi m-am săturat să tot aud reproşurile mamei, iar cum bunicii nu locuiau decât la două străzi de noi, am început să mă duc în fiecare zi imediat după şcoală acolo, rămânând până seara, până ce eram sigură că tata a ajuns acasă. El mă iubea, de asta eram foarte sigură. Venea la mine de fiecare dată când nu puteam dormi, se aşeza pe marginea patului, vorbea cu mine despre vise urâte şi că acestea n-ar avea nici un sens, dar absolut nici un sens şi nici o importantă, până ce adormeam din nou.
Şi când îi povesteam ce-mi trecuse prin minte în timpul zilei, întreba câteodată: „Iar ți-a povestit bunica despre război?” Sau spunea: „O să treacă, Siggi, când te faci mai mare. Ai răbdare şi o să vezi cum o să râzi singură de toate astea când o să fii om în toată firea. Poate e numai din cauza pubertății; este o vârstă când trebuie să lupți cu multe lucruri.”
Pe bunici îi îndrăgeam foarte mult. Tata însă era pe-atunci aproape un sfânt pentru mine. Un om care ştia să explice totul şi singura ființă pe care o iubeam cu adevărat. Când era acasă, mă simțeam în siguranță. Dar din păcate se întorcea mereu abia la şapte şi ceva de la serviciu. Lucra în construcții, iar mamei îi convenea când făcea ore suplimentare.

În după-amiaza în care a avut loc povestea cu ceasul, stăteam cu bunica în camera de zi. Nu-mi terminasem încă temele, când, deodată, se lăsă o linişte deplină. Nici înainte nu fusese gălăgie în cameră, doar sunetul andrelelor bunicii şi din când în când câte un oftat, când greşise numărătoarea ochiurilor şi trebuia s-o ia de la capăt – şi tic-tacul ceasului. Iar apoi, liniştea.
Ea n-a avut pentru mine nici o semnificație în prima clipă. Bunica însă făcu o mutră de parcă ar fi căzut trăsnetul, se închină şi imploră în şoaptă câțiva sfinți din cer să ne ajute. Apoi afirmă tot în şoaptă că e un semn al morții când un ceasornic se opreşte atât de brusc.
Mai ştiu că am râs jenată şi cu un sentiment neplăcut.
Iar bunica spuse:
— De astfel de lucruri nu se râde, Sigrid. Nu ți-am povestit odată cum a fost în timpul războiului când s-a oprit ceasornicul la sora mea? Şi trei zile mai târziu toți erau morți, asfixiați şi îngropați de vii în pivniță: sora mea, cumnatul meu, cei doi copilaşi. Aşteaptă numai şi o să vezi că nu vorbesc aiurea. Se va întâmpla ceva îngrozitor, o simt.
Seara am vorbit cu tata despre asta. Şi am fost aşa de uşurată când a râs şi el. Povestea surorii ei o spusese bunica deja de sute de ori şi de fiecare dată puțin altfel.
După părerea lui, bunica uitase doar să întoarcă ceasul.
Îl mai aud şi azi pe tata zicând:
— Uneori tare am chef să-i astup gura bunicii. La prostiile pe care ți le tot debitează nu trebuie să te mai miri de nimic. Mai lipseşte ca mâine să susțină că omul cu glugă în persoană ar fi oprit ceasul, pentru a-i face un semn.
Mai bine n-ar fi adăugat asta, căci în acea noapte l-am visat pentru prima dată. Dar în vis ceasul nu s-a oprit pur şi simplu. A apărut în camera de zi un om cu o pelerină maro închis. Capul şi fața îi erau acoperite de o glugă, într-o mână ținea un ciocănel. Luă ceasul din perete şi-l duse

afară, urcă o scară cu el şi-l puse undeva acolo sus pe nişte scânduri.
Apoi îşi luă avânt şi lovi cu ciocănelul în liniile care indicau orele pe cadran, iar cu ultima lovitură dispărură şi acele ceasornicului. Rămase numai cadranul negru, se făcu mai mare şi tot mai mare, începu să se învârtească. Omul în maro dansă pe el, se roti în cerc ca un nebun, întinse mâna după mine şi mă smulse. Nu mă puteam învârti atât de repede, m-am prăbuşit şi am căzut într-o gaură, adânc, am căzut tot mai adânc, până ce asta m-a trezit. Şi trei zile mai târziu, tata muri. Accident de muncă.
M-a cuprins deodată sentimentul că sunt singură pe lume. La înmormântare m-au apucat crize de țipete şi de plâns cu convulsii. Abia atunci am realizat că omul în maro îmi arătase o schelă, că aş fi putut să-l previn pe tata, dacă aş fi priceput la timp. Voiam să mă scuz, să-i cer iertare. Mai aveam atâtea să-i spun. Au trebuit să mă tragă cu forța de lângă coşciug.
Asta a fost în vara de acum douăzeci şi doi de ani. În toamna aceluiaşi an, la numai trei luni de la moartea tatei, am avut din nou visul. Atunci am şi primit pentru prima dată o bătaie bună fiindcă i l-am povestit mamei.
Căci simțeam că o să înnebunesc dacă-mi țin gura.
Trei zile mai târziu bunicul era mort. Dimineața pur şi simplu nu s-a mai trezit. Bunica a devenit tot mai ciudată. Tot mai mergeam zilnic la ea imediat după şcoală, dar uneori mă înspăimânta de-a dreptul. Vorbea singură sau cu sora ei, cu bunicul sau cu tot felul de oameni care nu mai trăiau de mult. Şi tot mereu mormăia. Doar rareori înțelegeam ce spunea, iar când o întrebam ceva se uita la mine ca şi cum nici n-aş fi fost acolo.
Au fost atunci câțiva ani tare răi. Nici nu mai ştiu cât de des am visat ceasul. Întotdeauna, omul în maro îl lua din perete, îl ducea undeva, îi lovea liniile care marcau orele până ce

dispăreau. Şi de fiecare dată, după trei zile murea un om. De cele mai multe ori erau oameni bătrâni, vecini şi cunoscuți de-ai bunicii care-mi fuseseră foarte dragi. Dar ultima de pe vremea aceea a fost o fetiță din clasa mea, cu care mă întâlneam uneori după-amiezile după moartea bunicului. În drum spre casă, a fost călcată de o maşină. Împlinisem atunci deja cincisprezece ani.
Se poate spune, bineînțeles, că se întâmplă să aibă loc accidente şi că e normal ca oamenii bătrâni să moară.
Numai că nu mă poate convinge nimeni că e normal să ai un astfel de vis cu trei zile înainte. Gândeam adesea pe vremea aceea că s-ar putea să fiu blestemată, vrăjită sau posedată de diavol, că oamenii trebuiau să moară doar pentru că eu aveam acel vis, că ar mai trăi cu toții dacă eu n-aş exista.
Alteori mă gândeam că sunt numai prea proastă.
Doar omul în maro îmi arăta de fiecare dată locul unde trebuia să moară cineva. Dar eu nu-l recunoşteam niciodată, aşa că mă consideram pur şi simplu prea tâmpită şi incapabilă. La vârsta aceea îți imaginezi tot felul de lucruri.
După moartea fetiței din clasa mea a urmat o perioadă lungă de linişte. Ceea ce nu însemna însă nimic, căci între vise erau uneori intervale mai scurte, alteori mai lungi. Nu credeam să fi încetat, deşi îmi venea des în minte ce-mi spusese odată tata în legătură cu pubertatea şi alte cele. Ei bine, aveam şaisprezece ani, eram dată de un an la ucenicie. Nimic special, doar un mic magazin alimentar. Mama acceptase primul post de ucenic de care aflase, fără să se intereseze de dorințele sau aptitudinile mele. Dar eu nici n-aveam aptitudini, aveam doar vise urâte şi idei. Şi nici un om cu care să pot vorbi despre asta, fără a fi luată în derâdere sau bătută, absolut niciunul.
Între timp, bunica locuia la azil. Se mutase acolo un an după moartea bunicului. N-avea sens s-o vizitez. Mai întâi, îi

era frică de mine. Când apăream țipa, mă ocăra şi dădea în mine până ce dispăream iar în spatele uşii.
Odată a strigat de a adunat jumătate din etaj:
— Tu ni l-ai băgat în casă pe omul în maro. Nu ți-am spus dintotdeauna că ne aduce numai nenorocire? Acu', vezi să scapi iar de el, înainte de a ne nenoroci pe toți!
Mai târziu nici nu m-a mai recunoscut. N-avea rost să vorbesc cu mama, iar Anke era încă prea mică pentru a pricepe ceva.
În magazinul în care îmi făceam ucenicia se afla şi o ucenică mai mare ca mine. O chema Hedwig. Încerca tot timpul să se împrietenească cu mine. Îşi dădea într-adevăr silința, doar că eu mă temeam pe-atunci îngrozitor să mă ataşez de un om. Când îndrăgeam cu adevărat pe cineva, apărea fără discuție omul în maro şi lovea în ceas până ce-l strica.
Pe Hedwig mi-am dorit adesea s-o urăsc pentru că era atât de drăguță şi pentru că nu voiam să pățească ceva. I-am povestit odată despre visul meu şi despre toți morții. M-am gândit că atunci mă va lăsa poate în pace.
Dar Hedwig a râs doar şi a fost de părere:
— Poți să m-anunți data viitoare când vine omul în maro. Dacă pune ceasul pe stradă, mă declar o săptămână bolnavă, şi dacă-l duce într-un dormitor, o să dorm pur şi simplu câteva nopți în pivniță. Pe schele nu mă sui niciodată.
De crezut nu m-a crezut. Şi după ce a aflat de ce eram atât de rezervată față de ea, s-a străduit şi mai tare. Simțeam clar că îi părea rău pentru mine. Într-o zi mi-a spus:
— Asta vine doar din faptul că stai toată ziua în casă.
Şi eu aş înnebuni în locul tău. Trebuie să ieşi, Sigrid, să fii printre oameni, să te distrezi, asta schimbă gândurile. Îți trebuie un prieten, el o să te facă să te mai gândeşti şi la altceva.

Într-una din zile, Hedwig a insistat să ies duminică împreună cu ea. Avea deja un prieten. Îl cunoşteam, pentru că deseori venea s-o ia seara cu maşina de la magazin. Hedwig îmi spunea că le-ar face plăcere să mă ia cu ei o dată. Şi că ar fi timpul să mai văd şi altceva în afară de mutra ursuză a maică-mii, râsul obraznic al soră-mii şi clientela din magazin.
Mai întâi n-am vrut, ba chiar am sperat că mama îmi va interzice. Dar ea n-a avut nimic împotrivă, aşa că duminică am pornit-o spre cinematograful din Horrem, la spectacolul de după-amiază. La nouă trebuia să fiu acasă.
Am mers cu autobuzul, bazându-mă pe faptul că Hedwig mă va lua de la gară, după cum stabiliserăm. La gară nu era, însă cinematograful se afla chiar vizavi. Şi am început să aştept. Hedwig şi cu prietenul ei n-au venit. A doua zi mi-a povestit că se certaseră. Dar asta a fost a doua zi şi până atunci am crezut, fireşte, că păţise ceva.
Prietenul ei conducea ca un nebun, îmi povestise ea de atâtea ori. Cu ochii minţii o şi vedeam zăcând pe stradă, proiectată afară din maşină, acoperită, moartă.
Nu-mi puteam aminti să fi visat cu trei nopţi înainte.
Poate că dormisem o dată prea adânc. Dacă nu mă trezeam dintr-un vis, mă gândeam întotdeauna dimineaţa că nu visasem nimic. Citisem totuşi că omul visează în fiecare noapte.
Stăteam în faţa cinematografului şi îmi venea să plâng. La casa de bilete nici nu m-am dus. Am trecut doar prin faţa vitrinelor interioare, privind la fotografii, deşi n-am văzut ca lumea niciuna.
Şi apoi, cineva mi-a pus brusc mâna pe umăr. M-am speriat îngrozitor, m-am întors şi n-am văzut la început decât ceva maro. Era ca un coşmar ziua în amiaza mare.

Am dat să țip, dar nu puteam scoate nici un sunet. Acum vine chiar personal, în carne şi oase, mi-a trecut prin minte. Şi o să-mi spună drept în față cine-i de data asta la rând.
Apoi am auzit vocea, plină de calm şi grijă:
— Ei, ce-i cu tine? Nu vor să-ți vândă bilet? Nu-i ăsta un motiv ca să plângi. Cunosc filmul. Nu-i pe gustul fetelor mici.
Nu era omul în maro în persoană, era doar Franz.
Purta un costum maro, cu cămaşă albă şi cravată.
— Te-am speriat? m-a întrebat şi şi-a cerut îndată scuze, îmi pare rău, n-am vrut.
După aceea mi-a întins mâna şi s-a prezentat ceremonios:
— Franz Pelzer.
Era cu doisprezece ani mai mare ca mine şi cu un cap mai înalt. Exact omul de care aveam nevoie atunci – puțin tată şi puțin prieten. Era liniştit, înțelept, cu adevărat adult. La început am crezut că-mi fusese trimis din cer, de către îngerul meu păzitor, de tata sau de bunicul meu.
De cineva de-acolo sus care îmi voia binele. Care nu voia să mai fiu singură.

3

După ce bărbatul se despărțise cu doi ani şi jumătate în urmă de fetiță – în ziar se relatase despre o crimă brutală făcută cu sânge rece, dar nu aşa o considera şi el, iar presei îi plăcea să şocheze cu astfel de expresii –, a început încetişor s-o ducă iar ceva mai bine.
A găsit de lucru într-un depozit, o muncă murdară, iar el ura murdăria. Munca nici nu era foarte bine plătită, dar avea nevoie urgentă de un salariu. A economisit timp de câteva luni drastic fiecare pfenig care nu-i trebuia neapărat pentru traiul său mai mult decât modest.

Apoi a găsit locuința de deasupra magazinului de animale, pe care şi-a aranjat-o sărăcăcios şi ieftin. Împrejurimile nu erau tocmai curate, dar erau calme. O stradă lăturalnică liniştită, cu vecini puțini. În afara lui mai locuiau în casă trei familii de chiriaşi.
Sus de tot, într-o mansardă mică, despărțită de restul podului, un tânăr care pretindea că e student, deşi cam depăşise vârsta. Seara târziu asculta de multe ori muzică tare şi chema cete întregi de fete tinere să petreacă noaptea la el. Pe unele dintre ele le lăsa să locuiască la el zile în şir, iar câteva arătau ca şi cum ar fi fost încă de pe băncile şcolii.
Prin casă se zvonise că poliția se interesa din când în când de tânăr. Fuseseră văzuți o dată în casa scării câțiva în uniformă şi se pare că ar fi avut şi un câine cu ei – probabil doar nişte clienți de-ai magazinului de animale. Niciodată nu-l preocupa o astfel de vorbărie. El personal se înțelegea bine cu acest tânăr.
La etajul doi locuia alături de proprietarul casei, care se ocupa şi de magazinul de animale, un cuplu mai în vârstă, care se plângea adesea de acel tânăr, dar în rest nu se interesa de nimic. Nici măcar nu saluta când se întâlnea cu cineva în hol sau pe scară. La etajul întâi, chiar lângă el, stătea o femeie singură, cam de-o vârstă cu el.
Pe lângă mirosul pătrunzător degajat în casa scării de hrana peştilor, reprezenta şi ea un motiv de a întoarce spatele acestei case la prima ocazie. Lui nu-i plăceau femeile şi adunase în timpul scurtei sale căsnicii destule experiențe triste. Iar vecina lui era foarte insistentă. Ori de câte ori i se ivea prilejul, nu pregeta să-i dea de înțeles că nu ar deranja-o o relație mai apropiată.
La început l-a poftit de câteva ori la o cafea duminică după-amiază. A acceptat invitațiile, povestind însă chiar de la

prima vizită că-şi pierduse de curând soția şi nu-şi revenise încă de pe urma morții ei. Spera să păstreze astfel distanța.
Văzând că această tactică nu ajută, i-a povestit că trebuia să ia de la moartea soției anumite medicamente pentru a putea îndura mâhnirea profundă pe care o resimțea. Şi că datorită acestor medicamente îşi regăsise, ce-i drept, un somn liniştit, putându-se concentra şi în timpul zilei asupra lucrului, însă efectele secundare nu-i permiteau să se mai gândească să pornească iar o relație cu o femeie. Asta a fost atunci suficient ca s-o țină ceva mai la distanță. De renunțat n-a renunțat însă, sperând, probabil, că la un moment dat el va întrerupe tratamentul.
Trăind modest, a putut curând să-şi permită iar o maşină, un model mai vechi, care-i ajungea însă pentru satisfacerea nevoilor sale. Şi-a reluat atunci călătoriile. O dată pe lună pleca de-acasă cu un mic geamantan, având uneori sub braț un pachețel învelit drăguț.
Şi dacă se întâlnea întâmplător în hol cu tânărul de la mansardă, cu proprietarul casei sau cu vecina cea singură, le povestea, ca în anii trecuți vecinilor din fosta locuință, că pleacă în vizită la fiică, la ginere şi la cei doi nepoți şi că se bucură deja la gândul că va petrece puțin timp cu copiii. Din păcate, timpul era întotdeauna prea scurt. Ceea ce chiar corespundea realității.
Pentru momentele când simțea că-l „apucă" în apartament, ținea pregătit un teanc de fotografii. Pe unele trebuise să le cumpere şi numai ieftine nu fuseseră. De aceea, pe cele mai multe le făcuse singur. Era suficient să le privească, pentru a se şi simți într-o dispoziție plăcută. Asta-l ferea să rişte inutil. Iar fetița pe care o văzuse în decembrie în fața vitrinei magazinului de animale ar fi fost un risc enorm. Fata era categoric prea mare. Nu pentru el, ci doar pentru siguranța lui.

Dar copilul avea ceva care nu-l lăsa să-şi regăsească linişte. Poate numai expresia feței pe care citeai că de-abia aştepta un om care să aibă puțin timp şi pentru ea. Că-i era dor de nițică afecțiune, de dragoste şi înțelegere. De fiecare dată când vedea această expresie nu putea să nu se gândească la fata lui.
La ea trebuise să renunțe, ca mai târziu la munca lui curată şi la locuința drăguță, exact la vârsta la care copiii îi plăceau cel mai mult. De atunci tot visa să mai poată fi cu un copil aşa cum fusese cu ea pe vremea aceea.
Nu trebuise să-şi bată atunci capul în legătură cu tot felul de riscuri. Fusese fericit, doar fericit şi mulțumit.
De obicei dormea prost când se lăsa prea tare acaparat de amintiri din perioada aceea şi tresărea speriat din vise haotice. De multe ori era glasul soției care-l chema, pe un ton strident şi pusă pe ceartă, la patul fiicei sale.
Totuşi, când voia să se aplece asupra patului şi a copilului care plângea, ea îi dădea o lovitură în piept. Țipa, urla, gâfâia ca un animal: „Pleacă de aici, porcule. Ce i-ai făcut? Te omor dacă te mai atingi o dată de ea!”
Uneori apărea şi un tip tânăr. Unchi îl numise fiică-sa, unchi! Şi stătuse în poalele lui, lipindu-i-se încrezător de piept, în timp ce lui nu-i arunca decât o privire înfricoşată.
Întărâtată! Fireşte, întărâtată, împotriva propriului tată. Nici o amintire legată de dragostea, de grija lui, de nopțile din patul lui, de nenumăratele scutece pe care el i le schimbase.
Iar tipul îi arăta pumnul amenințător în timp ce el îşi strângea cu brațul copilul la piept. „Pleacă imediat de-aici, înainte să-mi pierd cumpătul.”
Toate astea îl urmăreau, îl obsedau, îl îndemnau la prudență, în schimb discuțiile cu şefii săi aveau încă un aspect paşnic. În privința soției nu avusese niciodată temeri serioase. Chiar dacă-l ocărâse când fuseseră singuri.
În prezența unui străin nu ar fi deschis gura, s-ar fi jenat.

Dar față de tipul ăla de atunci, tânăr şi puternic, avusese un respect enorm. Şi nu doar față de el. Să tot fie vreo cincisprezece ani de când îl bătuse unul, îl mai călcase şi în picioare după ce zăcea deja pe jos. De atunci îi era frică.
În definitiv, fetița din fața vitrinei avea părinți, o mamă. Şi un tată! Poate chiar unul care nu stătea mult pe gânduri, care lovea şi călca în picioare, fără a chema mai întâi poliția.
Dacă n-ar fi stat tocmai în fața magazinului de animale, dacă ar fi întâlnit-o într-un loc de joacă, poate că ar fi încercat să facă o dată aşa cum făcuse cu fetița pe care o cunoscuse pe vremea când locuia încă în pensiunea aia mizerabilă.
Un copil impresionant de ataşat. Serviabil şi ascultător, neştiutor şi delicat, aproape aşa ca pe vremuri fiica lui.
După ce stătuse de câteva ori de vorbă cu ea, fetița mersese cu el fără să şovăie. Era de ajuns ca el să apară la marginea locului de joacă. Nu trebuia să facă semn cu mâna, să strige, ceea ce ar fi putut atrage atenția altora. Doar să stea acolo o clipă, să se întoarcă apoi şi să plece încet.
O şi pornea după el, alerga puțin în urma lui, căci el îi explicase că face parte din jocul lor ca ea să fugă nițel după el. Şi îi mai spusese că dacă pomenea ceva mamei ei, doar o dată, doar o singură dată, atunci el nu se mai întorcea niciodată şi se termina cu cadourile, cu jocurile. Copilul se ținuse de promisiune.
Abia când erau destul de departe de alți oameni şi de case locuite, când nu mai exista pericolul să-i întâlnească sau să-i vadă cineva, o aştepta să ajungă lângă el, să-l apuce şi să-l tragă de mână.
Ştia că el avea ceva pregătit în buzunare pentru ea.
Apoi găsea un loc unde s-o poată lua în poală. Râdea de fiecare dată când el o gâdila. Şi râdea şi atunci când venea rândul ei să-l gâdile. La început el fusese cel care-i condusese mâinile, până ce ea a priceput că trebuia să

apuce mai tare. Câteva săptămâni frumoase, dar într-o zi copila se pornise pe plâns, ba chiar pe țipat, pentru că el nu se mai putuse mulțumi cu joaca.
Cu fata din fața vitrinei era musai să fie altfel. Aşa-i dicta rațiunea de fiecare dată când petrecea prea mult timp pradă imaginației. Copilul nu era întârziat, era deci cu siguranță deja pus în temă: în ziua de azi începeau atât de devreme în şcoli! Trebuia să mai ia în considerare şi alte elemente. Vecinii din casă, trecătorii de pe stradă, clienții din magazinul de animale. Mai mult decât suficienți oameni care la un moment dat ar fi putut deveni întâmplător martori, atunci când el stătea de vorbă cu copilul în fața porții. Iar acesta ar fi fost primul pas.
Chiar dacă nu voia să şi-o mărturisească, se tot gândea cum ar putea proceda să o aducă pe neobservate în casă, sus în locuință. Cum ar putea-o face să nu vorbească tare, pentru ca vecina să nu remarce această vizită. Şi cum să convină cu ea asupra unor reguli, în aşa fel încât să-l poată vizita mai des.

4

Cu Franz m-am simțit bine din prima clipă. M-a invitat, iar felul cum a făcut-o nu trezea absolut nici o bănuială că ar fi putut avea vreun gând ascuns. Ne-am dus mai întâi să mâncăm nişte înghețată, apoi la o discotecă. Am dansat de câteva ori. Nu ştiam să dansez, dar Franz era răbdător. Nici măcar o dată n-a râs de mine.
Seara m-a adus acasă cu maşina lui. La ora nouă fix am coborât în fața casei. Nici n-a încercat să mă sărute.
Mama mea văzuse de la geam că fusesem condusă.
M-a întâmpinat chiar de la uşă cu un noian de întrebări.
Cine era şi aşa mai departe.

I-am spus ce ştiam: numele, vârsta, că meseria lui era pavator cu dale şi câştiga foarte bine. Asta-mi povestise când am vrut să-mi plătesc singură îngheţata. Am crezut că mama va face tărăboi şi-mi va interzice să-l revăd.
Dar în mod ciudat n-a avut nimic împotrivă, ba din contră. A părut oarecum uşurată şi a încuviinţat imediat din cap când am întrebat-o dacă aveam voie să mă întâlnesc cu el din nou duminica viitoare.
Franz îmi spuse mai târziu:
— Pentru mama ta eşti o enigmă. Tu ai ceva deosebit, Siggi. Nu ştiu exact ce e, şi pe mine nici nu mă deranjează. Dar ea nu o scoate la capăt cu tine.
Franz ştia întotdeauna să explice tot. Şi în afară de tata era singurul care-mi spunea Siggi. Asta-mi plăcea.
Îmi dădea senzaţia că mai aveam mult până să cresc mare.
La trei săptămâni după ce am împlinit optsprezece ani ne-am căsătorit. „Cea mai frumoasă zi a vieţii mele”.
Chiar aşa a fost, deşi mi-era puţin frică. Nu de viaţa cu Franz, doar de noaptea nunţii.
Mama îmi tot explicase în săptămânile dinainte să nu cumva să-mi fac iluzii că e atât de frumos cum scrie prin ziare. E cumplit, ea însăşi avusese atunci nişte dureri teribile. Fusese şi mai târziu bucuroasă când tatăl meu n-o incomoda prea des.
Iar Hedwig îmi povestea în fiecare luni ce grozav era cu prietenul ei. Singurul lucru care o deranja era bancheta prea îngustă din maşină. Într-un fel, o credeam atunci mai mult pe Hedwig decât pe mama.
Nu mi-era teamă de durere. Numai teamă că n-o să-i plac lui Franz, că o să par o proastă. Doar n-aveam habar ce trebuia să fac pentru ca el să se simtă într-adevăr bine.
Până atunci Franz nici măcar nu încercase să se culce cu mine. Deşi el avea realmente vârsta s-o facă şi ne cunoşteam deja de doi ani. Nici nu pusese mâna pe mine,

nu-mi umblase cu mâinile pe sub pulover, nu-mi ridicase niciodată fusta, darămite să-mi scoată chiloții.
Într-o duminică, îmi amintesc încă perfect, am fost cu maşina şi la plimbare, înainte de a mă aduce acasă. A pătruns puțin mai adânc în pădure, a oprit motorul, s-a întors spre mine. M-am gândit că acu-i acu. Dar el n-a vrut decât să stăm nițel de vorbă. M-am frământat pe scaun încoace şi încolo, am tot alunecat până ce fusta mi s-a ridicat singură.
Franz mi-a tras-o din nou peste genunchi, a zâmbit şi a spus:
— Asta ne-o rezervăm pentru mai târziu, Siggi.
Hedwig îmi povestea mereu ce făcuse cu prietenul ei, după care mă întreba cum fusese la mine şi nu-i venea să creadă.
— Sau minți, îmi spunea de fiecare dată, sau tipu' nu-i normal. Apoi, de cele mai multe ori râdea: În locul tău eu m-aş uita mai atent, poate că nici n-o are.
Lui Hedwig nu-i plăcea Franz, era de părere că-i prea bătrân pentru mine. Şi că era mărginit, fiindcă se ducea în fiecare sâmbătă la spovedanie şi în fiecare duminică dimineață la biserică.
Când venea Franz să mă ia seara de la magazin şi îl vedea afară stând în maşină, se punea pe clevetit.
— Încotro o porniți acum? Te duce imediat acasă sau vreți să vă mai țineți puțin de mână? Poate că azi ai noroc şi te apucă măcar de genunchi. Ar fi deja un progres.
Pe urmă clătina din cap: Asta nu pot s-o înțeleg, Sigrid.
Cine mai cumpără azi mâța-n sac?
Fireşte că am vorbit cu Franz despre asta, nu aşa, direct, ci prin aluzii. Doar n-aveam cu cine altcineva să discut. Şi uneori chiar că mă simțeam nesigură, dezorientată. Atunci îmi doream să-mi descheie măcar o dată bluza.
Numai când mă gândeam la asta mi se şi făcea cald în zona burții. Uneori, când nu puteam adormi noaptea, îmi

imaginam cum ar fi. Mi s-a întâmplat să mă mângâi singură pe sâni cu vârful degetelor. După aceea îmi era ruşine de ce făcusem, iar sânii mei mi se păreau oricum mult prea mici. Franz doar a râs de ce spusese Hedwig.
— Las-o să vorbească. Dacă aşteptăm acum, va fi cu atât mai frumos mai târziu.
Probabil că avea dreptate în ceea ce-l privea. La mine însă se adunase o grămadă – atâta aşteptare ca noaptea nunţii să fie un eveniment unic şi teama ca Franz să nu fie dezamăgit de mine.
Hedwig mi-a dăruit pentru nuntă o cămaşă de noapte. Era foarte scurtă şi toată din dantelă, aproape transparentă.
— Ia să vedem acum dacă tipu' intră-n priză, îmi spuse, rânjind. Altfel poate că iar nu iese nimic.
A trebuit să-i promit că-mi pun cămaşa. De promis i-am promis, de pus însă n-am pus-o. Când a zărit-o Franz pe pat, m-a întrebat de unde o am. Şi când i-am spus s-a înfuriat:
— Asta-i exact genul ei. N-are decât s-o îmbrace ea, dacă-i place o asemenea aiureală. Eu n-am nevoie de aşa ceva. Eu te plac aşa cum eşti, Siggi. Pune-ţi pur şi simplu una dintre cămăşile tale de noapte.
Ceea ce am şi făcut. Timp în care Franz a ieşit din cameră, zicând că poate mă jenam dacă mă privea când mă dezbrac. Apoi s-a întors, s-a aşezat pe pat lângă mine, aşa cum se aşeza pe vremuri tata lângă mine. Mă muiasem toată şi Franz tremura puţin de emoţie.
Se aplecă peste mine şi-mi şopti:
— Micuţa mea, o să te doară acum puţin, dar o să fiu foarte atent.
După care mi-a ridicat niţel cămaşa. Nu prea mult, doar până la buric. A fost foarte drăguţ şi răbdător, mângâindu-mă mult, totuşi am avut dureri mari.

Le-am avut deseori şi mai târziu, poate că de aceea nu mi-a plăcut niciodată să mă culc cu Franz. Mult timp am tot gândit că nici din acest punct de vedere nu eram normală. Doar Franz se străduia de fiecare dată atât de mult!
Niciodată nu cerea de la mine ceva ce nu ştiam. Iar eu mă contractam toată de cum îl vedeam intrând în baie în timp ce mă aflam în cadă. Adesea mi se făcea realmente rău.
În primii doi ani s-a culcat cu mine în fiecare sâmbătă. Mai târziu n-a mai făcut-o aşa de des. A remarcat probabil repede că preferam să mă lase în pace. De multe ori asta îl întrista.
Iar eu mă tot gândeam la mama şi că eram la fel de rece şi de lipsită de simțiri ca ea. Că nici măcar nu puteam fi tandră. Eram pur şi simplu bucuroasă să nu fiu incomodată mai des. Uneori mă uram pentru asta. Doar îl iubeam pe Franz, îl iubeam mai mult ca pe oricare alt om. El era tot ce aveam. Şi i-aş fi dat cu dragă inimă tot ce-i trebuia.
Pe parcursul întregii săptămâni îmi propuneam ca în sâmbăta următoare să procedez altfel. Să-i spun o dată că-mi plăcea când se culca cu mine, că mă gândisem cu bucurie la asta. Dar când ajungeam în acele clipe, nu reuşeam să-mi descleştez dinții. Nu-mi simțeam decât gâtul sugrumat şi burta încordată.
Iar Franz făcea ore suplimentare, lucra şi sâmbăta până noaptea târziu, ca să fie el însuşi obosit când se întorcea acasă. Nu se plângea niciodată. Dacă voiam să-i spun ceva, fiind de părere că ar trebui să vorbim la un moment dat despre asta, mă oprea printr-un semn cu mâna:
— Lasă, Siggi, e-n regulă. Doar ştiu că mă iubeşti şi că-ți dai silința. Un om poate cât poate. N-ar trebui să acordăm atâta importanță acestui lucru, iar în rest totul e în ordine.
Da, asta era. Franz era un om cu care nu puteai decât să te înțelegi bine, atât de drăguț şi de atent, mereu amabil şi

săritor. Nimănui nu putea să-i refuze ceva. Şi era întotdeauna atât de preocupat să-mi fie bine.
Am avut la început o locuinţă mică şi plăcută, un adevărat cămin. În primii ani am lucrat şi eu. Banii îi strângea Franz. Voia să construim o casă, să avem un copil, voia şi să devină independent. Plănuia cu grijă totul, calculând adesea până noaptea târziu. Şi au venit, una după alta, mai întâi casa, apoi copilul.
Eram căsătoriţi de opt ani, când s-a născut Nicole.
Franz a fost atât de fericit, îl mai văd parcă şi acum şezând la patul meu, cu un buchet mare de trandafiri pe care-l tot învârtea jenat între mâini, în loc să mi-l dea.
Privindu-mă şi dând din cap. Îl mai aud şoptind:
— Nici nu-mi vine să cred. Am acum două fetiţe.

5

Şi în ianuarie bărbatul a văzut adesea copilul stând în faţa vitrinei. Animalele din spatele geamului se schimbau, şi expresia de pe faţa fetei se schimba şi ea. În unele zile părea prost dispusă ca o muiere bătrână plină de toane. Alteori îi surâdea din nou când îl vedea venind, avea o licărire în privire, poate un semn de cochetărie.
Uneori chiar îl saluta. Atunci el răspundea la salut, dar numai dând din cap. E drept că se tot juca cu gândul de a aborda copilul. Dar de fiecare dată se făcea auzit glasul raţiunii care îl împiedica să se expună inutil.
Spre a preîntâmpina orice risc, a plănuit pentru sfârşitul lui ianuarie o călătorie. O aştepta cu bucurie, se gândea de-a dreptul cu emoţie la weekend-ul respectiv. Din cauza vremii umede şi reci a plecat însă degeaba, întorcându-se deprimat şi nervos. Iar luni, copila se afla din nou în faţa vitrinei.
Atunci, a salutat-o pentru prima dată cu câteva cuvinte lipsite de importanţă şi i-a întors zâmbetul, iar câteva zile

mai târziu, i s-a adresat. A avut mai întâi grijă să nu se găsească nimeni în preajmă.
În acea zi copilul se afla pe treapta din fața intrării în casă; avea alături o sacoşă, umplută pe jumătate cu jucării şi rechizite şcolare. Se juca cu una dintre acele păpuşi oribile, alcătuite doar din picioare şi păr, care, cu sânii şi talia lor de viespe, cu coapsele lor anormal de lungi, nu puteau corespunde decât idealului de frumusețe al creatorului lor.
Copilul scotea cu adevărată pasiune trupul păpuşii, modelat atât de nenatural, dintr-un nor de tul albastru, pentru a-l forța să intre imediat după aceea într-un costum de baie negru. Apoi trecea un pieptene micuț prin firele de plastic galbene şi ondulate, care înconjurau capul păpuşii ca un snop încâlcit de paie.
Văzuse toate astea încă de departe. Şi în timp ce se apropia, copila îl privea cu coada ochiului. El ştia precis că ea atâta aştepta – ca în sfârşit să-şi facă timp câteva minute pentru ea. Demult nu mai venea doar de dragul animalelor din vitrină.
— O să răcească în costum de baie, spuse omul, scoțându-şi cheia din buzunarul paltonului.
Fetița se ridică şi făcu un pas într-o parte, pentru a-i lăsa loc. Păpuşa rămase trântită neglijent pe jos.
— Mă joc de-a vara, replică ea. Cu asta nici nu te poți juca de-a altceva. Este o Barbie-Malibu. Nu face decât să stea la soare la plajă.
Apoi, fata s-a aplecat, a ridicat păpuşa şi i-a întins-o, cuprinzându-i întregul trup cu mâna. Avea mâna murdară.
Îl frapa cât de sărăcăcioase şi uzate îi erau hainele. Jacheta era prea strâmtă, o strângea, întinzându-se peste pieptul neted. Purta nişte pantaloni din material subțire, uşor şi viu colorat. Erau prea strâmți în dreptul şoldurilor. Se puteau recunoaşte uşor marginile chiloțeilor.

Bărbatul s-a oprit câteva minute în fața porții deschise a casei, gata să intre imediat în hol, în cazul în care s-ar fi apropiat vreun trecător sau ar fi coborât cineva. A măsurat copilul cu atenție de sus până jos şi i-a zâmbit, lăsându-şi privirea să alunece peste coapsele slabe.
— Locuieşti prin apropiere?
Copilul dădu doar din cap că nu.
— Şi atunci de ce te joci tocmai aici în fața porții? continuă să întrebe. Te văd des pe-aici.
Copilul îl privi şi ridică din umeri.
— Îmi aştept aici prietenul, îi răspunse.
O minciună crasă – i-a fost lui clar imediat. Nu existau copii în casă şi nici în vecini, cu care să se fi potrivit ca vârstă.
Zâmbind mai departe, adăugă puțină severitate în glas:
— Atunci de ce nu aştepți în fața porții prietenului tău?
Copila îşi muşcă buzele, lăsă capul în jos, jenându-se, după cum i s-a părut lui, pentru că o prinsese cu minciuna. Dar după aceea îşi ridică deodată fața din nou, privindu-l direct în ochi, cu încăpățânare.
— Păi prietenul meu locuieşte aici.
Atunci lui i se lumină creierul. Timp de o clipă se înfurie că cineva i-o luase probabil înainte. Se ocărî singur pentru că ezitase atât, pentru că fusese exagerat de precaut.
— Ah, acum ştiu la cine te referi, spuse, în locul tău aş avea însă nițică grijă. Altfel te trezeşti într-o zi că te ia poliția. A fost de multe ori pe la el. Şi o dată au ridicat şi o fetiță, am văzut-o cu ochii mei.
Fata s-a holbat la el, având acum în loc de încăpățânare o adevărată spaimă în ochi. Era clar că nu va îndrăzni să-l întrebe pe tânărul din pod de poliție. Îi zâmbi din nou fetiței, de data asta cu bunăvoință şi plin de înțelegere.
— Despre asta nu ți-a povestit nimic, nu-i aşa?
Când fata clătină iar din cap, o întrebă:

— Oare mama ta nu ți-a spus niciodată că e periculos să te duci aşa, pur şi simplu, în locuința unui bărbat?

Fata înghiți cu putere. O lăsă acolo, păşi în sfârşit în hol, se îndreptă spre scări şi urcă la el. Toată seara l-au urmărit imaginea coapselor slabe şi negrul de sub unghiile copilei.

Şi-a închipuit că o luase sus cu el. Că lăsase să curgă apa în baie. Îşi îmbăiase de multe ori fata în primii ani. Fusese întotdeauna o plăcere pentru ei amândoi!

Chiar dacă mai târziu nevastă-sa şi tipul pe care şi-l pescuise după ce-l dăduse pe el afară din casă afirmaseră contrariul.

De atunci încolo a procedat sistematic. I-a convenit grozav că această casă se afla pe o stradă lăturalnică, liniştită. Şi o apreciase just: fata a venit în ciuda avertismentului clar. Cel puțin de trei ori pe săptămână o vedea în fața vitrinei. Când nu era nimeni prin apropiere, se oprea câteva minute să schimbe două-trei vorbe cu ea.

A aflat astfel că făcea zilnic un drum lung. Acum pretindea că mai venea doar ca să vadă iepuraşii din vitrină. I-a tot repetat că iubea iepuraşii şi că înainte avusese ea însăşi câțiva, ba chiar foarte mulți.

El nu crezu nici o clipă că ea spunea doar adevărul.

Avea tendința să exagereze puțin, după cum a tras el foarte iute concluzia. Dar el putea discerne când mințea şi când nu. Aşadar, curând i se contura o imagine clară.

Copila se mutase în oraş abia la sfârşitul anului trecut şi numai cu maică-sa. Până atunci locuise la bunici într-un sat şi acum îi venea foarte greu să se învețe cu noua ambianță. Folosise primele săptămâni pentru a cerceta terenul, trasase cercuri, mai largi, tot mai largi, până ce fusese atrasă tocmai de această vitrină.

Într-o zi, tânărul de la mansardă i se adresase şi o luase sus la el. Îi explicase câteva din temele şcolare, spunându-i însă pe loc că nu o putea ajuta mereu pe gratis.

Fetiței îi plăcea să povestească. Şi părea bucuroasă că se găsise cineva s-o asculte.
Una peste alta, bărbatului îi plăcu ce auzise. Fata era singură, întotdeauna singură. Mama lucra toată ziua, se întorcea seara acasă mult după ora şapte, iar joia chiar mai târziu. Şi când avea o zi liberă, trebuiau rezolvate alte treburi, gospodăria şi mersul pe la autorități. Nici atunci n-avea timp, pentru copil. Nu avea timp decât pentru a o mustra.
Uneori se gândea să stabilească cu copila un punct de întâlnire departe de locuința lui. Ar fi putut s-o plimbe cu maşina lui. Ar fi fost cea mai bună soluție. Altfel, la primul motiv de îngrijorare ar fi avut de suportat consecințele.
Numai că ceea ce-şi imagina el nu era o relație de scurtă durată. Pusese din nou stăpânire pe el vechiul vis de a avea un copil în preajmă, aşa cum o avusese pe fiica lui. Zi de zi! Şi în fiecare noapte în apropiere, la îndemână. Un copil care să aibă încredere în el, care să ştie sigur că nu voia să-i facă nici un rău. Pentru perioada nopții trebuia să rămână un vis, asta îi era limpede, dar ziua ...
Când se apropia un weekend, îşi propunea de fiecare dată ferm să plece cu maşina. Îşi tot spunea că asta îl va calma pentru câteva zile, căci cu fetița oricum n-avea nimic de gând. Din cauza vecinilor care puteau auzi sau vedea cu uşurință ceva, din cauză că era probabil prea riscant.
Însă când venea sâmbăta, nu putea să se decidă, îşi găsea tot felul de scuze. Că era încă prea frig, prea umed, că iar ar pleca degeaba, căci pe o astfel de vreme oricum copiii nu se jucau în aer liber. Nu făcea decât să se amăgească singur şi îşi dădea seama că aşa era. În realitate, fetița îi intrase deja adânc în sânge.
Iar lunea ea apărea din nou. Miercurea, joia, vinerea la fel. Când se întorcea de la lucru, se uita la el, aşteptând de fiecare dată ca el să se oprească şi să-i spună câteva vorbe.

Şi într-o zi el puse întrebarea. Era deja sfârşitul lui februarie.
De fapt, n-avea chef; muncise toată ziua în depozit în plin curent, era îngheţat şi înţepenit de frig. Spatele îl durea de cât se tot aplecase şi de la cutiile grele de carton pe care le tot ridicase. În drum spre casă făcuse repede câteva cumpărături şi se întâlnise cu vecina lui. Aşa că ştia că ea nu era acasă, deci n-avea cum să audă dacă urca treptele împreună cu copilul.
— Nu ţi-e oare niciodată frig? a întrebat din mers, scoţând deja cheia din buzunar. Dacă ar trebui să stau ore întregi pe stradă, aş fi îngheţat tun.
— Ba puţin mi-e, explică fata, şi ca pentru a i-o dovedi strânse mai tare din umeri.
El zâmbi şi-şi înclină capul într-o parte, înainte de a se interesa:
— Iar îţi aştepţi prietenul. Nu?
Copilul clătină puternic din cap, explicând totodată:
— Nu, la el nu mai merg.
Aşa că i-a fost clar că-l mai aştepta doar pe el.
— Ai dori oare să urci pentru o jumătate de oră la mine? întrebă, băgând în sfârşit cheia în broască. Şi adăugă zâmbind: N-am însă iepuraşi în casă.
Copilul râse, mai aruncă o privire înspre vitrină, dând deja din cap că da.
— Nici nu-i aşa de important, îi spuse şi îl urmă în casă.

6

Despre visul cu ceasul şi semnificaţia sa n-am vorbit în toţi acei ani decât o dată cu Franz, la puţin timp după a zecea aniversare a căsătoriei noastre. Franz n-a râs, nici măcar n-a zâmbit, a ascultat doar şi pe urmă a dat din cap aprobator.

— De ce să nu se poată, a fost de părere, doar ți-am mai spus că tu ai ceva deosebit, Siggi.

Probabil că n-a crezut o iotă. N-a înțeles nici de ce i-am vorbit de ceas. Pentru că după treisprezece ani îl visasem din nou pe nemilosul om în maro în mantaua sa cu glugă, care lovea cu un ciocănel în ceasul bunicii, până ce nu mai rămânea nimic din el. Care nu-mi dădea niciodată un nume, nu-mi arăta niciodată o figură, care îmi vestea doar cu trei zile înainte moartea cuiva. Care poate că încerca să mă avertizeze. Dar felul în care o făcea nu-mi lăsa posibilitatea să împiedic ceva.

Nu că aş fi intrat în panică, cel puțin nu în prima clipă. Nici măcar nu mi-a mai fost cu adevărat teamă că ar putea muri cineva. Nu mi-a mai fost, după atâția ani liniştiți.

În prima zi m-am gândit doar: Las-o-ncolo Siggi, pur şi simplu. Nu mai are nici o semnificație. A doua zi m-am gândit că poate tot ar fi mai bine să vorbesc cu Franz, să aflu cum priveşte şi el lucrurile.

A treia zi Franz a intrat cu maşina într-un pom. Poliția a spus că murise pe loc. Asta a fost cu şase ani în urmă, într-o sâmbătă din aprilie. Iar noaptea trecută am visat iarăşi.

După moartea lui Franz m-am simțit de parcă aş fi murit şi eu puțin. Era ca o prăpastie în mine pe care mi-o săpase poliția, întunecoasă de tot şi atât de mare încât nu se putea umple din nou cu nimic.

La început nici n-am crezut ce mi-au zis. Cum aş fi putut crede? Franz era suportul meu, era un om care stătea cu ambele picioare pe pământ. Care timp de doisprezece ani plănuise, calculase, luase decizii. Care ştia când trebuie efectuate plățile şi când tunsă peluza, cum se repară un robinet care picură şi când are nevoie ficusul de un ghiveci mai mare.

Pe ceea ce spunea el mă putusem baza sută la sută.

Nu făcuse decât să plece într-o sâmbătă seara pentru a vedea o clădire nouă pe care voia s-o ia în primire. Baie, pivniță, bucătărie, terasă, muncă pentru câteva săptămâni, o sumă frumuşică de bani pentru familia sa.
Înainte de a pleca spusese că o să se întoarcă târziu.
I-am lăsat pe polițişti să vorbească, gândindu-mă doar că o să se întoarcă târziu. După ce au plecat, m-am băgat în pat. Am şi adormit imediat, de asta-mi mai aduc aminte. A doua zi dimineață m-a trezit Nicole, iar patul de lângă mine era tot gol şi atunci m-am gândit din nou că o să se întoarcă târziu.
Puțin înainte de prânz veni soacra mea, umflată de atâta plâns. Mai întâi se văicări că trebuise să afle de la poliție, că eu nici măcar nu considerasem necesar să-i înştiințez familia. Habar n-aveam la ce se referea. Şedea în fața mea şi mă privea, foarte atent şi foarte lung.
Apoi spuse:
— Aşa se întâmplă când un bărbat nu mai ştie ce să facă. Şi când speră ani în şir şi tot aşteaptă şi la urmă trebuie să priceapă că pentru el nu se va schimba niciodată nimic.
După care se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre uşă.
De-acolo se mai întoarse o dată:
— De câte ori venea să stea cu mine şi de câte ori i-am spus, băiete, nu prea pari fericit! Nu-mi răspundea decât, lasă, mamă, nu-i Siggi de vină, eu sunt. Eu mă străduiesc, încerc mereu să mă rețin.
Soacra mea râdea şi plângea în acelaşi timp.
— Să se rețină! D-aia se căsătorise, ca să se rețină?
Oare ce-ți ceruse atât de rău? Chiar dacă nu-ți plăcea, nu puteai să strângi şi tu din dinți? Nu făcea el totul ca să-ți fie bine? Iar tu ce-ai făcut?
Atunci am înțeles şi eu în cele din urmă. Şi am căzut în cadranul acela negru rotitor, pe care omul în maro dansa cu

mine întotdeauna drept încheiere. Trebuie să fi petrecut câteva săptămâni pradă acestui vârtej.
Când mă gândesc iarăşi la acele săptămâni, văd de fiecare dată doar figura mamei. Şade vizavi de mine, în camera noastră de zi nouă, mare, luminoasă. Mobila o alesese Franz, avea gust. Şi era de părere că pentru o astfel de casă mare este nevoie de un mobilier de calitate.
Mama mea îşi roteşte privirea prin cameră. Mobila încă nu este plătită integral. Mama ține nişte hârtii în mână.
O somație pentru că uitasem rata scadentă la mobilă. O scrisoare de avertisment din partea băncii fiindcă nu mă gândisem să depun la timp dobânzile ipotecare ale casei. Şi mama mă întreabă mereu: „Ce vrei să faci acum, Sigrid?”
Nu-mi amintesc de înmormântare. Nu mai ştiu nici cum arăta coşciugul, nici dacă i-am aruncat lui Franz câteva flori în groapă. Dacă pe urmă s-a servit cafea, dacă am purtat într-adevăr taiorul negru care stă de-atunci atârnat în dulapul meu. Dacă soacra mea a fost prezentă şi dacă într-adevăr a spus: „Lângă asta nu mai pot să respir, aici îngheți pe dinăuntru.”
Dar acea întrebare a maică-mii o am încă în urechi.
Era plină de respingere. Ar fi putut la fel de bine să zică: „Să nu cumva să-ți vină ideea să te muți iar la mine.”
Ceea ce i-am răspuns îmi amintesc exact:
— Ce-o să fac acum? La fel ca tine atunci. Să am grijă să țin într-un fel sau altul casa. Asta era visul lui cel mare. Pentru asta s-a spetit şi a tot economisit. Voia să locuim aici. Aşa că n-o să îngădui s-o facă alții. Şi o să mă ocup de copilul meu.
Copilul meu! Ciudat, întotdeauna am zis numai: „Copilul meu!” Nicole nu fusese niciodată pentru mine copilul nostru. Şi nu puteam deloc să procedez ca mama mea.
Ea primise după moartea tatei o pensie bună. Iar Franz devenise independent la un an înainte de accident.

Existența pe cont propriu de care fusese atât de mândru.
Care la început nu însemnase încă un câştig suficient pentru a putea asigura din el un trai destul de bun. Când a murit, nu mi-au rămas decât câteva comenzi neîndeplinite, iar în garaj nişte cutii de carton cu faianță şi gresie pentru pereți şi podea.
Şi sentimentul vinei. Dacă m-aş fi străduit mai mult, dacă i-aş fi arătat măcar o dată că nu-mi era deloc silă.
Dacă i-aş fi spus în acea sâmbătă seară: „Ai grijă să nu se facă prea târziu. Nu te-ai mai culcat cu mine de săptămâni întregi. Azi am nevoie de tine."
Dacă aş fi zis-o zâmbind, cu puțin dor în priviri.
Dacă.
Nu-i zâmbisem. Îi spusesem doar:
— Nu-i nimic. Mă uit la filmul de pe programul doi şi după aia mă culc. Sunt cam obosită.
Iar în privirea mea fusese cu siguranță numai uşurare.
Şi apoi m-am trezit pur şi simplu, la douăzeci şi opt de ani, cu un morman de datorii, o casă, o fiică de doi ani. Şi singură: Nimeni n-a crezut c-o să fac față. Nici măcar eu. Dar am făcut, am reuşit într-un fel sau altul să supraviețuiesc.
În primii ani doar pentru Nicole şi casă. Este o casă grozavă. Franz a construit-o atunci împreună cu frații săi, altfel noianul de datorii ar fi fost şi mai mare. O sută şaizeci de metri pătrați de suprafață locuibilă, optzeci jos, optzeci sus, întreaga pivniță pavată cu dale şi o terasă mare cu grădină în spate.
Numai că ea fusese proiectată pentru o familie cu copii. La parter – vestibulul, camera spațioasă de zi, bucătăria; chiar lângă uşa de la intrare – biroul, în care Franz mai rezolva seara târziu teancul de hârtii, iar vizavi de birou – toaleta pentru musafiri. La etaj – dormitorul, având în față un

balcon la adăpost de vânt, camera copiilor, baia şi o încăpere liberă, eventual a doua cameră a copiilor.
Cu puțin înainte de accident, Franz îmi tot vorbise despre un al doilea copil. „Când ieşim din greu”, spusese de fiecare dată. După care m-a lăsat cu copil cu tot într-un haos care mai greu de atât nici nu putea fi.
De multe ori nu mai ştiam unde mi-e capul. Nu putea fi aşa cum sugerase soacră-mea. Fusese un accident, poliția constatase asta clar. Viteză excesivă, o şosea udă de la ploaie, o curbă periculoasă şi pomul. Franz nu intrase intenționat în el. Unui asemenea lucru chiar că nu i-aş fi putut supraviețui.
După moartea lui n-a trecut nici o noapte fără să am coşmaruri. Erau vise oribile. Uneori se făcea că mă aflam în pat, într-o sâmbătă seara. În cameră era complet întuneric, când deodată intra Franz. îmi şoptea: „O să te doară acum puțin.” După care îmi înfigea un cuțit în burtă.
Sau se făcea că eram în cadă şi ascultam muzică dintr-un radio portativ. Îndărătul meu, pe poliță, se afla peria aia mare, concepută anume pentru spate. Şi deodată peria începea să plutească deasupra mea, ca ținută de o mână invizibilă. Perii ei erau destul de aspri, iar ea mi se plimba pe burtă în jos, mă sfredelea între picioare, încât aveam senzația că mă rup în interior.
Alteori nu vedeam decât fața rotundă, blajină a lui Franz, plutind deasupra mea. Mă privea, atât de trist şi neajutorat. Apoi mă întreba: „Ce ai, Siggi. Nu-ți place?
Sunt cât se poate de atent. N-o să te doară, doar tu eşti micuța mea.”
Şi chiar în timp ce rostea aceste vorbe, simțeam cum totul se crispează în mine, cum devine țeapăn şi rigid.
Spasme, îmi spusese odată medicul. Pe alea încep să le simt chiar şi numai când visez despre ele.

Mai aveam un vis, care se repeta din când în când, în care alergam de-a lungul unui terasament înzăpezit de cale ferată, repede şi tot mai repede, deşi de-abia mă mişcăm de pe loc. Departe, în fața mea, era o lumină şi îndărătul meu se auzea un gâfâit. Ştiam exact că Franz se afla în spatele meu. Un alt Franz decât cel pe care-l cunoscusem. Avea lame de ras în buzunar. Striga: „Opreşte-te, nu vreau să-ți fac nici un rău. Vreau doar să te rad până când locul rămâne neted şi fără nici un fir de păr. Îmi place când e neted, aşa de neted ca un perete cu faianță.”
Fugeam mai departe şi deodată deveneam conştientă de faptul că lăsasem copilul undeva în spatele meu.
Atunci auzeam bărbatul strigând: „Unde-i micuța mea?”
Şi apoi auzeam copilul țipând. În acel moment, mă trezeam de fiecare dată.
Şi de fiecare dată ştiam că era un coşmar banal. Doar ceasul conta, când omul în maro îl ducea undeva, când îşi ridica ciocănelul şi lovea în liniile care marcau orele.
Noaptea trecută a făcut-o din nou, în trei zile îşi va trimite sora la mine, pe doamna cu coasa. Ştiu sigur.

7

Toate mergeau mult mai bine decât sperase bărbatul.
La prima vizită, fetița a rămas cam o jumătate de oră la el: a băut o limonadă, mâncând alături nişte biscuiți. I-a admirat acul de cravată şi butonii, pe care-i salvase din vremuri mai bune şi pe care-i lăsa adesea pe bufet la vedere.
L-a întrebat dacă e bogat o dată ce posedă aur veritabil. Apoi i-a povestit despre mama ei. Lucra într-un magazin universal. Şi zicea mereu că nu câştigă atât de mult ca s-o poată îndopa cu bani.

I-a povestit despre copiii din clasa ei, dintre care unii purtau deja ceasuri de mână, haine scumpe şi pantofi scumpi şi că i-ar plăcea şi ei să aibă lucruri atât de şic.
I-a spus despre mutarea în oraş: veniseră aici abia în noiembrie şi la început oraşul nu-i plăcuse deloc.
Atunci când el a întrebat-o, i-a povestit şi despre tânărul de la mansardă. Dar a repetat doar ceea ce mai zisese o dată şi a încheiat, supărată, că la ăla nu se mai duce. Iar când şi-a luat rămas-bun a întrebat dacă mai avea voie să vină.
— Dacă ar fi doar după mine, replică bărbatul, n-aş avea nimic împotrivă să-mi ţii din când în când de urât. Dar trebuie să mă gândesc şi la vecini. Oare ce crezi că ar gândi despre mine dacă ar vedea un copil care tot intră şi iese de la mine? Şi despre tânărul de sus vorbesc vrute şi nevrute.
— Şi dacă sunt foarte atentă?
Mai întâi s-a arătat indecis, făcând totuşi pe un ton şovăitor nişte propuneri pe care copilul le-a acceptat entuziast. Au căzut la înţelegere ca niciodată să nu apese pe soneria lui. Dacă bătea se auzea în locuinţa vecină.
Trebuia deci să aştepte în stradă, dar să nu fie încă acolo când el se întorcea de la lucru. Era mai bine dacă apărea în faţa magazinului de animale între cinci şi jumătate şi şase. Atunci el urma să deschidă fereastra, să se asigure că a venit şi s-o lase în casă.
Copila părea fascinată de tot acest mister; bănuitoare n-a fost în nici un caz. A chicotit încet când a condus-o la uşă şi a promis să se furişeze în jos pe trepte în vârful picioarelor.
Bărbatul a fost mulţumit şi tot restul serii şi-a zugrăvit viitorul în culori vesele.
După prima vizită, fata a venit des în locuinţa lui. Şi nimeni din casă n-a observat nimic, nici vecina. S-a convins de asta purtând în mod regulat discuţii mai lungi cu ea când se întorcea de la serviciu. Asta se întâmpla spre ora cinci, iar

dacă venea copilul, atunci să fie cel puțin cu o jumătate de oră mai târziu.
La una dintre următoarele vizite, fata i-a adus un caiet de şcoală care lăsa o impresie detestabilă. Trebuia să-l ducă a doua zi la şcoală semnat de mama.
Dar nu îndrăznea să i-l arate mamei.
— Începe imediat să urle, i-a spus în şoaptă; vorbea întotdeauna atât de încet când era la el, şuşotind sau murmurând doar: Zice că dacă nu-mi dau mai multă silință la şcoală şi nu fac decât să tot hoinăresc prin împrejurimi, se duce la asistența socială.
I-a fost clar ce voia copilul de la el şi n-a stat mult pe gânduri. Chiar la începutul caietului era numele mamei sub o însemnare a profesorului. Fireşte că a pornit de la ideea că mama îşi scrisese singură numele.
S-a aşezat la masă, a exersat puțin, până ce a putut reproduce cât se poate de fidel această iscălitură sub însemnarea profesorului. Când a închis caietul din nou, a spus grav:
— Asta trebuie să rămână însă între noi, altfel o să dăm amândoi de bucluc.
Copila i-a fost recunoscătoare şi a încuviințat cu hotărâre din cap. Iar pentru el a fost uşor să creeze câteva mici secrete, începând cu caietul, secrete care-o vor împiedica să vorbească şi care n-au făcut decât s-o lege şi mai strâns de el.
A descoperit iute cum să se poarte cu ea pentru a nu o face să devină prea repede bănuitoare. El însuşi vorbea mult, îi explica tot felul de lucruri şi de legături şi o lăsa şi pe ea să vorbească. Din când în când, ce-i drept, o prindea cu câte o minciună, dar nu se făcea niciodată că ar fi observat ceva, ca şi cum ar fi crezut tot ce-i povestea.
Nu i-a trecut prin minte că fata venise la el la început doar dintr-un fel de calcul. A pornit de la ideea că pur şi simplu

căutase un om căruia să-i pese puțin de ea, care să aibă timp şi înțelegere. În el găsise aşa ceva, în orice caz pentru o perioadă scurtă.
Îi era limpede că perioada nu putea să se lungească prea mult. Nu trebuia să treacă cu vederea vârsta copilului. Dacă apuca să devină suspicios era poate deja prea târziu.
La început s-a ținut sub un control de fier, mulțumindu-se cu manifestări ascunse de tandrețe, cărora le dădea mai curând un aspect de îngrijorare. Ca din întâmplare i-a atins o dată coapsele, aşa, ca şi cum ar fi vrut doar să examineze materialul pantalonilor Imediat după ce a atins-o şi-a dus mâna la spate, pentru a-şi masca tremuratul, şi a spus:
— Pantalonii îți sunt prea strâmți. Mama ta ar trebui să vadă că nu ți se mai potrivesc. Nu-i deloc bine să porți pantaloni atât de strâmți. Sângele nu poate circula liber. Aş putea paria că ai de multe ori picioarele reci.
Fata nu purta în ziua aceea ciorapi şi a încuviințat mirată. Şi când i-a recomandat apoi să-şi scoată pantalonii cât timp stătea la el la căldură, i-a urmat sfatul aproape pe loc. După care fata şi-a lăsat picioarele goale între mâinile lui, ca să-i poată fricționa pielea şi pune sângele din nou în mişcare. A râs de câteva ori pentru că o gâdila când atingea cu vârful degetelor tivul chiloțeilor.
Dar a rămas la fel de nebănuitoare.
Din ziua aceea bărbatul a avut grijă să aibă întotdeauna la el o provizie de dulciuri, aducând zilnic câte ceva printre cumpărăturile sale. O dată a cumpărat chiar o rochiță pentru păpuşa aia respingătoare. De cele mai multe ori se limita însă la un baton de ciocolată şi la bomboane, iar uneori îi băga o bancnotă în buzunar, ca să-şi poată lua singură ceva.
Îi plăceau dulciurile, dar se pare că primea rareori câte ceva de la maică-sa. Iar lui îi mulțumea pentru fiecare bancnotă şi baton de ciocolată cu un pupic. O dată i s-a aşezat în

poală, s-a lipit de el şi l-a cuprins cu brațele-i slabe. I-a spus cât era de bucuroasă că avea iarăşi un om alături, pe unul cam aşa cum era bunicul.
Îi povesti despre bunicul ei, despre bunica şi despre tata, pe care nu-i mai vedea deloc. Şi lui aproape că i se făcu rău când îi pătrunse în nas mirosul dulce al ciocolatei. Strânse copilul ceva mai aproape de el. De-abia îşi mai putu controla tremuratul. Trecu cu mâna în sus şi în jos peste materialul aspru al pantalonilor ei şi îşi dădu seama că nu mai putea continua mult timp astfel.
Minute întregi s-a gândit dacă să-i pună două dintre pastiluțele alea în limonada. El însuşi se simțea obosit după una singură: după două, copilul ar fi dormit garantat adânc. Şi când s-ar fi trezit după ...
Dacă fata ar fi fost mai mică ar fi încercat. Poate că s-ar mai fi putut mulțumi un timp. Dar copilul era pur şi simplu prea mare.

8

Nu l-am uitat niciodată pe omul în maro. În ultimii şase ani nu existase noapte în care să nu mă fi gândit măcar o dată la el. În timpul zilei trecea oarecum pe planul al doilea. Căci trebuia să reflectez la atâtea altele. La lucruri pe care Franz mi le luase până atunci din cârcă. Şi deodată mă trezisem singură cu ele.
Trebuia să iau decizii, tot timpul să iau decizii. Să mă resemnez şi să las totul în seama băncii, poate să mă mut totuşi la maică-mea, deşi îmi dăduse clar de înțeles că acest lucru era imposibil, sau să lupt. Pentru Nicole şi pentru mine, pentru casă, pentru a avea măcar un acoperiş deasupra capului. Să lupt, tocmai eu! Nu, n-am luptat cu adevărat. Nici măcar n-am luat o adevărată decizie,

întotdeauna se ivea câte ceva. Şi atunci crea impresia că ar fi meritul meu.
Mai întâi au fost câteva mărci de la o casă de ajutor pentru înmormântare, care au venit chiar destul de repede: din ele s-au achitat înmormântarea şi restul de rate la mobilă. O parte din bani mi-au mai ajuns pentru câteva săptămâni. Pe urmă mi-a sărit soră-mea în ajutor, cum a putut şi ea. Anke câştiga deja, dar locuia tot la mama şi nu trebuia să dea nici un ban în casă.
Pensie n-am primit. Fireşte că Franz fusese asigurat cât timp nu lucrase pe cont propriu. Dar făcuse cine ştie ce cu asigurarea aia. În orice caz, nu se mai putea pretinde nimic, iar facturile s-au adunat mormane, scrisorile de avertisment ale băncii au devenit tot mai numeroase şi mai ameninţătoare în ton.
Am sperat că fraţii lui Franz mă vor ajuta. Cât timp fusese el în viaţă, formaseră un fel de comunitate solidară. După moartea lui am observat cum se distanţează de mine. Soacra mea n-a mai vrut să aibă în nici un fel de-a face cu mine. Nici fraţii n-au mai venit decât de câteva ori în vizite scurte. Cel mai mare dintre ei mi-a dat nişte sfaturi bune. Prea mulţi bani n-avea nici el. A avut însă o idee.
La câteva luni după înmormântare ei mi-au ridicat în casă un zid la etaj exact în locul în care se aflase înainte balustrada scării. Pe palier au montat şi o uşă. Au mutat nişte ţevi de apă din baie în cea de-a doua cameră a copiilor şi nişte conducte electrice, la care se putea conecta o maşină de gătit. Apoi am dat anunţul: „închiriez două camere, bucătărie, hol, baie, balcon unei femei singure, mai în vârstă."
Şi am avut noroc. La anunţ a răspuns doamna Humperts. Avea şaizeci şi ceva de ani, cu câţiva ani mai mult decât mama, dar era cu totul alt gen de femeie.

— Doar nu puteți să stați până la sfârşitul vieții în bucătărie, cufundată în gânduri, copila mea, mi-a spus doamna Humperts de îndată ce s-a mutat. Vă fac o propunere. Căutați-vă ceva de lucru, asta mai schimbă gândurile, şi doar aveți nevoie şi de bani. Nu puteți ține casa numai din chirie. Am eu grijă de copil. O fac cu plăcere, zău, e un copil atât de drăgălaş.
Un copil drăgălaş – da, într-adevăr, aşa era Nicole.
Era deja de pe-atunci un copil curat şi foarte înțelegător pentru vârsta sa. Puteai să stai serios de vorbă cu ea.
Mama mea zicea despre ea că era „precoce” şi asta suna în gura ei ca un fel de defect. Dar doamna Humperts se înțelegea foarte bine cu Nicole.
La sfatul doamnei Humperts am solicitat un post de vânzătoare, căci învățasem odinioară această meserie.
Am fost angajată în raionul alimentar al unui magazin universal din Köln. Cu asta, problemele financiare păreau momentan rezolvate. La început câştigam cam atât cât înghițea lunar casa. Din chiria luată pentru etaj, Nicole şi cu mine puteam trăi. Puteam achita curentul electric şi apa, gunoiul şi impozitele funciare, asigurarea pentru clădire şi taxele pentru televizor. Nu însemna abundență, dar ne descurcam.
Ne descurcam şi în rest. Am învățat să mă resemnez cu realitatea că Franz nu mai era – cel puțin nu mai era în aşa fel încât să-l pot vedea. Căci în fiecare duminică după-amiază mă duceam la cimitir şi-i povesteam ce-mi trecea prin cap. Iar la mormântul său puteam oarecum vorbi mai liber.
Acolo îi puteam spune că aveam conştiința încărcată.
Că mi-aş fi dorit ca între noi să fi fost altfel. Că fusesem foarte fericită cu el, de duminică până vineri. Şi că mă blestemam pentru sâmbete. Că poate de vină fusese ceea ce-mi zugrăvise Hedwig înainte cu atâta entuziasm.

Despre prietenul care făcea dragoste cu ea pe bancheta din spate a maşinii. Care o dezbrăca, mai întâi bluza şi sutienul, privind-o în acest timp, care îi cuprindea şi săruta sânii şi îi spunea că era nebun după ea.

Şi că uneori mă întrebasem cum ar fi oare cu un bărbat care să-mi scoată mai întâi bluza şi sutienul, care să mă privească şi să mă strângă şi nu doar să-mi ridice cămaşa de noapte până la buric sau să vrea să mă spele pe spate. Că uneori îmi dorisem atât de mult să fie ca o durere care să-mi treacă prin spatele coastelor. Dar că acum nu voiam să mai ştiu cum e, că nu mai voiam un bărbat niciodată.

Când mă întorceam apoi de la cimitir, eram întotdeauna complet liniştită. Simțeam ca Franz mă iertase. Treptat, coşmarurile oribile dispărură.

Înaintea primei zile de lucru am avut chiar un vis frumos despre Hedwig. Mă aflam din nou în fața cinematografului din Horrem şi o aşteptam. Nu venea. Ne întâlneam abia a doua zi la locul de muncă. Iar acesta nu era în micul magazin în care fusesem pe vremea aceea în ucenicie, ci în raionul alimentar al supermagazinului din Köln.

Hedwig se scuza că se certase cu prietenul ei şi numai de aceea nu putuse veni. Eu îi povesteam cum cunoscusem un bărbat în timp ce o aşteptam, dar că acesta mă părăsise deja. Iar Hedwig spunea: „Nu te necăji pentru atâta lucru, într-o bună zi o să vin la tine şi ne vom face o viață frumoasă.”

Şi apoi, în prima zi de lucru, Hedwig chiar s-a aflat vizavi de mine. N-o mai văzusem de când plecase, la un an după ucenicie, de la magazin. În prima clipă nici n-am recunoscut-o. Numele de Otten nu-mi spunea nimic. Dar Hedwig şi-a amintit de numele Pelzer şi de figura mea. A fost de părere că nu mă schimbasem aproape deloc.

În pauzele de prânz am avut ocazia să vorbim despre anii trecuți, mai întâi doar în linii mari. Hedwig era căsătorită,

logic, dar nu cu prietenul ei de atunci. Legătura lor n-ar mai fi putut dura mult, îmi explică ea, până la urmă n-ar mai fi făcut decât să se certe. Nici cu soţul ei nu părea să se înţeleagă strălucit. Locuiau la socri, trăind practic din ceea ce câştiga Hedwig.
— Iar jumătate se duce pe băutura lui, îmi spuse. Nu lucrează. Dacă se întâmplă să găsească un serviciu, zboară din nou după câteva săptămâni. O locuinţă proprie nici nu ne-am putea permite.
Hedwig avea un copil, tot fetiţă, cu trei ani mai mare ca Nicole. O chema Nadine şi în timpul zilei avea soacra ei grijă de ea.
Adesea aveam senzaţia că totul o luase de la început.
În timpul zilei, anii cu Franz mi se păreau doar un vis frumos. Acest sentiment punea stăpânire pe mine de cum ieşeam dimineaţa din casă. Goana după autobuz, schimbarea lui la Horrem, întreaga zi în spatele galantarelor, completarea mărfurilor, afişarea preţurilor produselor, statul uneori în spatele tejghelei cu brânză, din când în când câteva vorbe cu o clientă, pauza de masă pentru micul dejun, pauza de masă pentru prânz, zăbovitul alături de Hedwig, discuţiile despre copii, despre bărbaţi.
Hedwig iar nu m-a crezut când i-am spus că nu mai voiam bărbat, că nici nu-mi mai trebuia bărbat, pentru pat sigur nu, iar pentru rest o aveam pe doamna Humperts.
— Dacă aş spune eu asta, zise Hedwig, ar fi de înţeles. Tu nu-ţi poţi imagina cum e când vine acasă beat şi tabără pe mine. De multe ori nici nu e în stare ca lumea, atunci devine morocănos şi-şi revarsă furia asupra mea.
O dată m-am încuiat şi a bătut-o pe Nadine până ce am deschis uşa din nou. Tu ai fost fericită cu Franz al tău. N-ai trecut prin aşa ceva.

Uneori eram gata să-i povestesc despre sâmbete. Că nu puteam scăpa de sentimentul de vinovăție. Că mi-era frică să nu-mi fie la fel de rău şi cu alt bărbat. Sau lui cu mine.
Că mereu mă gândeam la ce-mi spusese soacră-mea. Şi că în cele din urmă însemna că eu îl omorâsem pe Franz, nu cu propriile-mi mâini, doar cu mutra mea. Cu repulsia şi respingerea zugrăvite pe ea, cu răceala mea. Dar n-am făcut-o. Iar Hedwig nu mi-a cerut amănunte.
Şi seara, din nou goana. De cele mai multe ori, când ajungeam acasă doamna Humperts terminase cu gătitul.
Era aproape ca şi cum m-aş fi aflat la masă la mama, aşa cum mi-ar fi plăcut să stau la ea la masă înainte.
Noaptea rămâneam adesea trează timp îndelungat.
Îmi treceau atâtea prin cap: cei doisprezece ani cu Franz, din clipa întâlnirii din fața cinematografului până la momentul în care l-am văzut în fața casei urcându-se în maşină. Soacra mea care nu mai putea respira în prezența mea. Bunica mea căreia i se făcea deodată frică de mine şi începea să țipe când mă vedea. Apoi îl auzeam pe Franz zicând: „De ce să nu se poată? Doar ți-am mai spus că tu ai ceva deosebit."
Şi atunci mi se făcea teamă de mine însămi şi teamă şi mai mare să adorm şi să visez. Fireşte că la un moment dat adormeam şi mai şi visam câte ceva. Dar nu despre ceas, nici măcar o dată nu l-am visat în ultimii şase ani, până în această vineri dimineață.
M-am trezit şi eram deja ridicată, cu ambele brațe întinse, ca şi cum aş mai fi vrut să mă țin de ceva. Eram lipsită de orice vlagă. Al cui era rândul acum? Nu mai existau mulți care să însemne într-adevăr ceva pentru mine. De fapt, doar Nicole. De la naşterea ei îmi tot fusese teamă să nu i se întâmple ceva îngrozitor. De când Franz tot învârtise trandafirii între mâini şi-mi şoptise: „Am acum două fetițe."

Franz nu-i făcuse niciodată vreun rău, n-ar fi fost în stare de aşa ceva. Nici măcar n-o certase când făcuse vreo prostie. Fusese doar ca un fel de senzaţie. Gândurile trăsnite care-mi treceau încă de mică brusc prin cap, dând naştere unor imagini de groază. Un copil mic, lipsit de apărare, rănit şi însângerat, poate chiar mort – tot mereu văzusem asta în faţa mea pe vremea când Franz mai trăia.

Cu timpul, se estompase până ce pierise. De când venise doamna Humperts, cu şase ani în urmă, în casă, o ştiam pe Nicole în mâinile cele mai bune. Era îngrijită bine, iubită, crescută să fie independentă, încât uneori aveam sentimentul că nu mai asculta de mine. Nu punea prea mult preţ pe ceea ce spuneam eu. În schimb pe doamna Humperts o asculta orbeşte.

Iar a doua zi, sâmbătă, doamna Humperts voia să se mute. În casa propriei ei fiice, la propriii nepoţi. Mă anunţase deja cu nişte luni în urmă şi joi seara îmi mai spusese:

— Deşi mă bucur, aproape că-mi pare şi rău.

O vineri dimineaţă de sfârşit de aprilie, puţin după cinci. Ceasul deşteptător nu sunase încă. În casă era linişte. Doamna Humperts dormea sus, în fosta cameră a copiilor. De când cu transformările din casă, Nicole dormea în camera de alături, fostul birou, chiar lângă uşa de la intrare. Eu dormeam de atunci pe o canapea extensibilă în camera de zi. Era mai înghesuit, dar nu mă deranjase vreodată.

Cine era acum la rând? Nicole? Acest gând mă înnebunea, încercam să mă conving că omul în maro nu-i vizase doar pe cei pe care îi iubeam: uneori îi cunoşteam numai şi-i îndrăgeam, aşa ca pe bătrânii din copilăria mea. Poţi gândi atât de repede, bifa atât de repede câteva nume şi câteva figuri.

Mama mea? Nu, ea nu. Eram sigură că n-aş visa dacă ar fi vorba de ea. Dar poate Anke! Ţineam foarte mult la sora mea. Era şi un om aşa de practic, căruia îi puteai cere

oricând un sfat. Nu ne vedeam des, deşi locuia atât de aproape de mine. Ne înțelegeam însă foarte bine şi oricând aveam nevoie de ea era prezentă.
Anke se căsătorise în urmă cu cinci ani. Bărbatul ei era un om drăguț: ne împăcam bine amândoi. Iar de când contactul cu familia Pelzer se rupsese complet, Norbert Meurer era singurul meu cumnat. Şi singurul bărbat pe care-l puteam întreba dacă trebuia făcut ceva la casă.
Cinci şi un sfert, timpul să mă scol, să trec la duş. Ultimul lucru făcut de frații lui Franz pentru mine a fost să instaleze un duş în spălătorie. Uneori mi-era dor de o cadă şi aş fi vrut să pot sta din nou complet întinsă în apa caldă. Să ascult eventual muzică, visând puțin în acest timp, cu ochii deschişi, ştiind exact că nu voi fi deranjată, decât cel mult de Nicole. Dar reuşisem să mă obişnuiesc să cobor în pivniță. Te obişnuieşti cu toate.
Numai cu un astfel de vis nu.
Anke? O, nu. Nu-mi face asta! Acum doi ani, Anke adusese pe lume primul copil, o fetiță pe nume Mara.
Acum era din nou însărcinată în ultimele luni, în câteva săptămâni urma să nască. Doar nu-i puteam spune: „Ai grijă de tine, am visat iarăşi."
Trebuia să mă scol. Să fac lumină. Obişnuitele gesturi familiare vechi poate că ajutau puțin împotriva panicii.
Să apuc întrerupătorul cu tijă al aplicei, să caut papucii cu picioarele, să pun halatul pe mine şi să cobor în pivniță.
Dintre rufele pe care le atârnasem aseară nu se uscaseră decât cele subțiri. Le-am adus sus, restul le-am lăsat pe frânghie. În spălătorie, rufele nu se uscau la fel de repede ca în aer liber, iar fereastra nu-mi plăcea s-o las deschisă pe timp de noapte. Niciunul dintre geamurile de la pivniță nu avea gratii. Franz avusese de gând să facă şi asta atunci, dar câte nu avusese el de gând să facă!

Şase fără un sfert. Timpul să prepar micul dejun, s-o trezesc pe Nicole, s-o pregătesc, să-i dau câteva sfaturi, s-o trimit la şcoală şi apoi să pornesc eu însămi în goană după autobuz şi să cumpăr în gara Horrem ziarul local cu mica publicitate.

În această vineri, anunţul trebuia să apară din nou: acelaşi ca atunci. Cu o seară înainte încă mai sperasem că va răspunde la anunţ o a doua doamnă Humperts.

Aveam nevoie de o a doua doamnă Humperts, de o femeie iubitoare, mai în vârstă, care să se ocupe după-amiaza de Nicole. Care să-i pună la prânz pe masă o mâncare caldă şi în vacanţă să fie şi dimineaţa acasă pentru a sta cu ea.

Aseară nu mă putusem gândi la nimic altceva. Şi deodată toate acestea au ajuns pe un plan secundar, aşa ca un nor mic care pluteşte pe cer când e lună nouă.

9

Într-o zi de luni a lui aprilie, copilul a venit de la joacă direct la el. Până atunci, bărbatul se ţinuse cu ajutorul fotografiilor pe o linie de plutire şi doar visase cu ochii deschişi. Era numai un surogat ieftin şi în acea zi lucrul acesta i-a devenit limpede de tot.

Copilul a vrut să se aşeze la masă, la care bărbatul i-a spus:

— Ia uită-te la pantalonii tăi în ce hal s-au murdărit, o să-mi pătezi scaunul cu ei.

Analizase pe toate feţele ideea cu pastiluţele în limonadă şi o dăduse definitiv deoparte. Ar fi fost posibilă, dacă fata ar fi putut înnopta o dată la el. Într-un asemenea caz ar fi găsit a doua zi suficiente argumente, pentru a-i explica starea de toropeală. Dar nu putea fi vorba de vreo înnoptare. Şi nici să mai continue ca până acum. Trebuia să aibă loc măcar o mică intensificare.

De aceea a izbucnit blând în râs imediat după ce a rostit acele cuvinte şi a vorbit mai departe pe un ton inofensiv:
— Dacă mă uit mai atent la tine, nu numai pantalonii îţi sunt murdari. De fapt, tu nu te speli niciodată?
Fetiţa s-a simţit foarte jenată, a lăsat capul în jos şi a afirmat că se spăla regulat.
— Nu pare însă cum zici. Dar ăsta nu e un motiv ca să te ruşinezi. La vârsta ta ar mai fi de fapt treaba mamei tale să aibă grijă să umbli curată şi ordonată.
Apoi se duse în baie, lăsă apa să curgă în cadă, râzând din nou uşor şi simplu în acest timp.
— Ei hai, îi spuse şi suna tot inofensiv, în apă cu tine!
Acum o să te speli mai întâi zdravăn, ca măcar tu să fii curată. Pun un prosop pe scaun ca să nu mi-l murdăreşti cu pantalonii.
A lăsat-o puţin să se bălăcească, povestindu-i despre fata lui şi despre primii ei ani. Că ea era acum mare, având ea însăşi copii pe care el îi vizita în mod regulat. Că nepoţii lui se bucurau nemaipomenit de fiecare dată când se ducea la ei. Că îi încredinţau toate secretele lor.
Şi că de aceea putea înţelege cum se simte un copil.
În timp ce vorbea, stătea în uşă şi privea doar cum se întindea fata în cadă, frecându-şi pe ici pe colo pielea cu mâinile. Abia când nu şi-a mai putut suporta tremuratul din interior, a spus:
— Aşa nu merge, asta se face cu săpun.
Şi înainte ca fata să apuce să protesteze, a şi fost lângă cadă şi a ridicat-o de un braţ. Când a ajuns în picioare în faţa lui, a luat bucata de săpun. În timp ce spăla copilul îl lămurea cum anumite părţi ale corpului trebuie curăţate deosebit de temeinic şi de regulat, cel puţin de două ori pe zi, pentru că acolo se poate irita uşor. Şi că cel mai bine se face asta cu degetele, că aşa se ajunge mai bine în toate ungherele decât

cu o cârpă sau cu buretele. Asta e valabil atât pentru băieți cât şi pentru fete.
Era foarte evident că fetei nu-i plăcea ce făcea el acolo. S-a strâmbat plină de silă, vrând să dea de câteva ori cu mâinile în el. Dar mişcările ei au rămas oarecum neduse până la capăt, în schimb s-a încordat, s-a crispat toată.
Iar el a continuat să-i dea explicații. Că ea n-avea cum să ştie toate astea, o dată ce mama ei nu discuta astfel de lucruri cu ea. Şi o dată ce nu mai avea un tată care să vorbească cu ea despre asemenea lucruri şi să-i arate câte ceva, în cazul în care mama nu se putea decide sau nu avea curajul s-o facă. Dar că de fapt era de datoria părinților. În schimb, a fost el cel care i-a arătat ce trebuie să spele un băiat cu foarte multă grijă. Mai întâi, copilul a privit în pământ, cu o expresie evidentă de scârbă şi spaimă. El însă s-a ținut foarte calm, deşi fierbea pe dinăuntru şi a vorbit mai departe pe un ton nevinovat, până ce fata a început să se uite pe furiş cu un ochi înspre mâinile lui.
După aceea a lăsat-o în pace. N-a mai vorbit cu ea decât despre oameni. Despre buni şi răi, despre aceia care voiau binele copiilor şi aceia care n-aveau decât lipsă de înțelegere față de copil şi niciodată timp. Aceia care-l băteau numai pentru că nu corespundea aşteptărilor lor şi aceia care-l mângâiau pentru că simțeau la fel cu el, pentru că-l compătimeau, pentru că-l iubeau. Despre tineri ca bărbatul de la mansardă, față de care trebuia să fii precaut şi despre unii mai în vârstă, aşa ca el, în care te puteai încrede.
La început, fetița a fost încă vizibil reținută. Şedea pe canapea şi se uita prin cameră cu o privire nesigură, cu intenția de a nu-i întâlni ochii. Dar treptat a devenit vorbăreață din nou şi i-a povestit despre bunicul, care o luase totdeauna cu el în grădină, după care o aşezase în cadă şi o spălase. Şi despre tatăl ei, care o bătuse adesea.

Despre mama, care o certase numai pentru că-i descoperise rochia de păpuşă şi un ceas pe care şi-l cumpărase din banii economisiţi.
— De trei ori i-am spus că am primit lucrurile cadou, dar nu m-a crezut.
Bărbatul a strâns din buze, dar îndată a zâmbit iar.
— Sper că nu i-ai spus cine ţi-a dăruit lucrurile. Să nu mă trezesc într-o zi cu ea în faţa uşii făcând un întreg circ. Nu cred că vreau să am mult de-a face cu ea, dacă e o scorpie precum tot spui. Sau mai exagerezi un pic?
Copilul a clătinat cu putere din cap, afirmând că nu exagerează şi că nu-i va spune mamei niciodată nimic.
Apoi i-a relatat despre bunica ei căreia îi putea povesti întotdeauna tot, pe care nu mai avea însă voie s-o vadă.
Fiindcă tata era acolo, fiindcă mamei i-era frică. Pe tata nici nu voia să-l vadă. Dar fusese atât de frumos la bunica, avusese mereu şi dulciuri în dulap, iar bunicul ţinea iepuraşi în grajd. După ce năşteau pui şi aceştia nu mai erau golaşi şi orbi, avusese uneori voie să ia câte unul în casă, chiar la ea în pat. Cât de mult îşi dorea să aibă iar un iepuraş, dar mama nu-i permitea.

10

Gândurile mele se învârteau fără încetare în jurul unor nume şi al unor figuri, doar mâinile-mi trebăluiau, fiind ocupate în mod util, cu ceva concret. Să ung un sandviş ca să aibă Nicole în pauză, să împăturesc cele câteva rufe şi să le pun la loc, să strâng aşternutul, canapeaua – în fiecare dimineaţă aceleaşi mişcări.
Încă o clipă în camera lui Nicole. Îşi făcuse deja patul. Pe jos zăcea o carte, pe perete era un poster. Cartea şi posterul arătau acelaşi motiv, cai. Nicole iubea caii, visa să ia la un

moment dat lecții de călărie. Era imposibil, mult prea scump. Dar mai târziu, odată şi odată.
”Când o să fiu mare şi o să câştig mulți bani, mami”, îmi spunea mereu.
Nu înțelegeam niciodată de unde avea atâta energie.
Nicole era complet diferită de mine, poate sub influența doamnei Humperts şi a sângelui lui Franz. Întotdeauna sigură pe ea, întotdeauna ambițioasă. Uneori era chiar puțin condescendentă față de mine iar alteori puțin nerăbdătoare. Aşa, ca în această dimineață. Era deja în uşă, cu ghiozdanul în spinare, ținând în mână sacoşa pentru sport cu lucrurile de baie. De când intrase în clasa a treia, orele de sport aveau loc vinerea la piscina acoperită.
— Ai grijă să ai părul complet uscat înainte să ieşi afară, am strigat din bucătărie după ea.
Făcea aşa întotdeauna, o ştiam.
— Am întotdeauna grijă.
Încă suna condescendent.
— Şi du-te după şcoală la bunica. Doamna Humperts trebuie să împacheteze. Azi n-are timp de tine.
— Ieri m-a rugat în mod special s-o ajut azi la împachetat.
Tonul era deja puțin iritat.
— Ai grijă pe stradă! i-am mai strigat.
Am auzit uşa închizându-se în urma ei.
Eram încă paralizată de frică, mi-am luat geanta, mi-am pus paltonul şi am plecat şi eu. Sentimentul de neputință m-a însoțit în timpul călătoriei cu autobuzul.
Strângerea de inimă n-a slăbit nici măcar când am putut să cumpăr în gară un ziar şi să mă urc în tren.
Câteva figuri cunoscute în jurul meu, ici un salut grăbit, colo un semn din cap, un surâs, câteva vorbe fără importanță. Despre copii sau vremea umedă şi rece, despre prețurile care creşteau la hainele de copii şi alimente. Pe

urmă am scos ziarul. Am găsit foarte repede anunțul: „închiriez două camere.”
Cea mai mare dintre ele fusese dormitorul nostru.
Franz o amenajase, toată numai în alb şi albastru. Deasupra patului era pus chiar un „cer” din tul.
”Fetițele ar trebui să doarmă într-un pat ceresc”, îmi spusese atunci.
Iar în partea cealaltă, la picioarele patului, stătea dulapul având uşi cu oglinzi. Între pat şi dulap mai era un fotoliu. Uneori Franz mă implorase să mă aşez în brațele lui. De câteva ori o şi făcusem, cu spatele la oglindă.
Când eram în pat, n-aveam încotro, trebuia să tot privesc în oglindă. Altfel nu se putea. Nu reuşeam niciodată să închid ochii, trebuia să tot privesc într-acolo.
Să tot privesc cum stă deasupra mea. Genunchii mei îndoiți lângă spatele lui. Un spate maro. Franz se bronza atât de repede pe spate, pe picioare şi brațe, doar fața îi rămânea mai curând roşie.
Iar când stăteam în poalele lui, trebuia să-l privesc în față. În astfel de momente nu mai era blajin. Se consuma. Peste tot pe piele se formau picături de sudoare.
Uneori îmi imaginam că nici nu era Franz cel care-mi tot umbla între picioare. Că era cineva pe care nu-l cunoşteam, pe care pe urmă nu-l voi mai vedea niciodată.
Atunci devenea suportabil.
Vândusem mobila, şi fotoliul, pentru o parte din prețul inițial, ca să supraviețuim timp de o lună. Şi asta mă făcuse să mă simt chiar aproape fericită.
Franz, ajută-mă acum! Cine e de data asta?
În toți aceşti ani ştiusem exact că mă privea de undeva. Nu numai asta. Ştiusem că putea încă să aibă grijă de noi. Că mi-o trimisese pe doamna Humperts, că ținuse pentru mine locul liber la magazin şi că se îngrijise să mă reîntâlnesc cu Hedwig.

Franz, doamna Humperts se mută, se mută mâine. Iar eu am visat din nou ceasul. Ce să fac acum?
”Bucătărie, hol, baie, balcon unei femei singure, mai în vârstă.” Dar era greu să existe o a doua doamnă Humperts. De toate se ocupase, nu doar de Nicole. De geamuri şi de rufele de călcat, de grădină şi de gunoi, adesea şi de hârțoage. Ia să vedem, fata mamei, ce scriu ăştia aici? Ah, nu e o tragedie. Nici o grijă, o scoatem noi la capăt.
În anunț erau indicate doar ziua de sâmbătă, ora şi numărul de telefon. Telefonul îi aparținea doamnei Humperts. La parter mai exista un racord telefonic, dar aparat nu mai era. După înmormântare, fratele cel mare al lui Franz mă sfătuise să renunț la tot ce însemna cheltuieli şi nu era neapărat necesar. După orele douăzeci, Nicole va fi atunci la ea în pat, iar eu voi sta în camera liberă lângă telefon şi voi aştepta. Pe cine? Cine va fi de data asta la rând?
Nu putea fi vorba decât de Nicole. Sau poate de Anke, Norbert, micuța Mara, eventual chiar de copilul nenăscut. Sau de Günther?
Da, corect, promisesem, ba chiar jurasem pe mormânt: nici un bărbat după Franz. Cinci ani şi jumătate treaba funcționase. Timp în care-mi tot spusesem că nu exista nici un bărbat care să fie aşa cum îmi trebuia mie.
De duminică până vineri ca Franz, iar sâmbătă cu totul altfel. Totuşi de şase luni apăruse cineva. Günther Schrade. Îl cunoscusem la piscină. Din întâmplare, dar coincidențele sunt cele care transformă o viață.
Când a început Nicole orele de înot, mi-am creat o obişnuință din a merge cel puțin o dată la două duminici, dimineața, cu ea la piscină. În timp ce Nicole se distra cu exercițiile de scufundare, înghițând litri de apă şi, în ciuda temerilor mele, revenind totuşi de fiecare dată la suprafață, eu stăteam în mijlocul bazinului pentru persoanele ce nu

ştiau să înoate. Cu un ochi la supraveghetorul care ar fi trebuit să intervină în caz de pericol, căci eu însămi de-abia mă puteam ține la suprafață, cu celălalt ochi la silueta deformată de apă care înota câineşte pe lângă picioarele mele.
La cea de-a patra sau a cincea şedință, Nicole a afirmat că acum ştie să înoate şi s-a scufundat, fără a aştepta consimțământul meu, pe sub frânghia despărțitoare. Nu mi-a rămas decât să uit adâncimea de sub burta mea şi să înot înspre fundul bazinului ținând capul încordat în sus. Am înotat în aşa fel încât să mă pot apuca oricând cu mâinile de bara din margine şi m-am îndreptat direct înspre mica trambulină. Cu privirea ațintită asupra lui Nicole, care trecea fornăind, scuipând apă şi sărind ca o broască, nu l-am văzut pe bărbatul de pe trambulină.
Când acesta a sărit, a venit un val uriaş, care mi-a intrat în gură şi nas şi m-a stropit în ochi. Brațele mele şi-au ieşit imediat din ritm, iar bara de la margine era la o distanță mai mare de zece centimetri de mâna mea stângă.
M-am dus la fund ca un pietroi, deşi am dat cu putere din mâini. Din fericire, cineva se afla în apropiere şi şi-a dat imediat seama ce se întâmplase. Mi-a fost îngrozitor de ruşine când Günther m-a adus din nou cu capul deasupra apei.
Nu învățasem niciodată să mă scufund. Când Günther m-a întrebat ulterior de ce nu m-am ferit de val, n-am putut decât să râd. Nici să mă feresc nu învățasem niciodată, ci mă îndreptasem întotdeauna direct spre catastrofe, mereu exact spre centrul valurilor uriaşe sau al cadranelor negre.
Günther ne-a invitat, pe mine la o cafea, pe Nicole la un shake. S-a înțeles bine cu ea din prima clipă, găsind exact tonul potrivit. Până atunci, Nicole avusese de-a face aproape numai cu femei, singurul bărbat important din viața ei fiind Norbert.

Norbert care-i repara uşa de la dulap, îi instala leagănul în grădină şi îi lipea jucăriile sparte. Norbert care, după astfel de acţiuni camaradereşti de ajutorare, dădea din cap spre ea, spunând:
— Acum merge din nou.
Şi mai mult nici nu aştepta ea de la el.
Cu Günther a fost din prima zi altfel. Era înnebunită după el: Günther în sus, Günther în jos, vine Günther sâmbătă? Iar ce spunea Günther era sfânt.
Şi noi ne înţelegeam, superficial privind, foarte bine.
Totuşi timp de câteva luni a fost o relaţie pe care n-aş şti cum s-o definesc. Ne întâlneam în mod regulat, stăteam de vorbă, el mă vizita des. Nu, nu pe mine, pe noi. Doar că mă ţinea mai la distanţă ca pe Nicole. Abia acum câteva săptămâni s-a transformat în ceva mai mult decât o simplă cunoştinţă. Dar eu tot nu ştiam ce să consider că e între noi.
Günther radia acel calm care mie-mi lipsea de ani de zile. Acea siguranţă care te face să uiţi laturile sumbre ale vieţii. Deşi el nu era deloc aşa. Era şi el doar un om care păstra aparenţele. Vorbea cu mine pe larg despre Dumnezeu şi lume, iar despre el însuşi numai strictul necesar.
Ştiam că e divorţat. Că o dată la două sâmbete îşi lua ambii copii şi petrecea ziua cu ei. Băiatul avea zece, fetiţa opt ani. Uneori îmi imaginam că fiica sa şi Nicole s-ar împrieteni. Dar nu venise încă niciodată la mine împreună cu copiii.
Era redactor la ziarul local de mică publicitate, lucrând în schimburi. De aceea nu ne vedeam aproape deloc în timpul săptămânii. Sosea sâmbăta, de obicei abia pe seară, şi duminica, imediat după prânz. Şi la două duminici o dată trebuia să meargă, după-amiaza, la redacţie.
Maică-mea făcuse din cauza asta deja de mai multe ori o mutră jignită. Venea, o dată la două duminici, la o cafea şi susţinea că Günther pleca pentru că apărea ea. I se putea

explica de o sută de ori, pur şi simplu nu voia să priceapă. Făcea mereu remarce înțepate: „Nu mi se pare foarte politicos din partea cunoştinței tale, Sigrid, că pleacă de îndată ce intru eu pe uşă.”
Cunoştința ta! De-ar fi spus măcar – prietenul tău.
Dar era prietenul meu? Voiam de fapt să fie prietenul meu? În ultimele săptămâni ne culcaserăm de câteva ori împreună. De fiecare dată trebuia să mă gândesc la Hedwig. La acea Hedwig care-mi vorbea pe vremuri entuziasmată de prietenul ei.
Hedwig. În timp ce mă aflam în tren, m-am gândit să discut în pauza de prânz cu ea. Nu mai era nici pe departe atât de condescendentă față de mine ca atunci când eram amândouă ucenice. Ea însăşi avea o groază de probleme. Şi cu toate că le ținea singură piept, era recunoscătoare dacă cineva o asculta.
În noiembrie trecut se despărțise în sfârşit de soțul ei.
Relația dintre ei se tot înrăutățise cu anii. O bătea când era beat. Dacă ea nu voia să-i dea bani, pentru a-l împiedica astfel să se îmbete, o bătea cu atât mai mult. Şi nu numai pe ea. Uneori se întorsese seara de la lucru şi-şi găsise fiica bătută măr.
— Poți să-ți imaginezi aşa ceva? mă întrebase a doua zi. Dacă îi dau două mărci, bani de buzunar, sau o marcă pentru un caiet nou, o rupe în bătaie, până scoate banii.
Socrii lui Hedwig fuseseră neputincioşi în fața lui.
— Nici nu poți cere de la doi bătrâni să i se împotrivească, spusese Hedwig. Soacra mea e bolnavă de inimă, nu face decât să plângă până nu mai poate. Iar socrul meu e un tip atât de firav, e slab ca un țâr. Dacă dă o dată în ei i-a terminat pe amândoi.
Hedwig căutase mult timp o locuință, pe cât posibil una în oraş, pentru ca Nadine să poată veni în caz extrem cu tramvaiul la magazin. De la sfârşitul lui noiembrie locuia

doar cu fata ei într-un bloc din Köln-Cholweiler. Dar asta nu-i rezolvase problema, din contră, se mai acumulaseră altele. Vorbeam aproape zilnic în pauza de masă despre ele.
— La început, Nadine a părut realmente uşurată când i-am spus că ne mutăm, îmi povestise Hedwig în decembrie.
Îi explicase fiicei ei situația, şi copilul păruse de acord cu mutatul.
Dar deodată a reacționat pe dos. Nadine Otten ținea foarte mult la bunici, ceea ce nu era de mirare. Crescuse la ei şi o răsfățaseră cât putuseră de mult. Când a observat Nadine că Hedwig nu-i făcea toate poftele, a vrut înapoi. Dorea măcar să-şi viziteze bunicii în mod regulat şi nici nu-i mai vorbea despre altceva.
— Nu pot să risc, zisese Hedwig. Ăla ne omoară în bătaie dacă apărem pe-acolo. I-am spus c-o să-i putem vizita pe bunici doar dacă or să-l dea afară. Până atunci trebuie să ne viziteze ei. Dar ăia bineînțeles că nu vin. Ia aşază tu doi din ăştia în tren, să vezi ce frică le e să nu ajungă în Honolulu. Şi acum sunt eu cea rea.
La începutul anului, Hedwig îmi povestise că fusese sunată de un profesor de-al fiicei ei.
— Am crezut că pic din cer. Mi-a ținut un discurs întreg că anunță asistența socială dacă-i mai dau o singură dată calmante copilului.
Nadine adormise la ore şi-i povestise profesorului că Hedwig îi dădea mereu pastile. Se pare că-i şi arătase două.
— Dacă chiar are nişte pastile, zisese Hedwig, sigur nu sunt de la mine. Eu nu țin calmante: când mă bag seara în pat adorm pe loc. Am încercat să-i explic asta foarte clar, dar am impresia că nu m-a crezut o iotă. Poate ar trebui să mă duc până la asistența socială. Există acolo sigur un psiholog care să vorbească cu ea şi să-i bage mințile-n cap. Tare aş vrea să ştiu de unde are chestiile alea.
Iar în martie îmi spusese:

— Câteva săptămâni a fost mai bine. I-am explicat – îți mai aminteşti? – că poate ar trebui să vorbesc cu unul de la asistența socială. Deodată a devenit blândă ca un mieluşel. Nu-i nevoie, mami, acum îmi dau silința. Îmi fac şi ordine în cameră, şi lecțiile ca lumea. I-am spus să vină aici dacă ceva nu-i în regulă, dacă e ceva ce nu ştie să facă şi aşa mai departe. Am vorbit chiar cu şeful de secție ca să nu mârâie dacă o vede vreodată apărând.
Dar ai văzut-o până acum? Nu! Pariez că umblă haihui prin cartier. În fiecare seară o întreb ce-a făcut toată ziua.
Să nu-ți închipui că-mi dă vreodată un răspuns rezonabil. E căpoasă rău. Face numai ce vrea. Şi eu n-am cum să scot de la ea ce anume.
Mai ales în ultimele săptămâni fusese foarte îngrijorată. De cum ne aşezam în încăperea unde stăm în timpul pauzei de lucru, începea:
— Nu ştiu ce se-ntâmplă cu Nadine. Ceva nu-i în regulă. Nu mai reuşesc deloc s-o înțeleg. Ştii ce cred? Cred că fură. M-a frapat de mai multe ori deja că are tot felul de lucruri. Lucruri noi, reține! Are deseori în buzunare hârtii cu care fuseseră învelite dulciuri. Şi nu primeşte ea atâția bani de buzunar ca să-şi poată cumpăra în fiecare zi câte ceva. De curând avea o rochie de păpuşă, aşa ceva costă cam opt mărci. Şi cică-o primise cadou. Adică, cine să-i facă ei cadouri? Doar nu cunoaşte pe nimeni aici. Am întrebat prin vecini. Nu-i văzută aproape niciodată.
Iar joi Hedwig îmi spusese:
— Dacă am liber marțea viitoare mă duc la asistența socială. Mă duc întâi singură. Aşa nu mai poate să continue. Nu vreau să aştept până mă trezesc într-o zi cu poliția la uşă, pentru c-a fost prinsă într-un magazin. Ieri avea un ceas de mână, ceva ieftin din plastic, dar oricum.
Cică i l-ar fi împrumutat un copil din clasă. Asta să i-o povestească lu' mutu' nu mie.

Eram convinsă că Hedwig îmi va înțelege temerile dacă îi voi povesti de mutarea doamnei Humperts. Şi în primul rând de visul meu.

11

După ce a plecat fetița, în ziua când i-a făcut baie, bărbatul a avut încă impresia că totul e în ordine. La urmă fusese din nou încrezătoare. Dar când n-a apărut nici a doua, nici a treia zi, a ştiut că mersese prea departe şi că stricase singur totul.

Era sigur că maică-sa va veni la el şi-i va cere socoteală, că-l va ocărî: „Ce-ai făcut cu ea, porcule? Dac-o mai atingi o dată, te omor." Încerca să-şi pregătească deja în gând ce-i va spune. Ce maniere sunt astea? Să țipe şi să facă scandal, să mai şi lovească, în loc să discute cu calm.

Era convins că-i va închide gura în acest fel. Dar mama nu veni. Nu veni nici altcineva să-l ridice. Şi după aceea – era joi – fata bătu cu grijă în uşă; imediat după ce se făcu ora şase.

N-a întrebat-o cum intrase în casă: nici nu i-a trecut asta prin minte în acea clipă. Se simțea atât de uşurat. În cele două zile se tot gândise cum putea şi trebuia să procedeze dacă fata, în ciuda aşteptărilor, mai venea o dată.

Între timp ştia. A lăsat-o să intre, explicându-i însă pe loc că azi nu prea avea vreme pentru ea. Exista o grădină mare de care trebuia să se ocupe. Era timpul. A menționat tangențial că în grădină se aflau şi iepuraşi care fugeau de colo-colo în libertate şi erau foarte blânzi.

Copila păru dezamăgită şi întrebă dacă n-o putea lua cu el. El se dădu nehotărât. După cum era de aşteptat, fata se rugă de el, îi promise chiar să-l ajute la munca în grădină. Şi pe bunicul îl ajutase mereu la grădină. Se milogi atât până ce, în cele din urmă, bărbatul acceptă.

În acea zi, fata purta o jachețică nouă şi el a fost de părere să şi-o scoată ca să nu se murdărească în grădină.
Voia astfel doar să-i menajeze jachețica. După ce i-a făcut fetiței o remarcă în această privință, ea l-a întrebat cât timp aveau să rămână în grădină.
— Nu foarte mult, îi spuse. E acolo un chioşc mic.
Vreau numai să fac nițică ordine. Undeva tot trebuie început la un moment dat. Probabil că în chioşc este cam mult praf. Poți să-ți scoți jachețica nouă. Şi dacă ți-e prea frig, o să-ți pui haina mea pe umeri.
Apoi o trimise înainte şi stabili cu ea un loc de întâlnire, explicându-i că el trebuia să ia repede din pivniță un sac şi o lanternă căci în chioşc nu era lumină. Copilul deveni puțin sceptic. Dacă o să dureze aşa de mult şi o să-i apuce întunericul, ei bine, atunci prefera să meargă în altă zi.
— Nu-ți face griji, îi spuse, am nevoie de lanternă doar pentru că chioşcul n-are fereastră. Până se întunecă suntem de mult înapoi.
După care, fetița părăsi locuința. O întâlni puțin mai târziu afară pe stradă, unde nimeni nu-l cunoştea şi nimeni nu observă că se urcă în maşina lui.
Fata îşi făcu iarăşi griji că nu va ajunge la timp acasă.
Reuşi s-o liniştească încă o dată. La nouă aveau să fie cu siguranță înapoi. Şi dacă va fi puțin mai târziu, dacă mama va încerca s-o bată, pentru că n-a fost punctuală, atunci va sta el serios de vorbă cu ea. Îşi propusese oricum în ultimele două zile să vorbească o dată cu mama, ca să se schimbe în sfârşit ceva în bine. Ştia deja exact ce trebuia să-i spună ca s-o facă să înțeleagă.
Cu această ocazie se mai asigură o dată că fata nu-i povestise până acum nimic mamei. Nimic despre semnăturile în caiet – nu se limitase la una singură. De trei ori iscălise cu numele de Hedwig Otten sub o însemnare a profesorului. Ultima dată cu destulă reticență, căci brusc îşi

dăduse seama că va putea veni clipa când iscăliturile lui să sară în ochi. Şi nimic despre dulciuri şi bani, despre picioarele calde şi baie. La toate pe care i le înşiră copilei, aceasta râse încet. Nu, nu spusese nimic, nici un cuvânt.
— Doar nu-s tâmpită, îi explică ea, iar el fu mulțumit.
Opri maşina într-o stradă liniştită. Bărbatul a vrut să procedeze din nou ca mai înainte – să meargă separat şi să se întâlnească apoi după ultimele case. Însă fata nu pricepu de ce şi-l apucă de mână.
Asta îl făcu să se simtă nervos, dar şi puțin fericit. Se uită atent de jur-împrejur, dar nu mai era nimeni pe stradă: ajunseră repede la ultimele case. Nici măcar nu trebui să grăbească copilul. Mergea iute pe lângă el, încercând să țină pasul, mai întâi de-a lungul unui drum îngust prin câmp, apoi spre nişte chioşcuri.
De două ori întrebă:
— Mai e mult?
Îşi făcu iar griji ca mama să nu ajungă acasă înaintea ei, să n-o întrebe unde hoinărise până acum.
— Nu mai fi atât de îngrijorată, îi spuse bărbatul, azi e joi, iar joia ajunge întotdeauna foarte târziu acasă. Reuşim noi. Iar dacă nu, atunci stau eu de vorbă cu ea. Trebuie să înțeleagă că n-are voie să te bată pentru orice fleac. Altminteri aş putea vorbi la asistența socială şi atunci ar avea mari neplăceri. Să te lase toată ziulica singură şi apoi să te mai şi bată – în astfel de cazuri cei de-acolo nu ştiu de glumă. Cine ştie, poate ar obliga-o chiar să te ducă din nou la bunici.
Timp de câteva secunde copilul nu scoase o vorbă: bărbatul simți clar cum îi strânge mâna mai tare. Dar după aceea zise:
— Mai bine nu, poate că ăla mă bagă la cămin.
Când o apucară apoi pe cărarea îngustă a grădinii, copilul deveni suspicios.

— Unde sunt aici iepuraşi? îl întrebă.
El arătă înspre chioşc.
— Acolo înăuntru. E încă destul de răcoare afară. Pe o astfel de vreme nu sunt lăsați în aer liber.
Apoi deschise uşa, mângâie copilul pe păr şi-l împinse cu grijă înainte în mica încăpere.
A fost cam la fel ca şi cu fata pe care o cunoscuse înainte, ca o beție ce făcea ca orice altceva să-şi piardă importanța. Fata nu pricepu imediat. Iar când pricepu, încercă să se apere. Era o încercare lipsită de sens care-i răpi doar timp. Mai încercă o dată cu binele.
— Termină cu prostiile. N-o să te doară.
La care fetița începu să urle. Bărbatul trebui să devină puțin mai violent.
— Nu mai urla, bestie mică ce eşti, potoleşte-te odată.
Nu ajută la nimic. Fata se linişti, ce-i drept, pentru o secundă-două, fixându-l cu nişte ochi îngroziți. Când începu apoi să urle din nou, el trebui să apese mai departe. După care – gata. Întotdeauna durează atât de puțin, gândi, simțind cum îl cuprinde furia. Întotdeauna, doar o singură dată şi cât chin înainte, câtă precauție, câte temeri.
Cu fiica lui fusese altfel, cu totul altfel. Aceea ştiuse că el o iubea şi că nu-i făcea nici un rău. Ea nu trebuise să țipe. Îi pusese de fiecare dată câteva picături în ceaiul pe care-l bea înainte de culcare. Aşa că noaptea putuse să se ducă la ea sau să şi-o ia la el în pat.
Soția lui avea serviciu, pleca întotdeauna după-amiaza târziu de-acasă, întorcându-se pe la mijlocul nopții.
Iar fiica lui dormea atunci, adânc şi blând ca un îngeraş.
Dar n-avea nici un sens să-şi tot imagineze că va veni o vreme când va putea avea din nou un copil în preajmă aşa ca pe ea, zi de zi, iar noaptea oricând la îndemână. Suficient să treacă dintr-o cameră în alta.

12

N-am putut discuta vineri cu Hedwig despre teama mea. Hedwig nu venise. Nu ştia nimeni de ce nu apăruse la lucru. Şeful de secţie era furios. Spunea că nici măcar nu-şi ceruse voie, aşa cum ar fi fost firesc. Un telefon ar fi fost suficient în definitiv.

Mi-a cerut să sun la ea în pauza pentru micul dejun, dar nu răspunse nici la telefon. M-am gândit că s-o fi întâmplat iarăşi ceva cu fata ei, că s-ar fi putut ca Hedwig să se afle acum la şcoală, pe coridoarele asistenţei sociale sau chiar la o secţie de poliţie. Dar gândurile acestea le-am ţinut pentru mine.

În timpul pauzei de prânz urma să mai încerc o dată. Iarăşi nu răspunse nimeni la telefonul din locuinţa lui Hedwig. Şeful de secţie făcu aproape o criză de nebunie.

Tare mi-aş fi luat o zi de concediu, pentru ziua de sâmbătă. Duminică eram oricum acasă. Iar luni nu se va mai întâmpla nimic. De asta eram sigură de tot. Duminică era cea de-a treia zi. Şi întotdeauna se întâmpla numai în a treia zi. Nici mai devreme, nici mai târziu.

Aş fi preferat totuşi să rămân sâmbătă acasă. Nu trebuia să fie neapărat un accident. Nicole se putea îmbolnăvi. Nu ştiam eu multe despre boli, dar exista probabil mai mult decât una care putea doborî în două zile un copil care până atunci fusese sănătos. Totuşi, dacă mă aflam acasă la primele simptome, dacă puteam merge imediat cu ea la medic sau la spital. Dacă.

Vineri am fost complet înnebunită, fiind eu însămi ca şi bolnavă. Îmi închipuisem chiar că Nicole ar fi avut dimineaţa, plecând de-acasă, o strălucire febrilă în privire. O zi de concediu, mai mult nu-mi trebuia. însă şeful de secţie era atât de prost dispus, încât n-am îndrăznit să i-o cer. Mă

întrebam doar neîncetat ce s-ar fi întâmplat oare, dacă atunci aş fi plecat şi eu cu Franz cu maşina.
Poate că Franz n-ar fi condus atât de repede, caz în care n-ar fi păţit nimic şi poate că atunci ar fi fost lovit altcineva. Dacă şi cu parcă.
Altcineva – era un gând monstruos căruia însă, odată apărut, nu-i mai puteam da drumul. M-am gândit intens cine ar fi putut lua locul lui Nicole, de parcă mi-aş fi putut alege eu persoana. Îmi venea tot mereu în minte doar doamna Humperts: dacă pleca, trebuia oricum să renunţ la ea. Când m-am întors seara acasă, m-am simţit aproape ca un călău.
Nicole era cât se poate de sprintenă. Avea într-adevăr o strălucire în privire, dar nu de la febră. Jumătate din după-amiază şi-o petrecuse împachetând cu doamna Humperts, iar la despărţire primise şi un cadou, o nouă păpuşă Barbie în costum de călărie. În timpul cinei mi-a explicat de trei ori că există şi un cal pentru păpuşă. Din păcate, calul e foarte scump, ar costa cincizeci de mărci.
Dumnezeule, în seara aceea aş fi dat o avere pe cai de plastic şi ore de călărie, dacă aş fi putut anula astfel noaptea anterioară şi visul. N-aveam avere. Iar dacă nu găseam imediat o succesoare a doamnei Humperts, ne aşteptau vremuri grele.
Reuşisem, ce-i drept, să pun deoparte în ultimii doi ani câteva mărci, o rezervă pentru cazuri de forţă majoră – mici reparaţii în casă, o dată un palton pentru Nicole, altă dată o pereche de pantofi. Insuficient spre a plăti vreodată din aceşti bani dobânzile ipotecare. Şi dădusem anunţul mult prea târziu, ştiam asta. Poate că sperasem într-o minune.
Nicole s-a dus la ora nouă în camera ei, fără să aibă încă febră. Atunci m-am decis să-l sun pe Günther. Nu vorbisem niciodată cu el despre astfel de lucruri. Dar trebuia să stau

de vorbă cu cineva, şi poate acel cineva avea să mă şi creadă.
Ca să-i telefonez lui Günther, trebuia să urc la doamna Humperts. Mă invitase oricum sus, pentru a ne putea despărţi cum se cuvine. Am stat la ea până aproape de ora zece, fără a suna, şi m-am simţit cumplit în tot acest timp.
Locuinţa părea goală, pozele nepoţeilor ei, poze care se aflaseră mereu pe dulap, lipseau. Toate lucrurile mici, indispensabile, ce fac dintr-o cameră o încăpere locuită, zăceau împachetate în lăzi şi cutii de carton. În ziua următoare la opt fix trebuia să vină cărătorii. Eu nu aveam să asist la asta, fiind la Köln. Aveam să mă întorc abia după-amiaza. Iar până mă întorceam, Nicole era singură!
Bineînţeles că doamna Humperts a remarcat că mă apăsa ceva, o clipă a aşteptat să vorbesc din proprie iniţiativă, după care mi-a cerut:
— Dă-i drumul, copila mea, ce s-a mai întâmplat?
Îi povestisem odată, curând după ce se mutase la mine, despre visul meu, despre morţi şi despre cum se desfăşura totul, aşa, în trei zile. Un termen de graţie eventual, pentru a avea răgazul să-mi pun bine în mişcare rotiţele creierului cu ajutorul ghiontului dat de omul în maro. Unde am dus ceasul? Ai voie să ghiceşti de trei ori. Dar el oare chiar urcase în noaptea trecută scara cu mine sau îmi imaginam asta doar pentru că voiam să i-o ofer pe doamna Humperts?
Cum nu-i puteam explica multe, i-am spus numai:
— L-am visat din nou.
Mai întâi doamna Humperts n-a făcut decât să se uite la mine, probabil că-i era penibil. Dar apoi a zâmbit, exprimându-şi părerea c-o fi legat doar de dată, mâine împlinindu-se şase ani de la moartea lui Franz.
La asta nici nu mă gândisem. S-ar mai putea, fu de părere doamna Humperts, să-mi fac şi griji în legătură cu o nouă

chiriaşă. Doar ştia că nu puteam ține casa decât dacă primeam chirie pentru etaj. Şi a încercat să mă liniştească.
O să se rezolve mai repede decât îmi închipuiam. N-o să mai pot scăpa de atâtea solicitări şi voi putea alege oferta cea mai bună, doar erau mulți oameni care căutau cu disperare o locuință.
Eu nu voiam „mulți oameni", ci numai o persoană pe care să mă pot baza. Am realizat deodată de ce tărăgănasem atât publicarea anunțului, ce tot aşteptasem de fapt. Sperasem ca Günther să se mute la mine.
După ce divorțase, îşi luase o locuință în Sindorf. Era ceva mai mare decât cea pe care o puteam oferi eu. De aceea îl costa şi corespunzător mai mult. În plus, plătea pensie alimentară pentru cei doi copii şi fosta soție, deşi ea locuia de mult cu un alt bărbat şi muncea cu jumătate de normă, aşa că nici n-ar mai fi trebuit să plătească şi partea ei.
Totuşi când i-am spus că doamna Humperts vrea să se mute, m-a sfătuit să dau anunțul. Ştiam eu de ce nu-l întrebasem direct. Pentru că el nici nu voia aşa ceva. O relație liberă, da, din când în când cu mine pe canapeaua mea extensibilă, dar, în rest, fără obligații.
Înainte să se culce pentru prima dată cu mine, îmi spusese:
— Cred că fac o mare greşeală. Ai ceva în priviri ca nişte „funii de cânepă". După care a rânjit şi m-a întrebat: N-oi fi având întâmplător şi lipici între picioare?
La care i-am răspuns că nu era cazul să-şi facă griji, căci nu voiam să mă mai leg niciodată.
Stând aşa, cu doamna Humperts în camera ei de zi, mi-a trecut deodată prin minte că mai bine aş fi făcut din funiile mele de cânepă un laț şi i l-aş fi pus lui Günther pe după gât, şi l-aş fi mâncat cu fulgi cu tot, şi m-aş fi îndrăgostit nebuneşte de el, încât ideea de a-l pierde din nou să mă exaspereze acum. Mi-era deosebit de clar ce fac. Nu mă

puteam gândi la nimic altceva decât la un înlocuitor pentru doamna Humperts.
Iar sâmbătă nu eram aici. Fireşte că vorbisem cu Nicole despre asta, că-i spusesem ce consideram că trebuia să facă.
— Când vin cărătorii, te duci la bunica.
— Vai de mine! Sper că nu.
— Ba da, nu rămâi aici în casă singură.
— Atunci mă duc la Denise.
Denise Kolling era prietena ei încă de la grădiniță.
Erau colege de clasă. Visau împreună la un cal, la haine noi pentru păpuşi Barbie noi şi la sărituri de la trambulina de trei metri din piscină. Denise Kolling avea doi frați mai mici, motiv pentru care mama lor nu mergea la serviciu.
Doamna Kolling se pricepea cu certitudine la bolile de copii. Ar chema sigur un medic dacă ceva n-ar fi în regulă cu Nicole. Era o soluție pentru sâmbătă, dar ar fi trebuit să insist să se ducă la maică-mea. Ar fi trebuit să fiu fermă. Maică-mii i-aş fi putut explica într-o propoziție ce ne aştepta. Ar fi, aş fi! N-am putut niciodată să fiu fermă.
Înainte să mă culc, m-am mai uitat încă o dată la ea.
Totul era în ordine, dormea. Şi deşi îşi trăsese ca de obicei pătura până la gât, fruntea ei nu era prea caldă.
Şi apoi sâmbătă – o singură groază. Când am fost gata să ies din casă, Nicole stătea încă în pat.
— Ce s-a întâmplat? Nu te simți bine?
Era atât de leneşă, se tot întindea pe sub pătură, apoi miji ochii către uşă:
— Ba da.
— Atunci, de ce nu te-ai sculat încă?
— Azi e sâmbătă, maaamă, pot să dorm cât vreau.
Tonul ăsta didactic, cam aşa, ca Hedwig pe vremuri.
— Dar să nu uiți să te duci la opt la Denise.

Îşi întoarse privirea şi introduse un dram de condescendență şi indulgență în glas. Mai întâi un maaamă întins, ca şi cum ar vorbi cu un copil greu de cap.
— Doar ştii că trebuie să rămân aici până pleacă doamna Humperts. Ea-mi dă cheile. Şi după ce mi le dă plec la Denise, plec imediat.
Visasem în noaptea care tocmai trecuse că Franz o ducea pe brațe la maşină, că o lua cu el în ultima lui călătorie. Țipasem în vis, țipasem atât de tare încât mă trezisem, iar când am adormit din nou, am continuat visul.
Ca un film video pe care l-ai întrerupt puțin ca să te duci la toaletă. Franz mergea cu ea într-o grădină. Grădina era foarte sălbatică, plină de buruieni. Totul părea cât se poate de paşnic şi Franz a ținut-o tot timpul în brațe.
Dar visul nu mă liniştise, dimpotrivă. Eram convinsă că nu făcusem decât să mă trezesc prea devreme. Dacă nu m-aş fi trezit înainte de timp, atunci aş mai fi văzut că undeva printre buruieni se afla o cadă. Că Franz o punea înăuntru, că el se aşeza pe margine, că o întreba dacă avea voie s-o spele pe spate, poate puțin şi acolo jos. „Numai puțin, Siggi, că nu pățeşti nimic. Mi se pare frumos. Nu trebuie să-ți fie ruşine de mine. Doar tu eşti micuța mea.”
Doamne, cât urasem asta, cât de silă mi-era când lua pe urmă săpunul, când îşi vâra un deget în mine. Uneori ustura îngrozitor căci mai avea resturi de săpun sub unghii. Şi expresia aia de pe fața lui, plină de visare şi de ardoare. „Îți place, Siggi? E atât de frumos. Nu-i aşa?”
Stând apoi în uşa camerei lui Nicole şi văzând-o în pat, am ştiut exact că Franz murise. Şi chiar dacă ar mai fi trăit, nu i-ar fi făcut niciodată nimic, niciodată ei. Doar mă avea pe mine. Dar îl trădasem. Nu-mi ținusem promisiunea, îmi călcasem jurământul, mă cuplasem cu un alt bărbat.
Stând atât cu Nicole de vorbă, eram cât p-aci să pierd autobuzul.

În tren am crezut că mintea mea o s-o ia razna înainte să ajung la Köln. Dar am sosit şi încă mai eram în stare să gândesc.

13

Omul se întoarse la maşină şi o porni spre locuința lui. Se calmă treptat, furia i se estompă. Se băgă imediat în pat şi dormi excelent. A doua zi îşi cumpără un ziar, deşi ştia că era prea devreme ca să găsească în el ceva despre copil.
Dar tot aşa făcuse şi cu trei ani în urmă. Zilnic cumpărase câte un ziar, citise relatările, care, îndată după descoperirea copilului, ocupau spații de câte o jumătate de pagină, arătau fața copilului într-o fotografie mare şi cereau sprijinul populației. Spațiile respective deveniseră apoi mai mici, până ce dispăruseră în cele din urmă complet. Atunci se simțise în siguranță, acum se simțea la fel, fiind pe deplin convins că nu-l văzuse nimeni împreună cu copilul. Poate cumpărase ziarul doar din obişnuință, pentru că era vineri.
Seara se aşeză comod în fotoliu, citi în prima parte ce se întâmplă pe mapamond, iar în a doua puțin despre cele petrecute pe plan local, apoi dădu la mica publicitate peste anunț: „... unei femei singure, mai în vârstă.” În ultimele săptămâni nici nu se mai gândise să caute o locuință drăguță, într-o zonă liniştită. Fusese mult prea ocupat cu fetița, dar acum, când ea nu mai era ...
O femeie singură, mai în vârstă.
Cine căuta aşa ceva ținea la liniştea lui, nu voia zarvă în casă, nici murdărie. Locuința părea să fie exact ce-i trebuie. Nu era trecută nici o sumă, iar el nu câştiga grozav. Dar asta era grija lui cea mai mică.
Jumătate din noapte s-a tot gândit dacă era momentul potrivit să-şi ia o nouă locuință. Putea da unuia sau altuia

de gândit dacă dispărea un copil şi îndată după aceea un bărbat îşi schimba locuinţa.
Careva îşi putea aminti că văzuse copilul deseori în faţa vitrinei de jos, caz în care poliţia urma obligatoriu să interogheze locatarii.
Nu era decis cum să procedeze, dar apoi şi-a spus că pentru el nu existau un moment favorabil şi unul nefavorabil. Putea să existe doar o îmbunătăţire a condiţiilor de viaţă. Şi asta-l interesa acum.
Nu erau trecute nici o adresă în anunţ, nici un nume, doar un număr de telefon pe care şi l-a notat pe marginea ziarului. Era inutil să sune acolo. Femeie singură, mai în vârstă. Trebuia să se deplaseze personal dacă voia să obţină ceva.
A doua zi se duse la un telefon public şi căută numărul în cartea de telefon. Dură mult până-l găsi, dar erau notate şi numele şi adresa, aşa cum se aşteptase.
Le însemnă pe amândouă şi-şi băgă bileţelul în buzunar. După ora opt seara. N-avea deci nici un sens să se ducă acum. Probabil că nu era nimeni acasă, iar seara va fi balamuc. Va tot suna telefonul, un apel după altul, şi-o putea imagina foarte bine. Îşi putea închipui şi cât de nervoşi aveau să fie proprietarii după un timp.
Dar a doua zi era duminică. Oricine s-ar fi interesat de locuinţă era garantat amânat pe luni. Iar el, el ar fi fost deja acolo. Exista un mic risc: apariţia lui, în carne şi oase, într-o duminică după-masă, putea declanşa reacţii neplăcute. Trebuia să-şi asume acest risc.
Zâmbi gândindu-se că-şi asumase deja tot felul de alte riscuri. Copilul, de exemplu, fusese unul dintre ele, unul mare, inapreciabil de mare. Dar el apreciase, cumpănise şi plănuise totul cu grijă, nu făcuse nici un pas nechibzuit. Cine nu riscă nimic nu câştigă nimic, se mai gândi. Apoi îşi

conduse maşina într-un loc retras şi curăţă interiorul mai temeinic ca altă dată.
Îi căzu astfel în mâini chiloţelul; se afla sub unul dintre scaunele din faţă, iar el nici nu-şi amintea să-l fi luat cu el. L-a făcut să tragă o spaimă bună. Îşi pierduse controlul – gândul ăsta îl înfiora!
Nu-şi pierduse încă niciodată controlul, de asta era sigur. Încercă să rememoreze detaliile. Îi apărură şi câteva imagini. Drumul spre grădină, chioşcul, el cu copilul de mână. „Unde sunt aici iepuraşi?”. Apoi starea de beţie. După care impresiile se estompau, dispărând complet către final. Ciudat, aici exista un gol.
N-avusese încă niciodată un gol în memorie. Nici nu-şi putea permite aşa ceva. Însă, oricât se forţa, se vedea doar la sfârşit, când se întorcea la maşină. Cu mâinile goale. Poate că vârâse chiloţelul automat într-un buzunar, aşa cum bagi o cârpă făcută cocoloş, iar mai târziu îl pusese sub scaunul din faţă.
Dar poate că se afla acolo încă demult, de la ultima sau penultima călătorie. Uneori îşi luase câte un lucru pentru el, păstrându-l mai mult timp, o amintire. Nu era foarte sigur.
Ar fi fost mai bine să îngroape acum şi imediat şi aici, la margine de câmp, cârpa aceea ce l-ar fi putut trăda. Nu se putea hotărî s-o facă. Se va ivi şi mai târziu o ocazie de a scăpa în mod discret de obiect. Dar nu.

14

Nici nu-mi pusesem bine halatul pe mine, când şeful de secţie intră în vestiar. Eram ultima care se mai afla în faţa dulapului ei. M-am şi gândit c-o să mă muştruluiască pentru asta. Dar chipul lui avea o expresie mult prea gravă. Îşi mai puse şi mâna pe braţul meu, ca şi cum ar fi trebuit să-mi comunice în taină ceva ce nu privea pe nimeni altul.

Apoi îmi spuse că fata lui Hedwig dispăruse, încă de joi seara, că probabil o ştersese de-acasă. Citise asta la micul dejun, în ziarul de dimineaţă; un comunicat al poliţiei şi o fotografie a lui Nadine Otten.

— Să sperăm, spuse şeful de secţie, că fetiţa a fugit numai. Poate că voia la bunică, doar crescuse acolo.

Idiotul! Ca şi cum poliţia n-ar fi întrebat mai întâi la socrii lui Hedwig. În acest caz n-ar fi trebuit să caute mult timp copilul.

Era o senzaţie de parcă aş fi dansat pe o sfoară foarte subţire. Pe sfoară erau, într-o parte, Nicole, în cealaltă, fata lui Hedwig. Fugită, dar neajunsă încă la destinaţie, asta era o posibilitate. Însă dacă de data aceasta era vorba de ea, omul în maro cu ciocănelul lui îşi căutase victima foarte departe.

De-abia o cunoşteam pe Nadine Otten, o văzusem în ultimii ani numai de două-trei ori, când se aflase cu soacra lui Hedwig în oraş, la cumpărături. Fusese şi soţul lui Hedwig cu ele. Hedwig dispăruse puţin în vestiar mai atunci când îşi va aminti iarăşi exact tot ce se întâmplase.

Pentru a-şi lua nişte bani din dulap, ca să nu-i facă el o scenă în faţa clienţilor şi a colegelor. Iar în tot acest timp, soacra lui Hedwig şi fetiţa stătuseră în faţa tejghelei cu brânză. Cu o expresie jenată în priviri. De ultima dată trecuse o veşnicie. Voiam să cred, deşi gândul îmi făcea rău de tot. La urma urmei ştiam cât de mult ţinea Hedwig la fata ei. Şi chiar dacă ocărâse şi înjurase de atâtea ori, astea nu erau de fapt decât manifestările ei de grijă.

Numai că nu puteam să cred.

Omul în maro nu-şi căuta victimele atât de departe, el lovea doar acolo unde mă durea. Nu puteam decât să aştept. Să aştept şi să înnebunesc. Mâine, mă tot gândeam, mâine. A treia zi. Un noroc şi în nenoroc: o duminică. Nici un pas nu mă voi îndepărta de lângă Nicole, n-o voi slăbi nici o

secundă din ochi, din momentul în care se va da dimineața jos din pat, până în clipa în care va fi seara iarăşi sub pătură.
Când am ajuns acasă mă durea capul şi simțeam împunsături în piept, ca şi cum mi-ar fi umblat acolo cineva cu ace înroşite în foc. Nicole se afla împreună cu Denise în fața televizorului. Amândouă erau vioaie şi de cel puțin două ore în casă, după cum îmi povesti Nicole imediat. I-o interzisesem, dar ce conta? Se certaseră cu frații lui Denise şi voiseră să aibă linişte. Şi era tocmai emisiunea asta la televizor. Probabil că doamna Kolling nu le îngăduise s-o vadă.
Mă gândeam neîncetat la Hedwig. De câte ori nu-mi spusese în ultimele săptămâni că nu mai avea aproape nici o influență asupra fiicei ei! Nadine devenise recalcitrantă, dădea răspunsuri arogante sau nu răspundea deloc. O auzeam pe Hedwig zicând: „Dacă n-aş şti sigur că n-a mai văzut-o pe soacră-mea de luni de zile, m-aş gândi că a montat-o aia împotriva mea."
De-am reuşi să trecem cu bine ziua de duminică, trebuia să procedez altfel cu Nicole. Trebuia să învețe să mă asculte, chiar dacă nu-i convenea. Şi cel mai bine era să încep prima lecție chiar de acum.
În două ore urma să treacă Günther pe la noi. Până atunci m-am pus pe vorbă cu Nicole. Denise a plecat de-ndată ce am început.
— Aşa nu mai poate continua, Nicole. Pe viitor o să faci ce-ți spun. Nu vreau să stai singură aici în casă. Dacă nu poți rămâne la Denise, o să te duci la bunica vrei-nu vrei. Acum că doamna Humperts nu mai e aici.
Şi tot aşa.
M-a lăsat să-i tot dau înainte, aş fi putut vorbi la fel de bine la pereți. De n-ar fi luat aerul acela de superioritate. Să-i fi

văzut doar privirea! Nu te mai agita atâta, prostuțo, totul e-n regulă. Nimic nu era în regulă, omul în maro pândea deja.
Günther a jucat cu ea o partidă de şah. Iarăşi ceva ce eu nu ştiam. Nicole învățase abia acum câteva săptămâni de la el, mai întâi noțiunile de bază, cum trebuie puse figurile pe tablă şi ce mişcări au voie să facă. Încă pierdea de fiecare dată, ceea ce însă n-o deranja.
În timp ce stăteau amândoi în fața mesei, în camera de zi, am băgat două pizze în cuptor. Oare când gătisem pentru ultima oară ca lumea, într-o zi de săptămână?
Toate merseseră anapoda, toate.
Cu ce idealuri păşisem cu şaisprezece ani în urmă în fața altarului! Voiam să fiu o soție fidelă şi o mamă bună. Soție fidelă fusesem, dar doar fidelă şi nimic mai mult. Am ştiut asta de cum mi-a descheiat Günther bluza pentru prima oară. Când am crezut c-o să mi se oprească inima. Când mi s-a scurs tot sângele din cap alergând înspre burtă. Când nu-mi mai bântuia decât un singur cuvânt prin vidul de-acolo de sus.
Da, da, da!
Iar mamă bună. Nu eram o mamă bună. Mamele bune stau acasă şi au grijă de copiii lor. Nu îi lasă în seama chiriaşelor lor şi nici nu se bucură că-şi pot declina astfel răspunderea.
Franz, ajută-mă! Tu trebuie să ştii cine-i vizat acum.
Doar n-o să îngădui ca omul în maro s-o ia pe Nicole.
Sau o vrei lângă tine? Vrei să mă pedepseşti în felul ăsta?
Te pot înțelege.
Un bărbat se află în camera mea de zi. Nu-l cunosc de mult şi nu ştiu multe despre el. Dar de îndată ce Nicole va dispărea în odaia ei, o să-mi doresc să cobor în pivniță şi să fac duş. În acest timp, el va desface canapeaua, iar când mă voi întoarce, mă va dezbrăca. Îi place să mă dezbrace, mi-a spus. De aceea mă îmbrac complet după ce termin duşul.
Nu mai e ca pe vremuri, Franz. Îmi place ce-mi face.

Îmi place tot ce face. Cum mă sărută. N-am senzația atunci că vrea să mă sufoce cu limba lui. Cum mă priveşte, încă nu mi-a spus că-l deranjează ceva la mine, nici un firicel de păr şi cu siguranță nu sânii mei. Ştiu, Franz, ştiu, nici tu n-ai spus-o niciodată, dar m-ai lăsat s-o simt atât de clar.
Îmi place când mă dezbracă. O face încet de tot. Îmi place când mă ia în brațe. Ca un curent electric îmi trece atunci prin tot corpul. Iar când face apoi dragoste cu mine, încetez să mai gândesc. Nu mă iubeşte cu adevărat, Franz, şi nici n-o să m-ajute. Vine dintr-un singur motiv. Sexul. La asta e bun, de fiecare dată puțin altfel, o dată delicat şi o dată sălbatic, o dată puternic şi rapid şi o dată îndelung, pe parcursul unei jumătăți de noapte. Şi astăzi deloc. Astăzi voi sta doar lângă un telefon. Toate au mers anapoda, Franz. Îmi pare atât de rău.
Nicole şi cu mine ne-am împărțit una dintre pizze.
Günther a primit-o pe a doua. Mi-a lăsat bani pentru ea.
I-am găsit abia în dimineața următoare. După masă a terminat de jucat partida cu Nicole. Apoi s-au rostogolit pe canapea. În timp ce strângeam prin bucătărie, o auzeam pe Nicole cum chițăia şi chiuia, iar râsul ei era întretăiat de vocea lui. Era numai bărbatul cu care mă culcam, dar era cu siguranță un tată bun.
La opt, s-a aşezat în fața televizorului, ca să se uite la ştiri. Timp în care mi-am luat un scaun şi m-am dus sus, iar Nicole s-a spălat în pivniță pe dinți. Ar fi trebuit să facă şi duş, însă a venit sus la mine.
— Doamna Humperts a zis că azi pot să fac baie. Azi, toată casa e a noastră, aşa mi-a spus. Mi-a lăsat aici spumantul ei de baie special pentru asta.
După ştiri a urcat şi Günther. Şi-a adus şi el un scaun. Până atunci nu sunase încă nimeni. Îmi doream să nici nu sune cineva. Îmi doream să tot stau aşa pe un scaun, în timp ce copilul meu se bălăceşte exuberant într-o cadă cu

margini şi un bărbat şade vizavi de mine, fumând o ţigară, privindu-mă şi pierzându-şi deja răbdarea.
Primul apel a venit imediat ce-a trecut de opt şi jumătate. După voce – un tip, foarte tânăr. S-a interesat mai întâi de preţ şi a încercat imediat să se tocmească. Nu-şi terminase încă studiile. Voia să se mute cu prietena lui care era şomeră.
Günther asista cum mă bâlbâiam. Femeie singură, mai în vârstă! Oare nu fusese destul de clar? Îmi trebuia o aşa-zisă chiriaşă solvabilă. Aveam nevoie de banii ăştia, dacă nu voiam să cerşesc curând eu însămi o locuinţă. Günther ştia asta. Dar a privit calm cum am primit şi cel de-al doilea apel. O femeie acum, după voce poate de vârsta mea, după dialect sigur nu din împrejurimi. Mi-a spus o poveste foarte impresionantă, cum locuia cu soţul şi cei trei băieţi într-un cămin de tranzit.
Oricâte argumente i-am adus – zadarnic. Şi chiar dacă locuinţa nu se compunea decât dintr-o cameră, o voia neapărat, pentru soţ şi cei trei băieţi. Chiria nu reprezenta o problemă, bărbatul ei va lucra şi ea la fel.
Doamne, Franz! Eu lipsesc toată ziua de-acasă. Trei băieţi nesupravegheaţi – ce prăpăd vor face ăştia în grădină sau în casa scărilor? Nu-i puteam spune nu, la fel cum nu putusem s-o spun nici tânărului. Am stabilit să vină ambele persoane duminică dimineaţa. După care n-a mai telefonat nimeni. Am mai stat până la ora zece în încăperea goală. Nicole era demult jos. Am făcut curăţenie în baie, frecând şi cada. Apoi, Günther a spus:
— Hai să ne luăm liber, Sigrid. Cine mai sună la ora asta e nesimţit.
Voiam să fac duş.
— Nu-mi strica acum planurile, îmi spuse. Stau de atâta timp simţindu-mi pantalonii cum devin prea strâmţi, iar tu

vrei în pivniță. Dacă mai trebuie să aştept încă cinci minute, s-ar putea să-mi piară cheful.

Nu i-ar fi trecut vreodată prin minte să cerşească ceva. Era întotdeauna atât de direct. Iar mie mi se muiau picioarele, mă trecea un fior plăcut prin şira spinării când vorbea aşa. Şi când, vorbind, mă privea tot aşa de direct. Nici nu şi-a mai pierdut vremea desfăcând canapeaua, ci m-a întins pe covor, apoi a luat doar una din pernuțele de pe canapea şi mi-a plasat-o sub cap.

N-am făcut decât să închid ochii, fără să mă mai gândesc la ceva, nici la Franz, nici la faptul că exact în acest moment cu şase ani în urmă venise poliția, nici la Nicole şi nici că mâine era cea de-a treia zi şi că va urma un accident.

Mi-ar fi plăcut atât de mult ca Günther să rămână la mine. Dar nu voiam să i-o cer eu. Iar el se îmbrăcă, se aşeză pe canapea, mai fumă o țigară.

— Vino-ncoace, îmi spuse şi bătu cu palma locul de lângă el. După ce m-am aşezat alături, a continuat: Azi pari să fii cu gândul undeva în lună. Poate o să cobori mâine cu el pe pământ şi o să ai grijă la ce te angajezi. Nu vreau să te influențez. Dar uită-te mâine bine la oameni şi nu lua vreo hotărâre pripită. Mai bine renunți la chiria pe o lună decât să-ți bagi în casă pe cine nu trebuie. Căci nu mai scapi de ei dacă vezi că nu erau ce voiai tu.

Nu eram cu gândul în lună. Şi ar fi fost cu siguranță mai simplu dacă şi-ar fi pus brațul pe după mine. Dar mergea şi aşa, dacă făceam un ocol care să treacă peste fata lui Hedwig. Günther ştia deja ce pățise, citise comunicatul poliției. Clar, doar era sarcina lui să parcurgă astfel de comunicate, să detecteze micile greşeli de tipar şi să le corecteze. Înțelegea că-mi făceam griji în legătură cu Nicole. Griji cu totul normale, fireşti, dar traumatizante.

— Crezi în vise? am pus întrebarea, încercând s-o fac să pară rostită la întâmplare.

El dădu din umeri. L-am văzut zâmbind, foarte scurt doar, dar o făcuse.
— Depinde de vise.
Atunci i-am înşirat: tata, bunicul, toţi bătrânii aceia şi fata din şcoala mea. Şi Franz, la urmă Franz. Şi acum, iarăşi.
Günther mă ascultă, tot aşa ca şi Franz atunci care nu făcuse decât să mă asculte. Îmi spuse că nu vedea de ce n-ar fi putut să existe aşa ceva. Constată numai:
— Şi asta te înnebuneşte de tot, zise şi-şi încreţi fruntea, îngrijorat.
Aveam impresia că era foarte furios. Nu s-a referit deloc la toţi morţii ăştia. Iar faptul că visasem acum din nou ceasul avea după el o singură cauză: că doamna Humperts se mutase. Şi că o considerasem o înlocuitoare a mea, a calităţii mele de mamă.
Deveni deodată cât se poate de serios.
— Te-oi fi întrebat la început ce-i cu mine. De ce arăt întâi atâta interes după care bat în retragere. Asta a fost motivul. Tu cauţi numai un înlocuitor, Sigrid, un oarecare înlocuitor, care să ia asupra lui munca, gândirea şi deciziile, eliberându-te de ele. Aşa nu merge, nu la mine.
Trebuie să mă lămuresc singur. Fiecare trebuie s-o facă singur. Nu-i uşor, dar se poate învăţa.
După plecarea lui, am stat mult timp trează. Se făcuse aproape două, era deja ziua a treia. În orice clipă se putea întâmpla ceva, de exemplu un scurtcircuit şi apoi un foc. Doar se auzeau atât de des asemenea lucruri. Sau că o găleată de gunoi a luat foc, pentru că cineva aruncase înăuntru un muc de ţigară încă aprins. M-am mai sculat o dată şi am controlat găleata de gunoi. Totul era în regulă. După ora trei oi fi adormit şi la nouă a sunat deşteptătorul.
Mă simţeam dărâmată şi totuşi calmă într-o oarecare măsură. Îmi puteam aminti clar că visasem din nou.

Ceva liniştitor, drăgălaş. Nu o cadă într-o grădină complet sălbăticită, ci numai iepuraşi care țopăiau liber şi erau foarte blânzi. Nişte ghemulețe de lână în iarbă. Voisem să prind unul, pentru a-l lua în brațe, a-mi înfunda obrazul în blănița moale.
Eram încă micuță în vis şi nici nu voiam să fiu vreodată altfel. Mi-era bine, eram iubită şi îngrijită. În fiecare zi după şcoală mă duceam la bunici, pentru că nu mă înțelegeam cu mama. Dar iepuraşii nu se lăsau prinşi şi, când m-am trezit, a persistat senzația de dezamăgire şi de dor.
La micul dejun am vorbit cu Nicole despre asta. Un cal n-o să-i pot cumpăra niciodată, dar eventual un alt animal, unul mic, şi anume un iepuraş. Nicole nu voia nici iepuraş, nici hamster. Ea voia un cal, iar dacă nu, atunci cel puțin ore de călărie – sau absolut nimic.
Günther veni la nouă şi jumătate. Nu ne ridicaserăm încă de la micul dejun. A băut o cafea cu noi. Nu s-a supărat când i-am întins bancnota peste masă. O găsisem puțin înainte lângă râşniță. A băgat-o în buzunar dând doar din umeri, după care a zâmbit.
— M-am gândit, mi-a spus, că-ți pot fi puțin de folos.
Nu-ți iau de pe cap răspunderea, ci doar prințesa pentru două ore.
Voia să se ducă cu Nicole la piscină. Ea a fost încântată, pentru că se putea lua cu el la întrecere înotând sau scufundându-se, aşa că alergă pe loc în camera ei şi se întoarse după numai două minute cu costumul de baie pe ea. N-am fost deloc de acord.
Nicole îşi luă prosopul din pivniță, unde stătea întins la uscat de vineri, şi îşi puse blugii şi puloverul peste bikini. Iar Günther continua să zâmbească, dar nu mai era un zâmbet vesel.
— Acum nu intra în panică. Nicole înoată ca un peşte. N-o să se înece. Sigur nu, dacă sunt eu pe lângă ea.

Aşa că te rog, Sigrid. Sau ai visat iar ceva?
— Numai iepuraşi, i-am răspuns.
Am râs amândoi. A treia zi, şi eu puteam să râd – singură nu înțelegeam. Au stat la piscină până aproape de ora prânzului. În acest timp, eu am arătat de două ori locuința golită de mobilă.
Tânărul a fost cam indignat, nevrând să mă creadă că locuința era deja dată. Femeia cu un soț şi trei băieți s-a văicărit despre lipsa de inimă a germanilor occidentali, care avuseseră dintotdeauna de toate în afară de înțelegere pentru sărmanii frați şi sărmanele surori din Est.
Am rămas fermă, deşi îmi părea rău de ea.
Îndată după prânz a sunat o femeie mai în vârstă.
Avea o voce tare simpatică, dar a întrebat imediat dacă locuința se afla la parter. Avea greutăți la mers. Iarăşi nimic. Günther fu de părere că spre seară sau în cursul zilei următoare s-ar mai putea anunța şi alți interesați. Îmi puteam pune speranțe pentru seară. A doua zi dimineața însă, telefonul urma să fie deconectat. Aşa convenisem cu doamna Humperts.
— Atunci va trebui să mai dai o dată anunțul, spuse Günther. Să indici adresa în locul unui număr de telefon.
Nu-i asta o problemă.
M-am gândit la banii care m-ar costa un al doilea anunț. Dar n-a mai fost nevoie să-l dau.

15

Duminică la prânz, omul îşi puse cel mai bun costum şi o porni. În timpul drumului, se simți cuprins de un uşor val de entuziasm. Îşi amintea încă foarte bine cum, cu trei ani în urmă, totul se schimbase în bine la scurt timp după ce se terminase treaba cu copilul.

Poate că, într-adevăr, destinul se arăta îngăduitor de îndată ce-i dovedeai propria-ți forță. Iar puternic se simțea, de joi încoace se simțea din nou puternic de tot, poate chiar mai tânăr.
Era deodată foarte sigur de el, încrezându-se complet în efectul pe care-l producea asupra altora, în forța sa de convingere, în amabilitatea sa față de ceilalți, chiar şi atunci când aceştia i se păreau respingători. Şi-a fixat în minte ce voia să spună. Porni de la faptul că cei care voiau să închirieze erau mai în vârstă, un cuplu probabil, cu copiii pe la casele lor. Însă se dovedi a fi cu totul altfel.
Îi deschise o femeie tânără. Numele nu corespundea cu cel din cartea de telefon. Dar când intră mai târziu în locuința goală şi văzu aparatul de telefon acolo, pe jos, pricepu.
Tânăra nu era singură, poate că ăsta fu norocul lui.
Cu greu l-ar fi lăsat ea în casă; intui asta din prima clipă. Femeia mai în vârstă era în schimb mai accesibilă, de o insistență binevoitoare, în plus naivă, proastă şi de bună-credință.
El se pricepea la oameni, reuşea de obicei să-i claseze după câteva secunde într-o anumită categorie şi ştia apoi exact cum trebuia să se poarte cu ei. Profesia lui inițială îl învățase asta de-a lungul multor ani. Două femei, total diferite în felul lor de-a fi. Mamă şi fată – le căută trăsături comune, dar nu găsi niciuna.
Două femei şi un copil. Încă atât de mic, de înduioşător, de dulce. Omul stătea vizavi de femei, aşa că nu-şi putea lua ochii de la ele. Porni de la ideea că acel copilaş făcea parte din casă şi-şi imagină că aici ar putea deveni pentru el ceva asemănător cu ceea ce fusese pe vremuri cu fiica lui.
De-abia îşi ținea în frâu surescitarea provocată de atâta bucurie. Când află că se înşelase, dezamăgirea îl copleşi în aşa măsură, încât minute întregi n-a înțeles ce-i vorbea femeia mai în vârstă.

Apoi se concentră din nou, gândindu-se că bătrâna venea probabil mai des în vizită, aducând poate de fiecare dată copilul cu ea. Că s-ar fi putut ivi o ocazie de a se juca puțin cu cea mică. Dacă ar fi reuşit s-o aibă pe bătrână de partea lui. Dar de asta era ca şi sigur.
Cu cea tânără era mai greu. De-abia vorbea, nedându-i astfel nici ocazia să-şi formeze o părere. Era ceva în ochii ei care nu-i plăcea deloc. Pe când stătea încă în uşa de la intrare, îl izbise privirea ei. O privire amplă, care încerca să se concentreze asupra unui lucru ce se afla dincolo de înțelegere.
Pentru o clipă avu senzația că ea putea să se uite adânc în el şi să dea acolo peste lucruri pe care nu trebuia să le afle nimeni. Dar apoi, privirea ei se pierdu pe undeva îndărătul lui. Iar el aproape că respirase uşurat.
Acum se dojenea că fusese un idiot. De vină erau doar nervozitatea, tensiunea ultimelor zile. Trebuia să-şi adune gândurile şi nu-şi putea permite să facă la fel ca tânăra. De mai multe ori surprinse cu coada ochiului cum mâinile ei se agitau în poale. Degetele-i erau în continuă mişcare. Femeia stătea ca un animal înfricoşat, gata să sară. Nu putea s-o categorisească şi încercă mai întâi s-o ignore. Bătrâna era mai importantă. De ea depindea, realiză el după primele minute.
Şi îşi spuse povestea, o spuse exact aşa cum voia s-o audă bătrâna. În mare, se asemăna cu versiunea pe care le-o oferise ani la rând vecinilor. Avea doar mici modificări. De ce o schimbase de fapt nu ştia precis, îi plăcuse pur şi simplu să procedeze aşa.
Nu o fiică de astă dată, ci un fiu cu familie. Poate că impresiona mai mult să ai un fiu realizat. În versiunea oferită, acest fiu putea servi într-o bună zi drept pretext ca să aibă fetița câteva ore numai pentru el.

O mângâie din ochi. Şi niciuna dintre femei nu se opuse când o luă în poală. Cea bătrână zâmbi flatată.
Cunoştea exact tipul ăsta de om. Uneori era suficient să fii politicos faţă de asemenea femei. Din când în când câte un compliment, doar reţinut şi niciodată insistent, căci atunci deveneau oarbe. Oarbe şi surde şi jenate.

16

Mama venise la mine cu micuţa Mara spre ora trei.
De câteva luni îşi făcuse o regulă din aceste vizite, o dată la două duminici. În rest, se tot învârtea pe la Anke, dar, uneori, Anke şi Norbert voiau să rămână şi singuri. Probabil că-i explicaseră acest lucru odată. Iar maică-mea încerca să pareze.
O dată la două duminici, imediat după ce se trezea Mara din somnul ei de după-masă, mama o lua cu ea ca s-o mai elibereze puţin pe sărmana Anke, atât de suprasolicitată, şi totodată să mai deretice şi pe la imposibilele alea două.
O, Doamne, acum devin sarcastică, dar aşa era. Critica şi exemplul viu. Anke-n sus, Anke-n jos. Anke în ultimele luni de sarcină şi cu un copil atât de vioi. Mara nu fusese niciodată vioaie, mai curând leneşă, părând de fiecare dată tocmai sculată din somn. Şi oare când ridicase mama măcar un deget pentru mine?
În ultimele săptămâni încercasem de mai multe ori să-i câştig bunăvoinţa de a se ocupa după-amiaza câteva ore de Nicole. Mai mult de câteva ore nu ar fi fost în orice caz nevoie şi probabil că nici alea zilnic, căci Nicole ar fi preferat de zeci de ori să meargă la familia Kolling, unde era de altfel şi mai binevenită.
Dar de fiecare dată când începeam cu asta, mama schimba rapid subiectul. Şi găsea mereu acelaşi: Anke şi al doilea copil. La Anke, mama era indispensabilă. Că Anke dădea

uneori ochii peste cap îi scăpa mamei din vedere în mod intenționat.
În acea după-amiază eram ferm decisă s-o lămuresc că aveam şi eu aceeaşi nevoie de ajutorul ei. Şi mama era însă ferm decisă. Povesti întâi despre o plimbare pe care o făcuse cu Mara. Îi ceru Marei să înşire tot ce văzuse, după care înşiră singură, căci Mara îşi vârî doar degetul în gură.
Un ham-ham şi două miau-miau, două floricele, două tu-tu şi multe ți-ți. Anke făcea o mutră acră de fiecare dată când o auzea pe mama vorbind astfel cu Mara. La mine nu risca mama nimic, aici cel mult rânjea Günther.
Privirea mamei se plimba de la el la mine şi înapoi ca aceea a unui câine de pază. Când Günther se ridică pentru a-şi pune haina, mama îşi încreți buzele şi se întrerupse în mijlocul frazei. Am aşteptat să urmeze mârâitul, dar atenția maică-mii fu captată în treacăt de altceva. Nicole intră în cameră. Voia să se ducă la Denise.
— Stai aici, i-am spus.
Nicole era deja în uşa vestibulului, se opri şi se strâmbă protestând.
— De ce? Denise mă aşteaptă. Am stabilit ieri să mă duc azi la ea.
— Azi nu, i-am spus.
Mama clătină din cap, neînțelegând.
— Da' lasă copilul să se ducă! De ce să stea aici şi să se plictisească?
— Pot?
Nicole nu făcea decât să profite de ocazie, ei nu-i prea puteam reproşa nimic. Îmi mai explică:
— Mă conduce Günther.
Günther trebuia să plece, îşi începea serviciul la patru. Când îşi luă rămas-bun, mama îi întinse mâna zâmbind acru. Şi de îndată ce uşa se închise în urma lui şi a lui Nicole, urmară prima remarcă şi o prelegere despre politețe.

— Sigrid, ai remarcat că copilul îl tutuieşte? Am rămas paf. Cum de permiți aşa ceva? Asta-i prea de tot.
Doar nu-l cunoşti de mult.
Mama se opri scurt, trase o dată adânc aer în piept.
— Sper că nu-l laşi să stea aici peste noapte?
L-aş fi lăsat eu cu dragă inimă, dar se pare că el nu voia. Am spus doar că nu, şi mama se linişti din nou. Se interesă în treacăt dacă avusesem succes cu anunțul. Tot în treacăt află că urma să dau probabil un al doilea.
— Ar trebui să-ți pui iar telefon. Aşa nu se mai poate. De fiecare dată când sun la tine la uşă trebuie să sper că eşti acasă. N-am cum să te anunț că vreau să vin.
O dată până acum, o singură dată, Günther, Nicole şi cu mine ne duseserăm într-o duminică după-amiază la cofetărie. Fusese prima sau a treia duminică din lună.
N-avuseserăm cum să bănuim că mama făcea şi excepții. Fusese jignită de moarte şi tot se mai enerva când îşi amintea.
Iar eu n-am putut face altceva decât să-i mai torn nişte cafea. Tortă adusese ea, două bucățele. Lui Nicole nu-i prea plăcea. Iar în ceea ce-l privea pe Günther:
— Mi-am imaginat că oricum cunoştința ta se va ridica să plece când intru eu.
M-am gândit să-i povestesc de ceas, ca să tacă odată.
Să fac eventual câteva speculații: oare pe cine-l viza de astă dată omul în maro? Pe cineva din familie, asta era clar. Anke? Dar n-am apucat să deschid gura.
De când părăsise Nicole casa, eram încordată. Doar intenționasem să n-o slăbesc din ochi. Însă îmi scăpase printre degete. Nu mai aveam nici un fel de control asupra ei, aşa cum nici Hedwig nu mai avusese control asupra fiicei ei. Şi acum Hedwig putea doar să stea şi să aştepte, să spere, să se roage şi să-şi propună să procedeze total diferit pe viitor, după ce fata va fi iar cu ea.

M-am simţit în primul moment atât de uşurată când a sunat la uşă la patru şi jumătate. M-am gândit mai întâi că se întorsese Nicole; poate familia Kolling nu fusese acasă. Dar Nicole avea cheia ei. Şi când am deschis uşa, afară se afla un bărbat.
În prima clipă m-a deranjat totul la el. Aş fi preferat să închid imediat uşa la loc. Poate din cauza dezamăgirii, a fricii pentru Nicole. Sau a politeţii lui. Era foarte politicos, un fel de cavaler de şcoală veche. Poate şi din cauza costumului său. Purta costum maro şi pălărie maro. Pălăria şi-o scoase şi se înclină uşor.
— Aş putea presupune oare că vorbesc cu stăpâna casei?
M-am gândit, Doamne, de ce vorbeşte ăsta atât de preţios?
Zâmbi, dar îşi şi încreţi fruntea când am încuviinţat din cap. Se mai înclină o dată, se prezentă. Îşi învârti pălăria în faţa burţii în timp ce-şi rosti numele.
— Josef Genardy.
— Pelzer, am spus automat.
Se miră, aruncă o privire rapidă asupra numelor din dreptul soneriilor. Avea între 55 şi 60 de ani, era de înălţime mijlocie şi slab. Părea îngrijit, deşi costumul nu mai era nou. Îl purta cu o cămaşă albă şi o cravată cu model discret.
Şi butoni!
Când văzusem oare pentru ultima dată butoni la o cămaşă? La nunta noastră purtase Franz, după care nu-i mai pusese niciodată. N-am putut decât să-l tot fixez pe domnul Genardy cu privirea, până ce-şi lăsă ochii în jos.
Nu mă putea privi drept în faţă.
Bunica spunea pe vremuri: „Când un om nu te poate privi drept în ochi, Sigrid, atunci are ceva de ascuns.”
Bunica şi maximele ei, bunica şi ceasul.
Stăteam tot în uşă, eu în casă şi domnul Genardy pe cea de-a doua treaptă. Mi-a explicat că venise în legătură cu locuinţa. Dar cum aflase unde să vină? Nu indicasem nici o

adresă în anunț. N-am vrut să-l las să intre, ci să mă debarasez de el cu aceleaşi cuvinte ca şi de cei de azi-dimineață. Dar până să apuc, strigă mama din camera de zi:
— Sigrid, ce stai atât? Cine-i acolo?
După care apăru în antreu, mă văzu stând în uşă şi pe domnul Genardy în fața mea. Se şi înființă lângă mine, dându-mă chiar puțin în lături. Era toată numai zâmbete. Asta părea la fel de fals ca şi politețea lui.
El strânse din ochi şi întrebă:
— Doamna Humperts?
Mama clătină atât de puternic din cap că nu, de parcă ar fi fost indignată.
— Roberts, se prezentă. Käthe Roberts, sunt numai mama doamnei Pelzer.
Numai mama, m-am gândit şi-mi venea să urlu. Se prăvăli ca o cascadă asupra lui. Înainte ca eu să mai pot rosti vreo vorbă, îi şi explicase că e aici doar într-o vizită scurtă. Şi înainte ca eu să mai pot face ceva, îl şi poftise în casă.
Mama îl conduse pe domnul Genardy în camera de zi. Mara stătea acolo în fața mesei şi se moşmondea cu resturile din bucățica de tort a maică-mii. Mama o luă în brațe, o duse în bucătărie, pentru a o spăla pe mâini. în acest timp vorbea continuu.
— Luați loc, domnule Genardy. Am înțeles bine, ați venit în legătură cu locuința? Ei bine, ăsta da noroc. Locuința e încă liberă. Tocmai discutam cu fiica mea că va trebui să dea probabil un al doilea anunț. Ce fel de persoane s-au prezentat până acum. Imposibile, vă spun eu. Te întrebi oare ce şi-or fi imaginând oamenii ăştia.
Între timp apăruse din nou în uşă aşa că am putut vedea cum dă din cap. Continuă imediat:
— Mai trebuie să ştiți că fiica mea e văduvă, ca şi mine. Lipseşte toată ziua de acasă. De aceea ne interesează în primul rând un chiriaş liniştit şi de încredere.

Eroare! O chiriaşă liniştită, mai în vârstă şi de încredere. Nu voiam un bărbat în casă. Şi spusesem. Se comporta ca şi cum toate astea i-ar fi aparţinut ei.
La început, domnul Genardy n-a făcut decât s-o asculte. Şi când mama zâmbea, zâmbea şi el, asta m-a frapat. Păi da, erau cam de-o vârstă. Mama avea cincizeci şi opt, părea însă puţin mai tânără. Punea mare preţ pe înfăţişarea ei şi unul şi mai mare pe impresia pe care o făcea bărbaţilor. Feminitate, aşa numea ea asta. O femeie trebuie să fie feminină.
Şi ce-i cu asta? Nici eu nu eram masculină.
Şedea pe canapea, ţinând-o pe Mara în poală. Şi, pentru prima dată, făcu ceva pentru mine. Se interesă de condiţiile în care trăia domnul Genardy. Probabil că n-aş fi putut proceda aşa, în orice caz nu cu atâta iscusinţă şi suveranitate ca mama.
Fiecare informaţie dată de domnul Genardy ar fi putut pricinui mare bucurie oricărui proprietar. Trăia singur, soţia lui murise de doi ani. De o boală grea, după o luptă interminabilă cu moartea şi în urma căreia el însuşi nu se refăcuse încă total.
Vorbea poticnindu-se, ca şi cum i-ar veni greu să abordeze acest subiect. Mama nu-l slăbi din ochi în tot acest timp. Şi nici el pe ea.
Ceva la el îmi amintea mereu de Franz, poate butonii sau felul cum vorbea. Ca şi cum ar trebui mai întâi să-şi caute cuvintele. Numai că la el suna preţios şi calculat, în timp ce la Franz îţi sugera doar lipsă de siguranţă.
Când vorbea cu mama mea, Franz fusese întotdeauna foarte inhibat, niţel fâstâcit şi în acelaşi timp dornic să-i fie pe plac.
La un moment dat m-a frapat că privirea domnului Genardy tot aluneca spre Mara. Zâmbea atunci căzut în extaz. Şi el avea doi nepoţi. Un băieţel de cinci, o fetiţă de trei ani.

Locuia acum în casa fiului său, care fusese inițial a lui. Nora era gravidă pentru a treia oară, aşa că va fi curând nevoie de un spațiu mai mare. Pentru el va fi şi prea zgomotos să locuiască sub acelaşi acoperiş cu trei copii mici.
Zâmbi din nou, constatând că Mara era un copil liniştit.
— Eşti o micuță tare dulce şi drăgălaşă, îi spuse.
M-a străbătut un fior rece când l-am auzit zicând „o micuță". Ca şi cum deodată s-ar fi aflat Franz în spatele meu, într-una din serile de sâmbătă. „Să mă duc sus şi să dau drumul la apă în cadă, Siggi?"
Mara se intimida de atâta laudă, îşi băgă degetul în gură şi-şi ascunse fața în bluza mamei. Mama îi dădu drumul pe jos şi îi ceru să-i întindă o mânuță acestui domn atât de drăguț. Marei tot îi era ruşine. Cu degetul mare de la o mână în gură, cu cealaltă mână întinsă, păşi greoi spre domnul Genardy. Acesta îi strânse mâna şi o luă în brațe.
— Un copil dulce, spuse din nou şi îi mângâie uşor picioruşele durdulii.
Mama zâmbi flatată, ca şi cum complimentul i-ar fi fost adresat ei. Apoi reveni la punctele esențiale. Meserie şi venit. Eu nu făceam decât să stau şi să asist, nereuşind să-mi pun ordine în gânduri. Ştiam că ar fi trebuit să mă concentrez asupra discuției, să-mi formulez deja în minte cum să-l concediez pe domnul Genardy. Îmi pare rău, dar...
Locuința de sus se putea încuia de restul casei, a mea nu. Frații lui Franz nu zidiseră atunci decât uşa dintre bucătărie şi vestibul. În camera de zi şi în cea a lui Nicole se putea intra direct din vestibul. Oricine ar fi locuit deasupra mea ar fi trebuit să treacă prin vestibul pentru a ajunge la scări.
Atunci nu avusesem bani pentru transformări suplimentare şi nu-i aveam nici acum. Până acum nu contase dacă se întâmpla vreodată să merg noaptea la toaletă şi să trec prin vestibul doar în capot. Sau dacă mă duceam jos în pivniță

ca să fac duş. Nu încuiam niciodată uşile, nici Nicole nici eu, când ne duceam la culcare.

Domnul Genardy o mângâia pe Mara pe obraz şi dădea bucuros informații mai departe. Era funcționar la poştă, lucrând într-un oarecare oficiu poştal din Köln.

Mama îşi dădu cu părerea ulterior că trebuia să fie cel puțin la Direcția Generală a Poştelor, la astfel de maniere şi la un limbaj atât de elevat.

N-avea la el adeverință de salariu. Dar nu se aventurase până aici decât spre a-şi face o idee asupra locuinței, fără a se angaja la ceva. Nu-i venea atât de uşor să se gândească la mutat. La urma urmei, casa era plină de amintiri legate de soția sa. Pe de altă parte, îşi zicea că pentru el crearea unei anumite distanțe putea prezenta un avantaj. Aşa că acum lua drept pretext viitoarea naştere a celui de-al treilea nepot. Ceea ce căuta erau mai ales o casă îngrijită şi o zonă liniştită. Ce văzuse până acum din împrejurimi părea să-i placă.

— Păi atunci, haidem până sus, propuse mama, ca să puteți să vă uitați în linişte la locuință.

Acum se afla în picioare, în mijlocul dormitorului nostru. Iarăşi îmi veni în minte Franz, şi tot sâmbătă seara, şi tot numai acel Franz de care îmi fusese silă de atâtea ori.

Odată, după ce îi spălasem ciorapii, s-a întâmplat să-i rânduiesc apoi în sertarul comodei lui, fără intenția de a scotoci, de a căuta ceva. Fuseseră multe perechi de ciorapi la spălat, aşa că sertarul era aproape gol, altfel poate că nici n-aş fi văzut nimic.

Era un caiet subțire, vechi şi jerpelit. Hârtia inițial lucioasă îşi pierduse luciul de-a lungul anilor, de pe unele poze se dusese chiar puțin din culoare. Să fi fost vreo douăzeci de poze în total, pe fiecare pagină câte una.

Dacă ar fi fost femei goale, fie chiar şi cupluri care făceau amor, poate că m-ar fi şocat în prima clipă, căci nu mi-ar fi

trecut niciodată de la mine putere prin minte că Franz se uita la astfel de caiete. Dar probabil că nu mi-aş fi făcut atâtea gânduri. Mi-aş fi putut spune că e normal.
E bărbat, a fost mult timp singur. Iar bărbații se uită adesea la asemenea caiete când sunt singuri sau când ceva nu-i în regulă în căsnicie.
Dar nu erau nici cupluri, nici femei goale. Erau copii de vârste diferite. Îmi amintesc mai cu seamă de una dintre fotografii: o fată de vreo opt-nouă ani, pe un scaun, într-o poziție pe care cu siguranță n-o adoptase de bunăvoie. Expresia feței copilului n-am putut-o uita niciodată. Copilul zâmbea; putea la fel de bine să şi plângă, într-atât de crispată îi era mutrişoara.
Mi se părea de-a dreptul dezgustător să pricep. Eram căsătoriți de şase ani, tocmai ne mutaserăm aici. Poate că înțelesesem de mult, de foarte mult, fără să vreau să recunosc acest lucru, nici în fața mea şi cu atât mai puțin în fața altora. Franz mă iubea, o, da, se ocupa să-mi fie bine, să nu am de ce-mi face griji. Dar când se culca cu mine, nu la mine se gândea. Şi dacă păstra un astfel de caiet într-un sertar unde aş fi putut da oricând de el, treaba era destul de clară. Franz voia să ştiu.
Când mă acostase în fața cinematografului, aveam şaisprezece ani. Şi toți spuneau că sunt prea mică pentru vârsta mea, prea subțirică, puțin rămasă în urmă în dezvoltarea fizică. De-atunci mai crescusem puțin, mă mai împlinisem, pusesem pe mine câteva kilograme, mi se măriseră şi sânii. Nu prea mult, dar tocmai bine la silueta mea.
Franz nu se uitase niciodată la ei. Necum să-i fi atins cu degetele sau buzele. Mult timp nu ştiusem de ce, crezând întotdeauna că nu-i plăceam, că eram prea proastă, prea lipsită de experiență, frigidă. Caietul era ca o obligație. Nu pentru el, pentru mine.

Domnul Genardy tot aproba din cap, ieşi în balcon, verifică dacă uşa se deschide şi se închide fără zgomot, dacă nu e înțepenită. N-avea la el nici metru. Măsură lungimea pereților cu pasul, dădu din nou din cap. Probabil că nu va avea probleme cu mobila lui, oricum trebuia să cumpere câte o piesă nouă, căci dincolo era mobilă montată în perete sau făcută la comandă. Îi râse mamei, îmi aruncă şi mie o privire scurtă.
— Doar nu-i pot goli fiului meu jumătate din casă. Şi dacă tot trebuie să-mi iau mobilă nouă, mă pot ghida de la început după dimensiunile camerei.
A fost încântat şi de celelalte camere. A întrebat dacă locuința are şi boxă. Doamna Humperts avusese o boxă în pivniță, chiar lângă spălătorie. I-am spus că nu.
Mama m-a privit cu indignare. Dar măcar a tăcut, poate numai pentru că domnul Genardy a explicat imediat că de fapt nici n-are neapărat nevoie de boxă. Un garaj i-ar fi mai important şi spera să poată închiria unul prin apropiere.
Garajul era gol. Franz îl folosise atunci doar ca depozit pentru dale şi instrumente. Iar eu nici măcar n-aveam permis de conducere. Aveam o bicicletă care zăcea în pivniță cu două camere sparte. Nu mai mersesem de ani de zile cu ea. Probabil că se uscase cauciucul între timp.
După aceea ne-am aşezat iar în camera de zi, cu Mara în brațele mamei. Era aproape şase. Nu mă mai puteam gândi la nimic altceva în afară de Nicole. Voiam să mă duc s-o iau de la familia Kolling, neapărat. De-ar pleca odată domnul Genardy. Lui nici nu-i trecea asta prin gând. Discuta cu mama despre nepoți. Se bucura cu ea despre apropiata naştere a următorului. Mama vorbea de parcă ar fi existat doar Mara şi bebeluşul nenăscut. O „Nicole” nu exista.
Oare o pornise deja spre casă? Am văzut cu ochii minții camioane, sânge pe stradă, un polițist în fața uşii de la

intrare, un sicriu. Eram cât pe ce să strig. La un moment dat am auzit-o pe mama spunând:
— Cel mai bine ar fi să perfectăm pe loc lucrurile. Atunci ați mai avea timp şi pentru renovare. Mai sunt câteva zile până la întâi.
Era pe moment singura soluție de a scăpa de domnul Genardy: să-i pun în față contractul de închiriere, să semnez şi eu. Nu voiam un bărbat în casă, într-adevăr nu voiam. I-am şi spus-o mai târziu mamei, când ne aflam deja pe drum, ea spre Anke, eu spre familia Kolling. Mama şi-a atins semnificativ fruntea.
— Chiar că nu eşti în toate mințile, Sigrid. Ce vrei, de fapt? Mai bine nici nu poți să nimereşti. A avea un bărbat singur în casă înseamnă pretenții mult mai puține decât o femeie singură. Doar ai văzut cum a preluat madam Humperts conducerea în casa ta. Aia se comporta de parcă i-ar fi aparținut totul. Cum trebăluia toată ziua prin grădină. Şi maşina de spălat şi-a instalat-o la tine în pivniță, ba chiar în spălătoria ta sau s-o numesc baia ta?
Probabil că domnul Genardy îşi va da rufele undeva la spălat. N-a pretins nici măcar o boxă în pivniță.
Maică-mea era înnebunită după el, treaba era clară.
Rămăsese singură după moartea tatei şi mă întrebasem din când în când de ce. Doar nu arăta rău; ar fi găsit cu siguranță un bărbat. Poate că nu i se păruse niciunul destul de bun. Poate că sufleteşte pățise la fel ca mine.
Pe de o parte, dorul, iar pe de alta, sila. Şi acum visa aproape ca o adolescentă.
M-a tot cicălit până să ajungem la colțul la care trebuia să ne despărțim. Un bărbat care câştiga bine, avea o poziție înaltă şi maniere alese. Ce bine se întreținuse cu el, în timp ce eu stăteam ca muta, de parcă n-aş şti să număr nici până la trei.

N-apucasem să vorbesc cu ea despre Nicole şi acum nu mai era timp. Puteam să văd de-a lungul unei porţiuni de stradă în jos, numai până la următorul colţ.
Mama mă tot bătea la cap, încercând să mă convingă.
Am simţit deodată cum mi se preling lacrimi pe obraz.
Şi iată-mă strigând la ea:
— Am în clipa de faţă şi alte griji decât să număr până la trei. Iar am visat ceasul. Azi e a treia zi.
Mamei i-a pierit sângele din obraji. Ştiam că întotdeauna îi fusese frică de asta. Pe vremuri mă bătea numai din cauză că-i era frică. Tare m-ar mai fi bătut şi acum.
Se putea citi asta pe mutra ei. Dar depăşisem vârsta.
— Nu începe iarăşi cu prostia aia, a spus gâfâind.
Apoi mi-a întors spatele şi s-a îndepărtat cu Mara în braţe.
Am fugit în jos pe stradă, luând-o după primul colţ.
A treia zi! Numai de nu m-ar fi ţinut omul ăla atât de mult. Mai întâi toată sporovăiala aia şi agitaţia în jurul Marei, apoi vizitarea, contractul, iar la urmă cheile.
Îi dădusem patru chei, două de la uşa de la intrare, două de la uşa locuinţei de sus. Nici doamna Humperts n-avusese decât câte două chei pentru fiecare uşă.
— Aşa se face, fetiţo, mi-a spus când s-a mutat la mine. Proprietarul îşi păstrează a treia cheie pentru cazuri de forţă majoră. Dacă este vreodată plecat chiriaşul din localitate, dacă se sparge o ţeavă sau se întâmplă altceva.
Lăsasem atunci a treia cheie a locuinţei de sus înapoi pe masă şi mai târziu o pusesem bine pe undeva. Nici nu ştiam unde era. N-avusesem niciodată nevoie de ea.
Nu se spărsese niciodată o ţeavă şi doamna Humperts fusese mereu acasă. Dar acum plecase.
Nicole se mai juca cu Denise când m-am înfiinţat la familia Kolling. În drum spre casă mi-a povestit că Günther îi spusese să aştepte până vin s-o iau. N-o luasem încă

niciodată de la familia Kolling. M-am mirat că-i urmase instrucțiunile. Dar el îi spusese mai multe, mult mai multe.
Că în momentul de față aveam griji mari din cauza locuinței de sus, a casei în general, a banilor. Că trebuia în zilele următoare să fie ceva mai atentă, să nu facă mereu doar cum o taie capul, să mai asculte din când în când şi ce zice mama, pentru ca mama să nu-şi facă şi mai multe griji.
Nicole mergea repede lângă mine, de mâna mea, fără să opună vreo rezistență, ținând în mâna liberă păpuşa Barbie dăruită de doamna Humperts la despărțire. Günther îi povestise chiar şi despre fata lui Hedwig şi îi atrăsese atenția.
— Günther a zis că noi, copiii, nu ne dăm încă seama ce periculos e să rămâi singur în casă sau să te plimbi singur prin oraş. A zis că în Köln a dispărut acum câteva zile un copil. Şi că-s bărbați care atâta aşteaptă, să dea de un copil singur. Întâi sunt drăguți, după care-i fac ceva.
Am dat aprobator din cap, pentru că tocmai ridicase privirea spre mine. M-am simțit atât de uşurată, de parcă aş fi plutit, strângându-i mâna în a mea şi gândindu-mă doar: a treia zi. Încă nu ajunseserăm acasă; încă nu-mi puteam permite să respir uşurată; mă concentram pe jumătate la circulația de pe stradă. Tot se mai putea întâmpla ceva.
— Şi ce-i fac copilului? m-a întrebat Nicole.
— Nu ştiu, am răspuns automat.
— Günther a spus că se ating de el. Adică?
N-avea decât opt ani, aşa că nu puteam să-i dau toate amănuntele. Ştia de unde vin copiii, a avut voie de câteva ori să-şi lipească urechea de burta lui Anke şi să asculte, începusem de mai multe ori să-i explic cum ajungeau acolo şi cum ieşeau iar de acolo. Dar Nicole îşi încrețise doar fruntea, se strâmbase de parcă i-aş fi pus o râmă pe masă şi schimbase subiectul. I-am răspuns că există lucruri pe care un bărbat nu are voie să le facă unui copil, lucruri rele.

17

Când bărbatul şi-a luat la revedere, cheile îi zornăiau în buzunar. Era mulțumit. Mai mult decât atât, când s-a îndreptat spre maşina lăsată de el chiar la capătul străzii, parcă ar fi plutit pe nori, fiind plin de planuri pentru viitor.
Un copil atât de mic încât de-abia putea să-şi pronunțe numele şi cu atât mai puțin să vorbească despre alte lucruri. Când fata lui avusese vârsta asta, fusese raiul pe pământ pentru el. Cam pe-atunci începuse soția lui să lucreze, mai întâi doar câteva ore după-amiezile târziu.
Iar el se ocupase de cea mică. Şi nu uitase niciodată timpurile alea minunate. Doi ani întregi, chiar ceva mai mult, fără vreo grijă sau bătaie de cap, toate jocurile acelea, mânuțele, gurița dulce. Pântecele minuscul, pe care voia să şi-l rezerve pentru mai târziu, până ce, într-o seară, nu s-a mai putut stăpâni. Cât mai visase că aceste timpuri se vor întoarce într-o bună zi! Unele vise se împlinesc, chiar dacă abia după ani de zile. Un copil şi două femei, nevinovată, proastă şi credulă una dintre ele, dezorientată şi sperioasă, cealaltă.
Preț de câteva secunde îl cuprinse o senzație neplăcută, poate doar un regret că în casă nu locuia cea mai în vârstă. Cu aia n-ar fi avut niciodată probleme. Nu se putea compara cu bătrâna care acum încă îi mai era vecină. Acum încă da, însă nu pentru mult timp. Chiar că lucrurile luau o întorsătură bună.
N-o să aibă probleme nici cu cea tânără. Era sigur de asta. Poate că va adopta în fața ei o atitudine de prieten care se poartă părinteşte, să afle astfel până la urmă motivul confuziei ei şi s-o trateze apoi în mod corespunzător. Iar dacă nu, atunci ar trebui s-o evite pe cât posibil.

Perspectiva de a locui cu ea sub acelaşi acoperiş nu-i prea făcea momentan plăcere, dar nici nu-l deranja în mod deosebit. Cum spusese bătrâna? „Lipseşte toată ziua de-acasă.” Mai bine nici că putea să pice pentru el.
Probabil că bătrâna venea destul de des ca să vadă de treburi prin casă. După cele spuse de ea, se ocupa tot timpul de copil, îl va aduce deci mereu cu ea, iar vara se apropia cu paşi uriaşi. Atunci nu li se mai pune copiilor dres gros, ba uneori sunt lăsați şi fără scutece. Poate chiar se instalează un bazinaş cu apă în grădină pentru ca aia mică să se bălăcească în voie.
În aceeaşi seară a şi început pregătirile, împachetând ce se găsea îndesat prin dulapuri. Nu era mare lucru, dar a constatat lipsa unui obiect deosebit de valoros, acul de cravată de aur cu diamante micuțe. Văzuse că lipseşte încă de când se pregătise pentru vizita de prezentare.
Dar atunci crezuse că-l rătăcise doar.
Fata se interesase de bijuterii deja de la prima ei venire la el acasă. Cam prea insistent, iar pe vremea aceea încă nu avusese încredere în ea şi preferase să bage lucrurile valoroase în dulap, ca să nu zacă atât de vizibil la îndemână. Şi butonii îi găsise acolo. Nu mai avusese timp să caute şi acul, nevrând să ajungă prea târziu.
Căută acum mult, se uită în fiece ungher, fiece crăpătură, neputând pur şi simplu să se împace cu gândul că fata îl luase. Cu siguranță că ar fi avut ocazia s-o facă, o lăsase de mai multe ori pentru câteva minute singură în cameră, mergând până în bucătărie să aducă ceva, un pahar cu limonadă, nişte biscuiți, un baton de ciocolată umplut cu nuci. Bestie mică, se gândi plin de furie, cine minte acela şi fură. Şi de mințit îl mințise probabil mai mult decât o dată.
Noaptea dormi prost. Vocea copilului îi bântuia prin cap, cu numeroasele sale asigurări solemne. Mamei mele nu i-am spus niciodată nimic. Copiii din clasa mea sunt toți nişte

tâmpiţi, cu ăia chiar că nu vorbesc nimic. Profesorul e aşa de caraghios – când se uită la mine habar n-am ce să zic. Nici vecinilor noştri nu le plac copiii.
Doar Cel de sus ar putea şti ce corespundea adevărului şi ce nu. Dar acum nu se mai putea schimba nimic, iar lucrurile începuseră oricum să se îndrepte din nou.
Nu voia să-şi strice buna dispoziţie pentru o bijuterie furată şi să-şi alunge liniştea. Oricât ar fi fost de valoroasă, existau lucruri mai frumoase în viaţă.
Chiar a doua zi anunţă la serviciu că trebuia să lipsească două zile din localitate din cauza unei probleme urgente de familie. Cu proprietarul casei voia să vorbească după-masă, o discuţie aşa, ca de la bărbat la bărbat.
Despre fiica însărcinată în ultimele luni, care locuia în nordul Germaniei şi a cărei căsnicie trecea printr-o criză. Care avea acum neapărat nevoie de prezenţa şi ajutorul lui, imediat şi nu abia în trei luni. Poate că ar mai fi putut salva ceva, măcar de dragul nepoţeilor. Numai că în aceste condiţii nu putea respecta desigur termenul de preaviz pentru locuinţă. Era convins că proprietarul îi va arăta înţelegere. Nici nu-i va fi greu să găsească un succesor.
Apoi se duse în oraş şi închirie o maşină potrivită.
După care zăbovi puţin şi-şi privi mobilele. Fără ajutor îi era imposibil să le care pe toate din casa asta în cealaltă. Dar îl putea ruga pe tânărul de la mansardă să-l ajute, după-amiază când era acasă. Până atunci ar fi putut transporta deja obiectele uşoare.
Din camera de zi luă masa şi cele două scaune: canapeaua şi dulapul le lăsă acolo. Până aproape de prânz fu ocupat să încarce tot ce putea duce singur pe scări în jos. Patul şi o comodă, un dulap îngust, care se putea demonta în bucăţi şi monta apoi uşor la loc, un bufet şi cutiile cu haine, cu veselă şi alte obiecte trebuincioase.

Când vru să coboare pentru a treia oară, bătrâna de alături apăru în uşă. El n-avea chef de discuții lungi şi explicații detaliate. Dacă avea să-i ceară noua adresă pentru a-l putea vizita odată?
Bărbatul preferă deci să spună doar în treacăt că trebuie să scape de nişte vechituri pentru a face loc unor lucruri noi. Fiica sa îşi remobilează casa, aşa că el ar putea prelua câte ceva din lucrurile ei. Lucruri bune, în stare excelentă, cu mult mai bune oricum decât scaunele vechi pe care şezuse până acum.
Dar bătrâna nu-l slăbi atât de uşor. Îl aştepta o treabă grea, remarcă ea, dacă voia să ia personal lucrurile noi de la fiică.
O opri printr-un semn; nu era chiar atât de dificil, îşi luase câteva zile de concediu şi voia, fie chiar azi, de mâine dimineață, s-o pornească la drum. Asta se putea combina la nevoie cu ceea ce avea de gând să-i spună proprietarului. Eventual că observase abia atunci, în timpul vizitei, că menajul fiicei sale trecea printr-o criză.
Apoi o lăsă pe bătrână în uşă şi coborî scările.
După ce îngrămădi totul, îşi acordă o scurtă pauză.
Îşi făcu o cafea, mâncând un sandviş alături. Mobila de bucătărie şi restul lucrurilor din camera de zi voia să le care spre sfârşitul după-amiezii la maşină, împreună cu tânărul. În acel moment al zilei bătrâna era de obicei dusă după cumpărături. Aşa că nu va şti nimic. Pe la ora două plecă, iar după un ceas ajunse la țintă.
Casa era paşnică şi părăsită, aşa cum se şi aşteptase.
Duse mobila şi cutiile înăuntru fără să-l deranjeze cineva. O singură dată văzu în dreapta, pe terenul vecin, o femeie mai în vârstă, care tocmai căra o pungă cu gunoi la tomberon, privindu-l curios şi puțin neîncrezător. O salută, dând din cap politicos. Şi zâmbi ironic când neîncrederea pieri pe loc de pe fața ei şi îi răspunse la salut.

Nu considera necesar să-i dea o explicație. Ar fi putut trezi şi impresia că e vorbăreț. Iar ceea ce era aici de explicat va fi preluat fie de tânără, fie de bătrână.
Duse în casă două scaune. Când se întoarse, femeia era tot afară. Îşi făcea de lucru la un strat de flori. Ştia exact că ea nu voia decât să-l observe şi încercă să n-o bage în seamă.
Dar treaba îl înfurie. Pretutindeni dădeai peste femeile astea, nicăieri nu puteai fi la adăpost de curiozitatea lor – o adunătură groaznică. Transportă ultimele obiecte înăuntru şi porni de îndată înapoi, spre a nu-l rata pe tânăr.
Pe drum se gândi că ar trebui să-i dea tânărului bacşiş, îşi repetă în minte ce avea să discute cu proprietarul.
Şi se gândea deja cu bucurie la noaptea următoare. O locuință drăguță într-o vecinătate liniştită. Vecini existau peste tot, nu trebuia să-şi facă griji în legătură cu ei. Dar lucrurile decurseră cu totul altfel.
Când se întoarse, găsi poliția în imobil. Află asta de la bătrână. Părea că-l aşteptase, numai spre a i-o putea comunica.
Ea însăşi fusese deja interogată. Şi se împăuna cu faptul că ea chemase poliția, de îndată ce văzuse poza în ziar. Îi spuse chiar că pescuise ziarul din gunoi abia de dimineață. Ceea ce probabil că făcea mai des. Cuplul mai în etate de la etajul al doilea era abonat la unul. S-ar fi putut ca bătrâna să nu-şi permită aşa ceva sau să fie prea zgârcită.
Însă era de părere că fusese de datoria ei să informeze poliția, căci doar văzuse copilul de atâtea ori în fața casei, uneori chiar puțin după prânz. Un copil ciudat, care cu siguranță că nu venise doar din cauza animalelor din vitrină, care nu s-o fi acomodat atât de uşor cu cei de vârsta sa şi se simțea mai bine în compania adulților, a bărbaților mai ales.
Se apropie chiar cu un pas de el, în timp ce continua să vorbească şi se înclină spre el, şoptind acum doar.

Odată, când se întorsese târziu după-amiază de la cumpărături, întrebase copilul ce tot face aici în fața uşii. Şi ce-i răspunsese? „Îl aştept aici pe prietenul meu.”
La asta, bătrâna dădu solemn din cap, ca şi cum i-ar fi fost deosebit de clară semnificația propoziției. Îşi lăsă capul puțin pe spate şi privi în sus, apoi chiar ridică degetul mare, indicând scurt în sus, dădu iar din cap cu gravitate, repetă ultimele cuvinte: „Pe prietenul meu”, şi adăugă: „La vârsta ei. Da, asta vine de la toate fiarele alea. Nu poți să treci pe lângă un stand, fără să vezi peste tot doar femei goale. Nu-i de mirare dacă copiii sunt corupți atât de devreme. Câte ne-au mai auzit urechile pe-aici! E uşor de imaginat atunci despre ce fel de prieten era vorba, nu-i aşa?”
El tăcu, pritocind ceea ce tocmai auzise. Un suspect!
O bănuială la adresa tânărului din pod. Se întrebă dacă bătrâna mersese atât de departe, încât să-şi exteriorizeze suspiciunile în fața poliției. Sigur procedase aşa, căci îi plăcea să sporovăiască. Ei bine, lui nu putea decât să-i convină. Ar mai fi putut face chiar ceva pentru a întări bănuiala.
Tânărul nu venise încă acasă. Acum, polițiştii erau la etajul al doilea. La el sosiră puțin mai târziu. Se aşteptase la asta şi totuşi intră în panică văzând cele două uniforme şi fotografia pe care i-o întinseră în față şi auzind întrebările pe care i le puseră.
Nu avusese încă niciodată de-a face cu poliția. Acum, orice cuvânt putea fi o greşeală. Pofti oamenii înăuntru, îi duse în bucătărie, mulțumi destinului, sau cui fusese responsabil de asta, că nu se apucase de dimineață să demonteze dulapurile de pe pereți. Ar fi putut să le ducă fără probleme singur la maşină, dar n-o făcuse. Din fericire, căci cât de uşor ar fi putut cineva să intre la bănuială, dacă ar fi remarcat că locuința era pe jumătate strânsă.

Cu o voință de fier reuşi să-şi controleze mâinile, spunându-şi mereu în gând că, deşi în trecutul său existau nişte pete, ele nu fuseseră niciodată importante, în orice caz nu pentru poliție. Veneau la el fiindcă acum era de datoria lor să interogheze pe fiecare din casă, probabil că şi pe toți din casele vecine. Făcea parte din obligațiile lor, era o simplă rutină. Gândul acesta îl linişti puțin.
Renunță la ideea de a întări suspiciunea la adresa tânărului.
Cei doi polițişti erau prietenoşi, chiar dacă foarte serioşi. Le răspunse la întrebări. întrucât vorbiseră deja cu bătrâna, se limită la indicația că şi el zărise fetița, în treacăt! Că o văzuse de mai multe ori aici, în fața casei, o dată chiar şezând pe pietrele reci din fața uşii, să fi fost cam prin februarie. Atunci chiar vorbise o dată cu ea. Îi spusese că nu e sănătos să stea pe pietrele reci. Iar fata răspunsese că nu face decât să-şi aştepte un prieten care s-o ajute la lecții.
N-avea habar la cine se referise. Nu ştia exact dacă există copii de vârsta asta prin împrejurimi. Nu se interesase niciodată de aşa ceva. În ultimul timp nici n-o mai zărise.
Funcționarii îi mulțumiră şi plecară. Nici nu închise bine uşa în urma lor, că-l şi apucă tremuratul ca pe un animal sălbatic.
Se întreba dacă era corect ce spusese. Corect, să se bazeze pe faptul că bătrâna îi călăuzise pe o pistă falsă, care de fapt nici nu era chiar atât de falsă. Cu siguranță că ea aşa făcuse, căci se agitase de mai multe ori în legătură cu felul cum tinerii ăia din pod îşi pasează cheia uşii unul altuia şi cum pun serile muzica atât de tare.
Probabil că polițiştii or să cerceteze, temeinic şi perseverent, aşa cum le era stilul. Atunci vor afla cel puțin despre după-amiezile pe care copilul chiar le petrecuse în pod. Dacă tânărul de sus putea să mai iasă atunci din încurcătură, asta nu-l mai privea pe el.

În dulapurile din bucătărie se mai găseau nişte dulciuri, înfulecă trei batoane de ciocolată umplute cu nuci.
Tremurul începu să scadă nițel. I se limpezi şi capul.
Gândurile i se mai descâlciră. Ajunse în sfârşit la convingerea că se comportase corect. Nu spusese poliției nici prea mult, nici prea puțin. Nu învinuise pe nimeni direct, se arătase politicos şi distant, interesat doar în măsura în care se interesează de un asemenea lucru o persoană din afară.
Se întreba când va fi oare descoperit copilul. Atâta timp cât nu era găsit, poliția nu putea întreprinde cu mult mai mult. Era o chestiune de timp. Ar fi putut să fie găsit abia în câteva luni, doar din întâmplare. Ştia precis că de această grădină nu se interesa nimeni. Totuşi se gândi dacă exista vreo legătură între el şi acel chioşc. Nu exista. Doar printr-o coincidență.
Un bătrân care-i povestise cu ani în urmă despre grădina sa, despre drumul lung până acolo, despre munca grea şi puterile care îl lăsau. El nu făcuse decât să asculte. De el nu va întreba nimeni niciodată.
Toate astea îl linişteau. Reuşi să cugete rațional şi logic la ceea ce avea acum de făcut.
Şterse pentru moment din planul său discuția cu proprietarul. I se părea prea riscant să rezilieze chiar acum contractul de închiriere. Dacă ar păstra locuința aceasta prea mult, s-ar ivi de aici, fireşte, probleme financiare, dar asta nu putea constitui acum grija lui primordială.
Era posibil ca poliția să mai apară o dată, având informații noi. Ar fi de preferat să rămână pe loc. Şi să stea atâta timp până ce se dovedea că tânărul de sus era cel urmărit.
Acum se felicita pentru povestea pe care o debitase celor două femei cu o zi în urmă. Renovare, mobilă nouă, toate astea cer timp.
Stând la masa din bucătărie, îşi plănui fiecare pas.

Ce-ar mai fi plecat cu restul mobilei de aici ca să nu se mai întoarcă niciodată! Ar fi arătat ca o fugă, însă la asta nu se gândi. Se gândi doar că acum era blestemat să şadă aici în fiecare seară, să fie pisat de către bătrâna de alături, să doarmă pe canapea, în timp ce patul lui se afla deja în locuinţa cea nouă, şi asta poate timp de săptămâni întregi. Săptămâni în care femeia mai în vârstă ar veni în câte o după-amiază, pentru a deretica în camerele de jos, săptămâni în care păpuşica ar umbla de colo-colo. Iar el stătea aici.
Dar încă o dată lucrurile au decurs cu totul altfel.
A dus înapoi maşina închiriată şi a luat-o pe a lui, a cumpărat dintr-un magazin universal un reşou ca înlocuitor al maşinii de gătit şi o găleată pe care voia s-o pună sub robinet. Aşa putea să zăbovească măcar în weekend în locuinţa cea nouă şi să-i povestească bătrânei că îşi amânase vizita la fiică pentru sfârşitul săptămânii.
Apoi plecă încă o dată, ca să aducă înapoi ceva haine, nişte veselă şi alimentele. Îşi lăsă timp, nu duse cutiile imediat la maşină, montă patul şi dulapul, puse găleata sub robinet, conectă reşoul la o priză şi speră în sinea lui că bătrâna va trece, bineînţeles cu fetişoara în braţe.
Se făcuse între timp după-amiază târziu şi îl cuprinse foamea. Îşi pregăti o cafea, îşi unse două felii de pâine, duse totul în cameră şi se instală comod în unul dintre cele două scaune. Voia măcar să mai mănânce aici în linişte. Înainte să-şi toarne cafeaua, se mai ridică o dată şi deschise uşa care dădea afară pe balcon. Vremea era rece şi ploioasă, aerul tare, dar asta nu l-a deranjat.
Apoi auzi vocile. Pătrunseră din grădină înăuntru la el. Vocile unor fetiţe. Ieşi în balcon, se aplecă peste balustradă şi privi în jos. Erau direct sub el, pe dalele terasei, făcându-şi de lucru pe-acolo cu o mătură.
În prima clipă, îşi simţi inima bătând până în gât.

Chiar şi numai glasurile lor limpezi îl făcură să i se urce sângele la cap. Cât de delicate erau! Mantalele galbene de ploaie şi glugile le făceau să pară nişte pitici. încercă să le ghicească vârsta. Cam prea mari pentru o prietenie durabilă, dar amândouă erau încântătoare.
Unul dintre copii întoarse capul şi se uită spre el în sus. Nu speriat, doar foarte mirat, după cum i se păru lui. Se ridică în picioare, îl privi fix în ochi. El zâmbi, aşa cum zâmbea de fiecare dată când avea un copil în faţă.
Cât se poate de cald, de prietenos şi binevoitor.
— Bună, îi spuse.
Copila tot mai părea nesigură. Şi cealaltă se îndreptase şi acum şuşoteau amândouă. Apoi, una întrebă:
— Locuiţi acum la noi?
La noi! îi răsună în cap. La noi! Ca un ecou. Despre asta bătrâna nu rostise un cuvânt, despre asta nu. Sub acelaşi acoperiş cu un copil, doar de coborât scările. Lipseşte toată ziua de-acasă – o mai auzi o dată pe bătrână spunând. Ca în rai. Copiilor le plăcea atât de mult să bea limonada, iar pastilele micuţe se dizolvau aproape instantaneu şi abia de lăsau vreo urmă de gust.
Nu mai zâmbi, râse de-a dreptul, dădu din cap afirmativ, de parcă nici nu se mai putea opri.
— Da, strigă el în jos, locuiesc acum la voi. Mă numesc Genardy. Josef Genardy.
Iar copilul care îl întrebase spuse:
— Eu sunt Nicole. Apoi arătă înspre celălalt copil şi explică: Ea e Denise şi e prietena mea.
— Mă bucur să vă cunosc, spuse bărbatul.
Rămase câteva clipe pe balcon, pentru a vorbi cu copiii. După aceea se întoarse în cameră, îşi cercetă portofelul şi găsi destul înăuntru, spre a sărbători cu fetele mutarea lui.

PARTEA A II-A

1

Când m-am trezit luni, nu puteam nici măcar să pricep. A patra zi! Nicole era alături în pat, dormind, întreagă şi nevătămată. Dar n-am crezut nici preţ de o secundă că omul în maro se ivise degeaba. Nu-mi venea a crede nici că renunţase la principiile lui şi îşi depăşise termenul. N-o făcuse niciodată în atâţia ani.

Aveam o senzaţie foarte ciudată, pendulând parcă între uşurare şi nervozitate. Dacă nu pe Nicole, atunci pe cine îşi luase omul în maro? Nu m-am gândit nici măcar o dată la Franz, căruia nu-i dusesem flori la mormânt de ziua morţii lui. Şase ani şi două zile – deodată părea să fie atât de mult de atunci, prea mult, pentru a mai resimţi cu adevărat durere. Am realizat brusc că, din prima clipă, fusesem, într-un mic ungher al inimii mele, puţin uşurată la moartea lui, doar puţin.

La micul dejun am vorbit cu Nicole, explicându-i că pentru noi se va schimba de acum încolo câte ceva. La început am tot stat să ascult în direcţia uşii de la intrare, fiind convinsă că urma să sune dintr-o clipă într-alta. Că se afla cineva în spatele ei, spre a-mi aduce vestea nefastă. Despre Anke? Norbert sau Mara?

Povestitul mi-a distras puţin gândurile. Astea erau fapte pe care le puteam pricepe, cu care trebuia acum să ne obişnuim şi să ne confruntăm, fapte negative şi pozitive.

Din păcate nu era o femeie: ăsta era singurul aspect negativ. În legătură cu toate celelalte părea, după o reflecţie temeinică şi lucidă, că n-aş fi făcut o alegere proastă cu domnul Genardy. Îi comunicasem o sumă pentru chirie care era cu exact o sută de mărci mai mare decât cea pe care o

plătise doamna Humperts. Luase cunoştinţă de sumă fără să clipească măcar. Păi da, ca funcţionar într-un post mai înalt probabil că nu se uita la fiecare bănuț.
O sută de mărci în plus pe lună, ăsta era un sentiment plăcut. Să-i mai pot cumpăra din când în când câte o hăinuţă lui Nicole. Nu pentru că era neapărat necesar, ci pentru că aşa îmi plăcea. Şi i-ar plăcea şi ei, că doar era deja niţeluş vanitoasă. Sau un telefon, gândul mă ispitea cel mai tare, un telefon propriu. Să mă tolănesc seara pe canapea, pregătită de culcare, şi să mai vorbesc puţin cu Günther. Poate am fi vorbit ceva mai uşor, dacă nu stăteam unul vizavi de celălalt.
Gândul la Günther a făcut ca frica să-mi pătrundă iar în oase. Dacă i se întâmplase ceva duminică? Poate în drum spre redacţie. Nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să mă anunţe pe mine. Deodată toate indiciile duceau spre Günther. Mi-am pus în gând să sun la el de îndată ce intram în pauza pentru micul dejun.
Nicole voia să ştie când urma să se mute noul nostru chiriaş. I-am explicat că ar mai putea dura niţel.
— E posibil, i-am spus, să umble în perioada următoare mulţi oameni străini prin casă, zugravi şi cărători.
Şi nu vreau să fii aici singură. Pricepi?
Dădu din cap că da, fără să pară însă a fi de acord.
Am mai stabilit cu ea că după şcoală trebuia să se ducă la maică-mea, să mănânce acolo şi să-şi facă lecţiile. Şi că nu avea nici o importanţă dacă bunica o să facă o mutră acră când o s-o vadă la ea la uşă.
După ce-şi termina temele n-avea decât să se ducă la familia Kolling. Nicole s-a plâns anticipat de fraţii mai mici ai lui Denise, care erau atât de proşti şi de răi şi stricau mereu joaca.
În primăvara trecută, cei doi aruncaseră o dată în Nicole şi în Denise cu râme. Nicole primise o râmă drept în faţă şi

făcuse de scârbă o adevărată criză de isterie. De atunci îi credea capabili de tot ce era mai rău.
— Dacă ne mai sâcâie, m-a întrebat, am voie să mă joc aici cu Denise? Dacă sunt aici cu Denise, înseamnă că nu sunt singură. Stăm sigur în camera mea. Nu alergăm prin casă. Şi dacă sus lucrează oameni, nu ne ducem nici sus.
Nu prea mi-a convenit, dar am încuviințat, gândindu-mă că n-or veni zugravii chiar azi. Apoi, Nicole a plecat la şcoală, iar eu am fugit la autobuz.
A patra zi.
Încă nu existase o a patra zi fără doliu. M-am gândit tot timpul la Günther, la prelegerea lui despre importanța visului. Un înlocuitor, spusese el, care să ia asupra sa munca şi gândirea, eliberându-mă de ele. Nu era aşa, cu siguranță nu în legătură cu el. Realizasem destul de repede că nu era un înlocuitor pentru Franz. Lui nu-i plăceau funiile de cânepă. Totuşi nu puteam renunța atât de simplu la el. Unde era acum? Şi dacă nu ridica receptorul?
În pauza de dimineață nu mi-am putut lua inima-n dinți să mă duc la telefon. Doar la gândul că ar putea să sune lung şi să nu răspundă simțeam cum mi se strânge stomacul. Răul mi se răspândi ca un ulei cald prin măruntaie. Şi dacă era mort?
Am amânat telefonul pentru pauza de prânz. Am simțit şi atunci fiecare bătaie a inimii şi, cu cât am lăsat să sune mai lung, cu atât fiecare sunet m-a împuns mai tare prin timpan direct în creier. Dar Günther era acasă şi bine-mersi. Vocea lui suna încă puțin adormită.
Când l-am auzit, n-am mai putut decât să şoptesc „Slavă Domnului”. Voiam să-i povestesc despre domnul Genardy. Dar deodată acest subiect nu mi s-a mai părut suficient de important pentru ca să-l menționez, ca răspuns la întrebarea lui Günther: „Ce s-a întâmplat?” Aşa că l-am

întrebat doar dacă aflase vreo noutate în legătură cu fata lui Hedwig.
Hedwig tot nu venise la serviciu. Dar Günther n-avea noutăți. După ce am închis telefonul, am sunat la Hedwig. Mă gândisem deja în cursul dimineții că trebuia s-o chem şi la ce aveam să-i spun. A fost o convorbire ciudată, majoritatea timpului am tăcut amândouă. Doar la un moment dat a izbucnit ceva din Hedwig:
— Când mi s-a cerut să dau descrierea, nici n-am ştiut cu ce era îmbrăcată. A trebuit să mă uit prin dulap şi apoi prin coşul cu rufe murdare. Şi nici după aia n-am ştiut exact. Dar de-atunci am avut timp suficient. Am căutat printre lucrurile ei. Lipseşte o pereche de blugi – nişte blugi obişnuiți, simpli. Erau încă aproape noi. Poate că-ți mai aminteşti, Sigrid, i-am cumpărat abia de câteva săptămâni. Doar ți i-am arătat.
Îmi aduceam aminte.
— Şi un pulover cu mâneci lungi, a continuat Hedwig, unul destul de gros, albastru deschis. Pe dedesubt probabil că are o bluziță, dar de asta nu sunt chiar sigură.
Trebuie să poarte pantofi albastru închis şi chiloți de joi.
Îmi aminteam şi de chiloți. Nicole şi Denise aveau şi ele la fel. Hedwig şi cu mine descoperiserăm chiloțeii în raionul de îmbrăcăminte pentru copii şi ni se păruseră foarte amuzanți. Şapte perechi într-un pachet, pe fiecare fiind imprimate o altă zi a săptămânii şi un model cu animale. Hedwig cumpărase două seturi, eu, unul. Mai târziu, încă unul, pentru că mă rugase doamna Kolling.
Hedwig spusese: „Aşa poate o conving să-şi pună în fiecare zi altă pereche de chiloți. Uneori umblă de-a dreptul murdară, tot timpul trebuie să am grijă să-şi pună rufe curate."
Un chiloțel de joi! Prin telefon răzbi un sunet ca un sughiț sec.

— Ştii ce-i ciudat? zise Hedwig. Hanoracul ei e în antreu. Nu şi l-a pus pe ea. Nu putea avea de gând să plece departe de casă. Doar a plouat. Şi era aşa de rece afară. Sau îmi imaginez numai?
— Nu, i-am răspuns, nu-ţi imaginezi. A plouat mult, şi afară era foarte rece.
Înainte să închid telefonul, Hedwig a mai spus că urma să vină probabil mâine sau poimâine la slujbă.
Doctorul îi dăduse concediu pentru întreaga săptămână, dar nu mai suporta să stea singură în locuinţă.
— Aşteptatul ăsta mă înnebuneşte.
După discuţia cu Hedwig am fost întoarsă pe dos. Pe de o parte uşurată că la noi evident totul era în ordine.
Că poate cu timpul va fi chiar ceva mai bine. O sută de mărci mai mult pe lună. Pe de altă parte, mă simţeam atât de josnică, de meschină şi mizerabilă că mă mai puteam gândi în astfel de momente la probleme ca banii.
Glasul lui Hedwig nu-mi ieşea din minte, disperarea din el, neajutorarea.
Nu se putea face mare lucru. Aveam destul timp să reflectez. Îmi puteam închipui cum stă Hedwig în casă, spaima ei că fetei i s-a întâmplat ceva, ceva cumplit.
Bunica mea spusese odată: „Este rău când sub ochii tăi copilul ţi-e călcat de o maşină. Îţi poţi pierde cu uşurinţă minţile. Dar când ţi-e luat copilul de un câine ca ăsta, la aşa ceva nu supravieţuieşti. Stai tot timpul şi-ţi imaginezi prin ce a putut să treacă.”
De un câine ca ăsta! Când vorbise bunica, mă gândisem realmente la un câine şi înţelesesem abia mult mai târziu la ce se referise. Şi îmi puteam închipui cum îi treceau lui Hedwig tot felul de scene prin cap. Cum încerca să-şi imagineze ce s-ar fi putut întâmpla. Copilul se joacă în faţa casei, eventual pe la intrare, în hol sau pe scări. Şi vine unul, îl abordează, îl întreabă ceva, iar copilul se suie, cu

toată naivitatea, la ăla în maşină. Poate mai primeşte şi o îngheţată, masa condamnatului la moarte!

Franz îmi spusese adesea pe vremuri că mă ambalez repede. Aşa era.

După ora cinci mi s-a făcut atât de rău, de nu mai aveam nici aer. Era o senzaţie ca şi cum inima mi s-ar fi umflat la de trei ori mărimea ei. Aş fi vrut să fug, departe de tot. Cu ochii minţii vedeam sub picioarele mele terasamentul de cale ferată înzăpezit, pe care-l visasem cu şase ani în urmă de atâtea ori.

Fugeam, fugeam, iar în spatele meu – gâfâitul, vocea răguşită. „De când îmi doresc asta, Siggi. Dar tu sigur n-o să vrei. Sau poate c-o s-o faci, doar de dragul meu? Nu-i nimic rău în asta, zău că nu-i. Aş vrea doar să te razi măcar o dată.” Îmi trecea pur şi simplu aşa prin cap. Nu puteam face nimic ca să-mi opresc gândurile. „Aşa se întâmplă, spunea soacră-mea, când un bărbat nu mai ştie ce să se facă.” În jurul meu, toate se învârteau. Era cât pe ce să cad jos. O colegă m-a dus la vestiar, mi-a dat un pahar cu apă şi o pastilă pentru circulaţie. N-avusesem încă niciodată probleme cu circulaţia. Pastila mi-a mai provocat pe deasupra şi dureri de cap.

Veni şi şeful de secţie. Fu chiar amabil şi înţelegător, mă întrebă dacă voiam să plec acasă. Dar n-aş fi fost în stare nici măcar să mă ridic de pe scaun. Eram încă atât de ameţită, încât a trebuit să mă ţin de masă. Am rămas acolo până spre ora şase, apoi, treptat, mi-a trecut.

2

Când am ajuns acasă, eram aproape bine. Doar puţină apăsare în cap şi foarte deprimată. Pur şi simplu nu-mi puteam scoate din minte convorbirea cu Hedwig.

Drept în fața casei era parcată o mașină verde. Una veche, cu niște crăpături în vopsea astupate ca vai de lume, cu aripile strâmbate și cu o bară de protecție care n-arăta nici ea prea bine. În primul moment, nu i-am acordat mare atenție, gândindu-mă doar că ar fi Günther. De când îl cunoșteam, schimbase mașina deja de două ori.

Era întotdeauna strâns cu banii. Își cumpăra ce se putea lua mai ieftin. Conducea automobilul până ce acesta nu mai voia sau nu mai putea să meargă, uneori doar timp de câteva săptămâni. După care își cumpăra altul.

Am vrut odată să-l întreb de ce nu-și făcea un credit ca să-și cumpere o mașină care să aibă o viață ceva mai lungă. Dar noi despărțiserăm chestiunea asta – problemele lui și problemele mele. Mașina din fața casei nu-i aparținea lui Günther. Nicole ședea singură în fața televizorului, plină ochi cu noutăți.

— Nu-ți poți închipui ce s-a întâmplat, mamă.

Mașina îmi ieșise deja din minte. Putea fi și a cuiva din vecinătate, probabil a fiului doamnei Hofmeister.

Acela se mutase de câteva luni, dar venea în mod regulat aici, ca să-și lase rufele murdare și să cerșească mici sume de bani pentru propria gospodărie.

— Lasă-mă să ghicesc, am zis, ai primit înapoi lucrarea la mate și ai luat un unu![1].

Nicole a dat negativ din cap. Încă o dată n-am avut voie să ghicesc, noutatea era prea arzătoare pentru asta.

— Tipul s-a mutat deja.

Asta chiar că era o surpriză. Pe care n-o puteam crede pentru nimic în lume. Doar voia să renoveze și să-și cumpere mobilă nouă. În definitiv asta nu se făcea de pe o zi pe alta.

---

[1] Aceasta este cea mai bună notă în Germania.

Nicole povestea, înflăcărându-se tot mai mult. Ea şi cu Denise îl văzuseră pe balcon între cinci şi şase. Maşina din fața casei era a lui, de asta era absolut sigură.

Plecaseră cu ea la cofetărie, unde domnul Genardy le dăduse copiilor o înghețată ca să-şi sărbătorească mutarea. De zugravi şi cărători de mobilă Nicole nu ştia nimic. Nu văzuse nici că el ar fi adus în casă vreo piesă de mobilă.

— Am ajuns abia mai târziu, mamă, când probabil terminase. Când am venit, doamna Hofmeister era afară. M-a strigat şi m-a întrebat dacă se mută acum un bărbat la noi. A văzut cum şi-a adus nişte lucruri înăuntru.

O masă şi scaune şi cam aşa. Şi el a spus că locuieşte acum la noi. Şi n-a mai plecat.

O masă şi scaune! Nicole trebuie să fi înțeles aici ceva greşit. În timp ce încălzeam o supă pentru noi, am tras cu urechea spre etajul superior. Se aude foarte bine când cineva umblă sus prin bucătărie. De la toaletă se aude şi când cineva este în baie. Iar când se întâmpla să mă bag devreme în pat, auzeam deseori televizorul la doamna Humperts.

Sus era linişte completă. Probabil că venise aici numai pentru a măsura camerele exact. Că-şi adusese deja masa şi scaunele pentru că voia să supravegheze renovarea fără a fi nevoit să stea numai în picioare. Sau pentru ca meseriaşii să se poată aşeza în pauze. Motive existau destule. Acum locuiesc la voi – ăsta-i doar un fel de-a spune.

Nicole insista că el trebuie să se afle sus, că nu plecase, iar maşina lui era încă în fața casei.

Maşina lui! Iar Nicole se urcase împreună cu Denise în ea. Oare nu mă gândisem chiar în cursul după-amiezii că fata lui Hedwig s-ar fi putut sui eventual, în naivitatea ei, într-o maşină străină? Şi că nu ajunsese nicăieri, ci dispăruse pur şi simplu!

— Ce-i de fapt în mintea ta, am tăbărât pe ea, doar ştii că n-ai voie să te urci în maşina cuiva străin şi să pleci cu el?

Nicole nu înțelegea de ce eram atât de agitată. Se supără puțin.
— Doar locuieşte acum la noi. Şi ginerele doamnei Humperts m-a luat cu maşina.
— Asta a fost cu totul altceva, i-am explicat, era şi doamna Humperts cu voi. Iar pe ginerele ei îl cunoşteam de mult şi eu ştiam exact că te luase şi unde te aflai. Să nu mai faci niciodată aşa ceva.
N-am mai primit răspuns.
Priveam tot timpul pe fereastră. Maşina lui! Un funcționar înalt la poştă şi o astfel de rablă. Nu se potriveau una cu alta. Sus era linişte totală. Nu mai putea fi în casă, căci ar fi trebuit să-l aud. Probabil că Nicole stătuse în fața geamului şi nu observase că domnul Genardy părăsise casa.
Pe de altă parte, te puteai baza pe ce spunea Nicole.
Era şi în stare să deosebească o maşină veche de o alta.
Ultima dată remarcase imediat că Günther îşi luase alta.
Chiar şi marca o recunoscuse şi o folosise într-o rimă: „Günther e la bord în noul său Ford."
Am reflectat dacă ar fi bine să urc până la etaj. Dar mi-era oarecum penibil. Dacă se afla totuşi în locuință, nu voiam să par insistentă sau curioasă. După ce mai târziu Nicole s-a băgat în pat, am stat o oră întreagă liniştită şi am tras cu urechea.
Nu se auzea absolut nimic.
Mi-era puțin frică. Aşa mă simțeam pe vremuri de fiecare dată când bunica se târa prin cameră vorbind de una singură şi mă privea, de parcă nu m-aş fi aflat acolo. Odată se oprise în fața mea. Uitasem asta complet, acum îmi veni din nou în minte.
— Tu, cu figura ta nevinovată, îmi spusese, eşti de fapt o mare şmecheră. Am ştiut-o dintotdeauna. Dar n-aş fi crezut niciodată c-o să mergi atât de departe. Cum ai putut să intri în relații cu omul în maro? Ăsta duce oamenii pe rând la

abator. Iar tu ai pactizat cu el! Nu te face că n-ai habar de nimic. Ştii exact ce hram poartă. Nu ți-e frică?

O, ba da, mi-era, întotdeauna îmi fusese frică. Chiar dacă ştiam între timp că bunica nu se adresase atunci decât surorii ei moarte, asta nu schimba nimic. Poate că era pur şi simplu prea mult. A patra zi! În mod normal ar fi trebuit să stau acum cu ochii roşii, cu inima împietrită, cu acea senzație de gol în cap, care se umple numai treptat cu durere – în mod normal.

Dar eu stăteam doar să-mi bat capul cu întrebarea dacă exista sau nu un bărbat în casă. Tresăream de fiecare dată când în bucătărie pornea frigiderul. Înainte de a coborî obloanele, am mai privit o dată maşina.

Pe partea cealaltă a străzii era un felinar, aşa că totul se vedea clar: porțiunile peticite în vopsea, găurile de rugină astupate cu ajutorul şpaclului. Era imposibil să se fi mutat deja. În definitiv, zugravii nu-ți stau la dispoziție de cum îi chemi, iar o mobilă nouă are termen de livrare. Ar fi putut să se ocupe de toate astea abia de dimineață. Ce făcea acolo sus, de ce nu făcea nici o mişcare?

Când s-a apropiat de ora zece, n-am mai rezistat. De fapt am vrut să merg doar în pivniță, să văd de rufe, să mă pregătesc de culcare, dar m-am trezit deodată în fața scării care ducea sus. Îmi vâjâia sângele în urechi. Deşi mi-am spus de o mie de ori că era doar o scară, iar sus doar o uşă. Iar în spatele uşii fie nu era nimeni, fie se afla numai un bărbat, un bărbat prietenos, amabil, mai în vârstă, nu un călău, un schingiuitor sau un monstru, labele picioarelor mele parcă erau de plumb, iar picioarele umplute cu pilitură de fier.

O treaptă şi încă una. De la a patra, scara începea să cotească, dar uşa o puteam zări dinainte. Era puțin crăpată, o deschizătură întunecoasă: la etajul de sus nu ardea

lumina. Asta nu se poate, doar n-o să stea pe întuneric? De ce e uşa întredeschisă?
Era ca într-un loc bântuit de fantome, de parcă ar fi trebuit să merg noaptea printr-un cimitir. Nu, şi mai rău.
Era de parcă în spatele crăpăturii întunecate omul în maro m-ar fi aşteptat, având deja ridicată mâna în care ținea ciocănelul.
În timp ce tot nu mă hotărâm dacă să urc mai departe şi să bat eventual la uşă, dacă voiam – sau puteam! – să mă apropii de fapt de crăpătura întunecată, uşa se deschise mai tare ca de la sine.
Am auzit totodată un zgomot, nu foarte puternic, ci doar un târşâit uşor. Oricum, nu erau paşi. Şi apoi l-am zărit pe domnul Genardy în cadrul întunecat al uşii.
Mi s-a părut cu mult mai înalt decât duminică. Poate numai din cauză că trebuia să privesc spre el în sus. Coborî scara încet, îndreptându-se spre mine. Purta pantaloni maro de cord şi o cămaşă închisă de lână. Şi zâmbea. Puteam vedea asta clar, deşi fața lui era în umbră.
Fiind fața lui în umbră, zâmbetul lui parcă era o strâmbătură de demon. Mi-am ținut instinctiv respirația şi cred că inima mea a încetat să bată pentru o clipă.
A închis uşa în urma lui. Am parcurs automat cele câteva trepte înapoi în jos. Paralizată de frică, o, da, în clipa aia am ştiut ce înseamnă acest lucru, oricât efort ar fi făcut rațiunea.
În antreu ne-am trezit față în față. Inima mea a pompat o dată, mi s-a frânt în spațiul lipsit de aer, a pompat din nou. M-am gândit cu încordare ce să răspund dacă mă întreba ce Dumnezeu căutasem pe scară. Să arunci o privire în bârlogul leului, fetițo? Să joci puțin ping-pong cu propria-ți inimă?
Însă el spuse doar:
— Acum mă duc.

Tot mai zâmbea: în lumina clară a lămpii din antreu zâmbetul lui era plin de bunătate, de înțelegere, de îngrijorare chiar.
— Nu vă simțiți bine, doamnă Pelzer?
Să dau din cap că da sau că nu? Cum să răspunzi la o asemenea întrebare când nu poți scoate o vorbă? Şi când nu vrei să admiți că inima îți bate undeva printre intestine? Adună-te odată, Sigrid! Totul este în regulă.
Întreabă-l ce a făcut sus. întreabă-l pur şi simplu, doar este logic să te intereseze! Mi-au ieşit doar nişte sunete gâtuite:
— Mulțumesc, mi-e bine.
Domnul Genardy a oftat şi a dat din umeri.
— Bun, dacă aşa ziceți dumneavoastră. Acum chiar că trebuie să plec. S-a făcut târziu. Nici n-am vrut să stau atât de mult.
S-a îndreptat spre uşa de la intrare. Am rămas nemişcată ca un buştean, până ce am auzit motorul. Când s-a îndepărtat zgomotul maşinii, mi-am luat cheia, am băgat-o în broască şi am învârtit-o de două ori, încuind uşa de la intrare. Am şi scos-o, lucru pe care l-am făcut complet automat.
Franz insistase pe vremuri să scot întotdeauna cheia.
Panoul uşii era din sticlă. Avea, ce-i drept, gratii pe dinăuntru, dar se putea introduce o mână. Franz spusese:
— E suficient ca cineva să spargă geamul, să bage mâna şi să învârtă cheia, şi a şi intrat în casă. Dar dacă nu găseşte cheia în broască, s-a chinuit degeaba.
Apoi m-am dus în sfârşit în pivniță şi am umplut maşina de spălat. Am rămas cu ocazia asta jos ca să fac duş şi să mă spăl pe dinți. Senzația apăsătoare tot nu mă părăsise. Uşa spălătoriei nu se putea încuia, nu mai aveam cheie la ea. O scosese Nicole cu trei ani în urmă din broască şi o pierduse. După aceea o tot căutasem zadarnic, dar pe-atunci nu era atât de important.

Doamna Humperts nu venea niciodată seara în pivniță. Avea ziua timp berechet să se ocupe de rufe. Adesea şi de ale mele.
Iar domnul Genardy, mi-am spus după aceea, n-avea ce căuta în pivniță. Ştia asta şi nu va coborî. Era un om politicos şi manierat. În afară de aceasta, nici nu era în casă. Doar îl văzusem cu ochii mei cum plecase.
Dar fusese aici! Ce Dumnezeu făcuse atâta timp, în întuneric şi cu uşa întredeschisă? Ar fi trebuit să-i aud paşii, măcar atunci când se îndreptase spre uşă. Doar nu eram surdă.
Mi-am stors creierii în legătură cu natura zgomotului pe care-l auzisem. Ca şi cum cineva s-ar ridica de pe un scaun. Cu ochii minții l-am văzut şezând lângă crăpătura uşii, trăgând ore întregi cu urechea. Era o prostie, ştiam asta, dar degeaba, aşa că am încercat să mă gândesc la altceva.
Am rămas jos până ce maşina de spălat şi-a terminat programul. Am întins repede rufele. N-am găsit prosopul pe care-l luase Nicole duminică la piscină. Probabil că uitase să-l scoată din sacoşă. Nici costumul ei de baie nu se afla acolo. Uneori era nițel dezordonată cu lucrurile ei. N-aveam chef să mai caut acum sacoşa în camera ei. N-aş fi făcut decât s-o trezesc.
El nu avusese haină când ieşise din casă. Nici măcar o sacoşă, ci doar legătura de chei în mână. Günther avea întotdeauna la el o borsetă mică neagră, în care îşi ținea actele maşinii, portmoneul şi alte mărunțişuri.
Era unsprezece trecute când am urcat din nou. Din obişnuință am apăsat pe clanța de la intrare. Uşa era închisă, bineînțeles că era închisă, doar o încuiasem cu mâna mea. Oare mă gândisem că s-ar fi putut întoarce, că s-ar fi furişat din nou? Sigur că nu! Maşina veche din fața casei nu mai era. Sigur că nu, doar îl auzisem plecând. Era

acum în drum spre casa fiului său, care fusese odată a lui. Poate că ajunsese deja.
Când m-am băgat în pat, eram moartă de oboseală.
Când m-am învelit, eram trează de tot. Deodată m-am simțit prost că nu purtam cămaşă de noapte. De când murise Franz, nu mai purtam. Deseori dormeam agitat şi atunci materialul făcea cute şi mă deranja pe peste tot câte ceva. Capotul zăcea ca întotdeauna la îndemână pe scaunul de lângă canapea.
N-am putut să adorm, negăsindu-mi liniştea. În capul meu era o harababură de toată frumusețea. Cultivat, expresia asta o folosise mama. Un om cultivat nu se aşază în întuneric pe un scaun lângă uşa deschisă pentru a asculta ce se întâmplă în casă.
Tot nu fusesem la cimitir. Nici nu m-aş fi putut duce, nu într-o asemenea zi. Nu după convorbirea cu Hedwig, când am fost deodată nevoită să trag concluzia că poate era mai bine că se afla acolo. Mai bine pentru el, deoarece nu căpătase niciodată ceea ce dorise, ci întotdeauna doar un surogat, pe mine. Şi poate că nu s-ar fi putut mulțumi timp îndelungat doar cu asta. Unde era acum fiica lui Hedwig?
Un chiloțel de joi.
Hanoracul ei în vestibul. Nu şi-l pusese pe ea. Deci nu intenționase să plece departe de casă.
Poate că domnul Genardy îşi lăsase haina în maşină când se întorseseră de la îngheţată. Sau apariția mea bruscă pe scară îl împiedicase să şi-o mai ia, căci aş fi putut merge până sus la el, i-aş fi putut pune nişte întrebări prosteşti.
Nu simțeam nici măcar nevoia să închid ochii care tot alunecau în direcția ceasului. Aproape unsprezece şi jumătate, în şase ore va suna deşteptătorul din nou şi va începe iar toată hărțuiala. Oare aş fi auzit din pivniță dacă s-ar mai fi întors o dată? Pesemne că nu, căci închisesem după mine uşa spre spălătorie.

Eram conştientă că nu făceam decât să mă înnebunesc singură. Că în loc de asta ar fi trebuit să fiu recunoscătoare şi uşurată. A patra zi, un chiriaş nou, o sută de mărci în plus pe lună. Nu eram recunoscătoare şi nici uşurată.
Aproape de miezul nopții m-am sculat, m-am dus la uşă şi am întors cheia. Mă simțeam de-a dreptul idioată, ca una care nu se încrede în propriii ochi şi în propriile urechi, dar după aceea am adormit rapid.

3

Marți. Hedwig a venit într-adevăr la lucru. Arăta rău, pământie la față, nedormită şi plânsă. Pletele-i atârnau şuvițe-şuvițe, de parcă nu şi-ar mai fi spălat părul de zile întregi. Şi doar pusese întotdeauna mare preț pe o înfățişare îngrijită. Nu a fost în stare să facă ceva ca lumea.
Majoritatea timpului a stat în vestiar, aşteptând să se aşeze cineva lângă ea pentru câteva minute.
Şeful de secție a stat de mai multe ori de vorbă cu ea, încercând să-i insufle puțin curaj. Copilul va fi cu siguranță prins curând. Hedwig s-a iritat că spusese prins şi nu găsit.
— N-a fugit de-acasă, îmi explică ea categoric, când am făcut pauză. Este deja foarte rațională în felul ei, chiar puțin vicleană, dacă înțelegi la ce mă refer. Nu este un copil rău, nu asta vreau să spun. Dar ar fi luat ceva cu ea dacă ar fi fugit. Hanoracul ei şi banii din dulap.
Sunt sigură de tot că ar fi luat banii. Ştie foarte bine că fără bani nu se poate face mare lucru.
Nu ştiam ce să-i răspund. Aseară, îmi povesti mai departe, poliția venise din nou la ea şi apăruse şi cineva de la autoritatea tutelară. Cei de la poliție fuseseră foarte amabili. Nici cel de la autoritatea tutelară nu i-a făcut reproşuri direct, dar a lăsat să se înțeleagă că în alte condiții Nadine s-ar fi aflat acum bine-mersi la ea în cameră.

Hedwig a protestat gata să plângă:
— Ăştia se poartă de parcă aş avea-o pe conştiinţă, iar altfel nu sunt în stare să facă absolut nimic. În loc s-o caute, bat împrejurimile şi interoghează oamenii.
Au vorbit cu profesorii ei, cu toți locatarii din casă, cu socrii mei, bineînțeles. De la toți au auzit acelaşi lucru.
Tipul de la autoritatea tutelară a spus că Nadine ar fi avut zeci de motive bune ca să fugă.
M-a privit de parcă eu aş fi putut face să apară copilul ca prin minune. A înghițit o dată în sec şi a inspirat şi expirat tremurând.
— Oare ce-aş fi putut face, Sigrid? Nu puteam să-mi pun mâinile-n sân şi să nu-mi pese de nimic. Doar am încercat. M-am dus la asistența socială. Le-am spus că nu mai pot lucra decât o jumătate de normă şi că nu putem trăi din asta. Şi ştii ce mi-au spus? Că nu-i chiar atât de uşor. Că doar muncisem până atunci cu normă întreagă. Că ar fi trebuit să las lucrurile ca până acum.
Că o fată de unsprezece ani nu mai are nevoie de câine de pază.
Mi-a părut tare rău de Hedwig. Şi tot timpul n-am putut să nu mă gândesc cum câinele de pază al lui Nicole se mutase. Fiind atât de preocupată de domnul Genardy, uitasem s-o întreb dacă luni după şcoală chiar se dusese la maică-mea. Însă trebuia să ştiu dacă mă asculta, trebuia să ştiu acum, imediat, pe loc. Nu voiam să stau într-o zi aşa ca Hedwig şi să mă întreb ce făcuse copilul meu în timpul zilei.
Pauza mea încă nu se terminase. Am folosit ultimele minute spre a-i telefona mamei. Nu era acasă. Am sunat la sora mea. După cum mă aşteptam, maică-mea se afla încă la ea.
— Nu te agita, îmi spuse Anke. Nicole e un copil inteligent. Ieri a venit la mine, pentru că mama nu era acasă. I-am spus că ar fi cel mai bine să vină direct la mine.
Nu ți-a comunicat?

Nici un cuvințel nu rostise Nicole despre aşa ceva.
Probabil că domnul Genardy fusese mai interesant. Anke râse încet.
— Nu-i nimic. Mai cunosc eu şi pe altele care-l găsesc mai interesant. Acum măcar ştii. Poate să mănânce la mine şi să-şi facă lecțiile. Ieri toate au mers la fix, n-a trebuit nici măcar s-o ajut. Încă sunt acasă. Şi nici n-o să stau un an la spital. A rămas la mine ieri până aproape de patru. Pe urmă s-a dus la prietena ei. Doar n-ai nimic împotrivă. Şi înainte mergea după-amiezile mereu la familia Kolling.
Nu mergea, de cele mai multe ori venea Denise la noi.
Nu la noi, la Nicole şi doamna Humperts, din cauza fraților mai mici, din cauza tatălui care lucrează în schimburi şi trebuie să doarmă deseori în timpul zilei şi pentru că la noi e mai mult spațiu.
Nu mă gândisem până atunci s-o întreb pe Anke. Cu siguranță că nu mizasem pe faptul că în situația ei se va oferi singură să mă ajute. Dar m-am simțit foarte uşurată, mai ales fiindcă a sunat la uşa ei chiar în timp ce vorbeam şi că Anke mi-a spus după ce s-a dus să răspundă:
— Chiar ea e. Vrei să vorbeşti direct cu ea?
Uşurarea mea n-a durat mult. Era ca o încărcătură de pietre, pe care cineva mi-ar fi aruncat-o din camion în fața uşii. Pur şi simplu nu mai vedeam nici o cale liberă.
Vedeam numai figura lui Hedwig, pe Nicole urcându-se într-o maşină veche, verde, cadranul ceasului care era lovit în gol, o crăpătură întunecată a uşii, nesiguranța.
Când mă grăbisem dimineața la autobuz, zărisem un automobil verde, într-o stradă transversală, parcat între alte automobile, aşa încât era imposibil să arunci o privire la numărul de înmatriculare. În fugă, nu putusem nici măcar să recunosc exact despre ce tip de maşină era vorba. Mai întâi nici nu-i acordasem vreo importanță.

M-a apucat abia în tren. Şi deodată mi s-a făcut pielea de găină.
S-a întors, în timp ce tu erai în spălătorie. Poți să pui mâna-n foc pentru asta, Sigrid, ia gândeşte-te puțin! Nu a murit cineva, ci a venit cineva. A venit în a treia zi. Asta nu poate să însemne nimica bun. Da' ştiu că ai intrat în bucluc! Nici nu i-ai cerut să-ți arate cartea de identitate.
Habar n-ai cine se mută la tine – adică s-a mutat, doar a spus că acum locuieşte la noi.
Mi-am tot repetat că în strada transversală nu văzusem decât o maşină verde, o oarecare maşină veche, verde. După formă, toate păreau cam la fel. Dar dacă nu văzusem doar o oarecare maşină veche, verde? Atunci era şi acum tot acolo! Şi nu încuiasem uşa de la camera de zi. Nu făcusem asta încă niciodată, nici măcar atunci când doamna Humperts primea vizite şi eu plecam de-acasă.
Ar fi trebuit să lămuresc toate lucrurile astea duminică. Să-l fi pus să se legitimeze, să-mi fi notat adresa lui, să-l fi amânat pe a doua zi: „Îmi pare rău, domnule Genardy, azi nu sunt dispusă să închei contracte.” Aş fi putut să spun şi: „Nu te băga în treburile mele, mamă.” Şi apoi lui: „Am scris clar în anunț: femeie singură, mai în vârstă şi am avut motive bune ca să procedez aşa.”
Nu făcusem asta. Iar acum nu prea mai puteam să-i stabilesc reguli clare în legătură cu orele când avea voie să vină sau să plece, că trebuia să-şi țină uşa închisă când era acasă sau să umble până la ora zece seara prin bucătărie şi să meargă de câteva ori la toaletă, ca să-l aud.
Seara, maşina verde era din nou parcată în fața casei, cu un număr de Köln, bineînțeles un număr de Köln.
Doamna Hofmeister mătura trotuarul, făcea asta de trei ori pe săptămână. Când m-am apropiat de ea, mi s-a adresat:
— Ați avut noroc, nu-i aşa? A mers repede cu locuința.

Era curioasă; cu doamna Humperts se înțelesese de minune, stătuseră deseori împreună după-amiezile, bând o cafea, flecărind. Doamna Hofmeister regretase la fel de mult ca şi mine că doamna Humperts se muta.
Acum era normal să se intereseze de succesorul ei. Mult nu prea văzuse încă din domnul Genardy.
— Ieri fusese aici cu o maşină închiriată, îmi spuse, o camionetă pentru transporturi. Cărase câteva lucruri în casă, nişte vechituri, un dulăpior şi un fotoliu, nişte cutii, o masă şi scaune. După care plecase din nou. Ce meserie are? Sigur nu-i încă la pensie, nu pare atât de bătrân.
— Lucrează la poştă.
— Aha, a fost tot ce a remarcat doamna Hofmeister şi s-a uitat la maşina cea veche cu o privire nedefinită.
După care mi-a urat o seară plăcută. Un dulăpior, un fotoliu şi câteva cutii. Sus era la fel de multă linişte ca şi cu o seară înainte. Nici un pas, nici un sunet de la vreun televizor, nici măcar o dată nu s-a tras apa la toaletă.
Dar domnul Genardy era acolo. Nicole îl întâlnise în antreu. Se pare că ea ajunsese acasă doar cu câteva minute înaintea mea.
— Tocmai cobora treptele. Am stat puțin de vorbă.
M-a întrebat dacă vii întotdeauna atât de târziu acasă.
Nicole stătea în fața televizorului când am intrat pe uşă. Pe masă era unul dintre caietele ei de şcoală.
— Îmi semnezi lucrarea la mate? m-a întrebat, când a terminat să-mi dea scurtul raport, uitându-se deja din nou la micul ecran.
Era ceva ciudat la ea. Poate o notă proastă, m-am gândit. Dar nu era asta. Sub lucrarea de mate fusese trecut un Foarte bine în litere roşii, groase şi alături, pe margine, spre încurajare: „Continuă aşa, Nicole!” Mi-am pus numele dedesubt, deşi, de fapt, nu era necesar. Dar Nicole a

insistat: profesoara spusese că părinții trebuie să iscălească întotdeauna, altfel nu se putea şti dacă văzuseră.
După ce am închis caietul, am lăudat-o pentru nota cea bună. Apa curgea de pe Nicole ca picăturile de ploaie de pe o piele unsă cu cremă. La fel de morocănoasă a închis televizorul şi a mers după mine în bucătărie.
De două ori am constatat:
— Tu ai ceva, nu-i aşa?
Însă abia înainte de a se duce la culcare, şi-a dat drumul la vorbă. Venise puțin mai devreme acasă decât spusese la început.
— Dar nu cu mult, mamă, serios, poate cu un sfert de oră.
Urcând din pivniță cu un pachet cu lapte, îl mai întâlnise pe domnul Genardy încă o dată în vestibul. Cică şi atunci tocmai coborâse treptele. O întrebase la ce emisiune se uită, după care îi spusese că nu era ceva pentru copii; şi că nu e deloc bine când copiii se uită prea mult la televizor; şi dacă mama ei ştia.
— Doamna Humperts îmi dădea întotdeauna voie să mă uit la Actualități. Spunea că din când în când e bine ca şi copiii să arunce o privire la ştiri, atunci au măcar habar ce se întâmplă în lume. Doar n-are el voie să-mi interzică asta, nu-i aşa, mamă? Adică, nu el trebuie să-mi dicteze ce să fac, tu hotărăşti asta, nu-i aşa?
— Aşa-i, i-am răspuns, eu hotărăsc. Şi atâta timp cât ții minte că eu sunt cea care hotărăşte, totul este în regulă.
M-a privit de parcă n-ar fi înțeles exact ce voiam să zic. Dar am dedus din licărul uşor din ochii ei că pricepuse foarte bine. În acel moment am fost foarte mândră de ea, poate şi puțin amuzată.
Da, dragă domnule Genardy, nu merge chiar atât de uşor cu fiica mea. Ea ştie precis ce vrea. De mult nu mai permite oricui să-i dea dispoziții ce să facă. Mă tem chiar că ați dat chix cu ea. De astă dată v-ați ales tonul greşit.

Iar asta n-o să v-o ierte atât de uşor, dragă domnule Genardy.
Nu fusese singurul care încercase să-i dea dispoziţii în această zi şi care dăduse din cauza asta greş. Anke îi ceruse să rămână ceva mai mult, ca să se joace cu Mara, pentru că ea voia să iasă împreună cu mama în oraş.
— Nu sunt guvernantă, a mormăit Nicole. Poţi să i-o spui clar. În tot timpul ăsta Denise m-a aşteptat. Doar îi promisesem s-o ajut la compunere.
Cu asta se explica proasta dispoziţie a lui Nicole, restul însă nu. Tot mereu m-am surprins uitându-mă în sus spre tavan şi de fiecare dată mă treceau fiorii. Nu mi se părea normal să trăiesc cu un om sub acelaşi acoperiş şi să n-aud de la el nici pâs.
De fapt intenţionasem să trec pe la Anke după ce se băga Nicole în pat. Să mai discut o dată cu ea despre oferta ei, mai ales să mă asigur că mama nu se amesteca. Şi să pun o vorbă bună pentru Nicole. În loc de asta am stat toată seara acasă şi am tras cu urechea în sus. Pe la unsprezece noaptea când m-am culcat, maşina era tot în faţa casei.

4

Apoi s-a făcut miercuri. Era ziua mea liberă, aşa că m-am sculat cu Nicole la şase şi jumătate. Când am tras obloanele în sus, maşina dispăruse. Nu văzusem nimic din domnul Genardy şi nici nu-l auzisem. Probabil că ieşise foarte devreme din casă şi că pornise cu maşina.
Cu ochii minţii îl vedeam coborând treptele în vârful picioarelor, în întuneric şi cu capul între umeri ca un hoţ.
Îl vedeam stând în faţa uşii mele, cu o mână deasupra clanţei, nehotărât dacă să tabere sau nu pe mine. Era ridicol. Dar nu ştiam ce să cred. Poate că de data asta era vorba chiar de mine. Poate că acum era rândul meu. Şi că

omul în maro îmi acorda un termen de grație mai lung decât celorlalți. A şasea zi!
Am făcut puțin curat prin casă. Totul a mers automat, datul cu aspiratorul, spălatul pe jos. Tot timpul am simțit nevoia să caut a treia cheie a locuinței. Asta m-a frapat abia când m-am surprins singură scoțând toată vesela din dulap, căutând în fiecare ceaşcă, până şi în zaharnița goală.
Nebună, de-a dreptul nebună. Dar nu mă puteam opri. Acum garantat nu era aici. Voiam doar să ştiu ce făcuse acolo sus, timp de două zile şi cel puțin o noapte.
N-am găsit cheia. Deşi deodată am avut senzația că mi-aş putea aminti precis unde o pusesem atunci. În cutiuța de lemn, în care păstram de ani de zile toate cheile posibile. Nici pe ea n-am găsit-o imediat. A trebuit să scot o grămadă de rufe din dulap, până s-o descopăr în colțul cel mai îndepărtat.
În mod obişnuit se afla între prosoape şi aşternut. Pesemne că alunecase cu timpul mai în spate. N-o mai avusesem de mult în mâini, umblasem acolo mereu doar pentru a lua rufele sau a le pune la loc.
Când am deschis cutiuța, am fost nevoită să înghit cu putere. Erau acolo portcheiul gol pe care Franz îl avea mereu asupra sa – tot nu fusesem la cimitir –, ambele chei de la uşa garajului, cheia de rezervă pentru poartă şi pivniță, alte câteva despre care nu ştiam în primul moment la ce broască s-or fi potrivind. Şi două chei mici, care fuseseră de la o casetă de bani. Acolo ținuse Franz banii peşin şi actele importante. Un testament scris de mână, semnat de doi dintre frații săi în calitate de martori.
În deplinătatea facultăților mele mintale şi fizice las moştenire întreaga mea avere soției mele Sigrid şi fiicei mele Nicole. Urma o propoziție de încheiere: Îți urez multă fericire, micuța mea.

Găsisem plicul la trei luni de la moartea lui Franz. Îți urez multă fericire. Caseta nu mai exista de mult. Nicole se jucase un timp de-a biroul, o luase la un moment dat cu ea la Denise şi o uitase acolo. Apoi, frații cei mici o îngropaseră în grădină.
Un teanc de amintiri. Am pus cutiuța înapoi şi am aranjat rufele. Cheia? Şase ani reprezintă un timp îndelungat. Poate că Nicole, jucându-se vreodată cu cutiuța, scosese cheia. Atunci, ea s-ar putea afla acum oriunde.
Imediat după prânz am făcut cumpărături cu Nicole.
Puteam, ce-i drept, să cumpăr alimentele de la serviciu, beneficiind de o reducere de preț. Dar era prea mult de cărat, aşa că preferam să ies în ziua liberă în oraş şi să cumpăr tot ce-mi trebuia.
Nicole împingea căruciorul printre şirurile de rafturi, povestea despre Denise, despre colegul ei de bancă şi despre cât de slab era acesta la mate. Îl găsea foarte de treabă şi de aceea îi scrisese rezultatele pe un bilețel, pe ascuns bineînțeles, pentru ca profesoara să nu vadă. Şi despre cum privise băiatul spre hârtie, râsese şi îi mulțumise mai târziu, după ora de mate. Şi despre un copil din clasa paralelă care lua acum ore de călărie.
— De ce nu ne cumpărăm un loz din loteria pe clase? m-a întrebat când am ieşit din nou în stradă. Costă doar cinci mărci şi primim în fiecare lună şase mii de mărci sau un milion deodată, dacă câştigăm. La televizor arată mereu. Aş putea avea atunci un cal al meu.
— Dacă am câştiga, i-am spus. Nu câştigăm niciodată.
Am trecut pe la Anke. Îi promisesem lui Nicole că voi vorbi cu Anke. Să mănânce şi să-şi facă lecțiile, dar să nu trebuiască să facă pe guvernanta Marei. Anke nu era acasă, aşa că ne-am dus la mama. Numai Mara era la ea.
Mama mi-a explicat pe scurt că Anke şi cu Norbert plecaseră la Köln ca să mai facă nişte cumpărături pentru

bebeluş. Şi nici nu ne-am aşezat bine, că mama a şi început:
— Nu ştiu ce-ți imaginezi, Sigrid. Anke e cât se poate de bine intenționată, dar nu crezi că are destule pe cap deocamdată cu un copil şi în curând cu doi copii mici?
— Anke s-a oferit singură, am replicat.
— Acum nu răstălmăci lucrurile, mă opri mama printr-un semn. Ce era să facă, dacă s-a trezit brusc cu copilul la uşă? O cunoşti pe Anke. E întotdeauna mult prea miloasă. Nu s-a gândit la ce se înhamă. Iar de la sine nu va mai spune că-i e greu. Sper doar să ai suficient bun-simț.
Mama a continuat să vorbească aproape fără pauză.
Nicole asista, privea de la ea la mine şi iarăşi la ea, cu o mutră total neutră.
— De ce să nu poată rămâne copilul singur în câte o după-amiază? E într-adevăr destul de mare şi are destulă minte.
De ce spunea mereu „copilul"? Evita să rostească numele lui Nicole, ca şi cum prin acest simplu fapt s-ar fi şi angajat la ceva.
— Din când în când aş putea vedea şi eu de casă, continuă mama, n-am nimic împotrivă. Ar fi posibil de pregătit ceva pentru prânz: şi tu doar găteşti seara, deci copilul capătă o masă caldă.
Da, ba o supă de pachet, ba o pizza sau pur şi simplu un cârnat cu pâine, pentru că vin totdeauna atât de târziu acasă. Dar n-avea absolut nici un sens să încerc să discut. Mama era furioasă. Era întotdeauna furioasă pe mine. Şi nici măcar ea nu ştia de ce. Discursul şi-l încheiase deocamdată. A schimbat subiectul, vrând să ştie dacă era adevărat ce spusese Nicole. Şi anume că domnul Genardy se şi mutase.
Am dat din umeri. Pe urmă i-am spus totuşi că toate mi se par tare ciudate. Maşina cea veche şi aşa, hodoronc-tronc, să te muți într-o casă pe care ai închiriat-o abia în ajun.

Liniştea, crăpătura întunecată a uşii. Apoi, senzaţia mea atât de apăsătoare, în timp ce eram sub duş. La care maică-mea s-a enervat:
— Asta ce vrea să însemne? Doar nu-ţi imaginezi că ar avea anumite intenţii? Ia gândeşte-te la ce spui! Ţi-a dat domnul Genardy prilejul să faci astfel de presupuneri? Fii bucuroasă că nu-ţi tropăie în cap.
În acelaşi mod a mai continuat vreun sfert de oră.
Dacă doamna Hofmeister numise dulăpiorul, masa şi fotoliul nişte vechituri, atunci nu putea să fie vorba decât de antichităţi. Şi faptul că pe un funcţionar cu o poziţie înaltă nu-l deranja să descarce cu mâinile proprii câteva piese valoroase de mobilă dintr-o camionetă pentru transporturi demonstra numai că nu-şi arunca banii pe fereastră. Şi dacă nu închidea uşa în urma lui însemna că nu era un om suspicios, spre deosebire de mine. Dar eu fusesem dintotdeauna un om tare ciudat, un copil imposibil.
La ora patru ne aflam în sfârşit iar pe stradă. Nicole mă privea pe furiş dintr-o parte. Părea că duce o luptă cu sine. Deodată, spuse:
— Dar unul dintre scaune era stricat. În perna lui era o crăpătură lungă astupată doar cu o bandă de lipit.
— De unde ştii asta? Credeam că n-ai văzut când a dus lucrurile în casă.
— Nici n-am văzut. A lăsat capul în jos şi a zgâriat trotuarul cu vârful pantofului: Când am ajuns ieri acasă, domnul Genardy tocmai cobora. Pe urmă s-a dus afară la maşină. Atunci am urcat scările. Nu până sus de tot.
Pentru a întări cele spuse, a dat cu putere din cap: îşi lăsase uşa deschisă, iar scaunul era direct în faţa uşii.
— Dacă ai putut vedea crăpătura în pernă, i-am spus, înseamnă că ai fost până sus de tot. Să nu mai faci aşa ceva.

— Dar el nu m-a văzut, mi-a explicat ea cu încăpățânare. Până să vină înapoi, eram de mult iar la noi. Şi-a tot curățat maşina cu o perie, însă doar pe dinăuntru.
Apoi, pentru mai multă siguranță, a schimbat subiectul.
— Mai bine i-ai fi povestit bunicii despre copilul din Köln. Atunci sigur şi-ar fi ținut gura. Günther a spus că şi mama copilului lucrează toată ziua, şi că lucrează cu tine.
— Da, a fost tot ce-am răspuns.
Nicole s-a uitat la mine cu o privire francă şi mi-a promis:
— O să fiu atentă, nu trebuie să-ți faci griji. Nu plec niciodată cu cineva străin. Şi dacă vrea cineva să-mi facă un cadou, nu primesc. Domnul Genardy a vrut să-mi dea ieri o cutie cu Fanta, când m-am întors din pivniță cu laptele. A zis că atunci când ți-e foarte sete, nu-ți trece cu lapte. Dar eu n-am luat cutia. I-am spus că de la limonadă se strică dinții. Eu beau doar suc şi lapte.
Probabil că fusese jignită că el îi ținuse şi un discurs despre televizor.
— Bine, i-am spus.
Voia să meargă la Denise, iar eu trebuia să mă duc în sfârşit la cimitir. Am rămas până la cinci, stând pur şi simplu acolo fără să fac nimic. Îmi venea să plâng, dar nici de asta n-am fost în stare. Iar ca să vorbesc cu Franz, aşa cum făceam de obicei – oare ce-aş mai fi putut să-i spun?

5

M-am dus acasă şi am spălat geamurile în camera lui Nicole. Încă nu terminasem, când a trecut domnul Genardy prin față cu maşina. Deşi între timp ştiam precis că era maşina lui, am avut un şoc când l-am văzut coborând din ea. Când s-a îndreptat spre casă, tare aş mai fi țipat.

În schimb domnul Genardy părea foarte bucuros să mă vadă. A ridicat mâna şi mi-a făcut semn, zâmbind amabil. N-am putut decât să-l privesc fix.
Purta un fel de salopetă. Nişte pantaloni din ăia de lucru albaştri cu pieptar şi bretele. Dedesubt o cămaşă în carouri. Era o cămaşă de culoare închisă, nu prea curată, în mână ținea o servietă maro, veche şi uzată. Cu aşa ceva mergea, cu un număr nesfârşit de ani în urmă, şi Franz la lucru. Pantalonii de lucru ai lui Franz fuseseră albi. Nu conta, era aproape ca şi cum Franz s-ar fi întors acasă.
Domnul Genardy a intrat în casă şi a bătut la uşa camerei lui Nicole. Dar n-a păşit înăuntru, nici măcar atunci când l-am poftit. A trebuit să mă dau jos de pe scaun, să mă duc la uşă. În primul moment nici nu m-am putut mişca. Dar domnul Genardy a fost foarte amabil şi răbdător. S-a interesat mai întâi din nou dacă nu-mi era bine. A zis imediat că atunci ar fi poate preferabil să vorbească altă dată cu mine.
— Nu-i nevoie, merge. Sunt bine, i-am spus.
A dat din cap circumspect.
— Nu ştiu ce să spun. Sunteți foarte palidă, am observat asta de luni. Dar atunci m-am gândit că-i de la lumina lămpii.
A zâmbit liniştitor, zicând aproape pe un ton de glumă:
— Poate munciți doar prea mult. Vă întoarceți întotdeauna foarte târziu acasă, nu-i aşa?
N-am apucat să-i răspund, că a şi continuat:
— Multe femei tinere sunt supraîncărcate în ziua de azi cu treaba: gospodărie, serviciu, copil. Văd deseori la colegele tinere cum se surmenează. Fiica dumneavoastră mi-a povestit că sunteți văduvă de şase ani şi că vedeți singură de toate, şi a arătat cu un gest larg de jur-împrejur.
— Serios că sunt bine, am repetat strângând din dinți.

După care domnul Genardy a trecut la obiect. Voia numai să discute cu mine despre garaj. De ce i-o fi trebuit unul pentru hârbul ăla? Ăla oricum n-o să reziste peste iarnă, cu sau fără garaj. Un înalt funcționar la poştă! Un cavaler de şcoală veche cu maniere elegante şi o servietă jerpelită în mână.
Aş fi putut jura că în ea se găsea un termos cu un rest de cafea cu lapte. Dar n-aveam nimic împotrivă să-i închiriez şi garajul. Era dispus să-mi plătească cincizeci de mărci lunar pentru el.
Între timp mă simțeam iar aproape bine, în orice caz puteam gândi din nou clar. Era oarecum liniştitor să vorbeşti cu el, nu doar din pricina celor cincizeci de mărci.
Avea ceva – răspândea, da, cred că aşa se spune, răspândea un fel de calm în jurul lui. Şi Franz avusese întotdeauna această capacitate, mă smulgea cu câteva cuvinte, cu tonul vocii sale, cu expresia feței din mijlocul gândurilor sumbre.
Am vrut să merg cu domnul Genardy în camera de zi ca să consemnăm în scris treaba cu garajul. Dar el a fost de părere că o putem face simplu, fără formalități sau poate altă dată. Nu voia să-mi răpească atâta timp.
Când a observat că privesc o dată scurt pe fereastră a zâmbit din nou, parcă puțin ironic.
— Văd că vă mirați de maşina mea.
Vocea lui părea şi ea puțin ironică.
— Nu sunteți singura care se miră, a continuat. Fiul meu îmi propune cel puțin o dată pe săptămână să-mi facă rost în sfârşit de o maşină nouă. E de-a dreptul jenant, îmi tot reproşează, când stă rabla în fața uşii. Dar pentru mine nu este o rablă.
Apoi mi-a explicat că maşina asta veche însemna foarte mult pentru el. O condusese deja cu mult înainte ca soția lui să se îmbolnăvească. Făcuseră multe concedii minunate

cu ea. Pur şi simplu nu se putea hotărî s-o înlocuiască, fiindcă existau atâtea amintiri frumoase legate de ea.
Am dat doar din cap. Poate l-am şi admirat puțin pentru că reuşise să-şi păstreze doar amintirile frumoase. În timp ce vorbea, domnul Genardy se tot uita peste umărul meu. În cele din urmă declară că asta trebuia să fie camera fiicei mele şi că duminică nici nu menționasem în ce companie încântătoare va trăi aici.
O femeie tânără, drăguță şi un copil atât de bine crescut. Se întreținuse ieri câteva minute cu fata mea şi nu-şi putea reveni din uimire. Ce mod de exprimare şi ce siguranță de sine! Şi câtă modestie, asta constatase deja de luni când le invitase pe Nicole şi pe mica ei prietenă la cofetărie.
— Mi-a povestit, i-am spus.
Domnul Genardy a dat din cap, a continuat să zâmbească.
— M-am gândit la asta. Când trăieşti atâta timp singură cu un copil, trebuie să se fi creat neapărat o relație cu totul deosebită de încredere. Dar a sunat de parcă nu prea ați fi fost de acord. Recunosc că m-am pripit nițel. Însă când am văzut copiii jucându-se pe terasă ...
S-a întrerupt, şi-a lăsat capul puțin pe o parte, zâmbetul său a căpătat o umbră de melancolie.
— Nu-mi vine foarte uşor, a oftat, sunt obişnuit să am copii în jurul meu. Ştiți, chiar am fost puțin uşurat când v-am văzut fata. O casă fără copii nici nu trăieşte cu adevărat. Aşa că am făcut invitația spontan. Nu mi-a trecut prin minte că ar fi trebuit să vă cer mai întâi consimțământul. Sper să nu mi-o luați în nume de rău.
— Nu, i-am spus, iar în clipa aceea chiar aşa gândeam.
A fost de părere că aş putea fi mândră de fata mea, mai ales din cauză că o crescusem singură, pe lângă meserie şi gospodărie. Spera doar că într-o zi nepoții săi vor fi la fel ca ea, atât de deschişi şi fără falsă timiditate, totuşi foarte

reținuți față de un străin şi neavând senzația că li se cuvine tot.
Ar fi trebuit să-i spun că nu era meritul meu, ci exclusiv cel al doamnei Humperts. Dar apoi m-am gândit că nu-l privea pe el, că era doar chiriaşul meu. Nu un om căruia îi datoram vreo explicație.
Înainte de a se îndrepta spre scară, mi-a mai explicat ceea ce mă interesa cel mai mult. De ce se mutase chiar de luni.
— Îmi imaginasem puțin altfel, dar am mai avut şi noroc, zise râzând. Două firme care fac zugrăveli au vrut să-mi fixeze un asemenea termen încât şi de Crăciun aş mai fi fost ocupat cu mutatul. A treia a fost dispusă să se apuce imediat de treabă. Şi dacă te-ai hotărât o dată pentru un lucru n-ar trebui să-l amâni prea mult. Zugravii au fost ieri dimineață, când erați deja plecată. Din păcate n-au terminat ce aveau de făcut. Au vrut să continue azi, bineînțeles. Dar oți fi ştiind cum este când nu poți asista personal, iar mai mult de două zile libere n-am putut obține acum de la birou. Ei, nu-i nimic, alungă el gândul printr-un gest. Partea cea mai grea a muncii e rezolvată, de rest trebuie să mă ocup acum singur.
În sfârşit făcu primul pas pe treapta cea mai de jos şi oftă.
— M-am instalat încă de luni în mod provizoriu. Aşa pot să fac puțină curățenie după orele de serviciu. Nu mă întrebați ce mizerie mi-au lăsat.
Apoi l-am auzit pentru prima oară umblând sus de colo-colo, doar aşa, încolo şi încoace de parcă ar fi fost nervos şi n-ar fi avut stare. Probabil că strângea mizeria de care vorbise. Erau altfel de paşi decât cei ai doamnei Humperts şi totuşi sunau familiar, chiar puțin liniştitor.
Iar incomodant chiar că nu era. Mi s-a părut un om plin de înțelegere şi generos. Cincizeci de mărci pentru garaj, o sută de mărci în plus pentru locuință.

După ce am aruncat apa de la spălat, am mai plecat o dată în oraş şi i-am cumpărat lui Nicole un pulover frumos. În faţă, pe piept, era brodat un cap maro de cal.
Când s-a întors Nicole pe la şapte acasă, a sărit în sus de bucurie şi mi-a căzut de gât.
— Îl îmbrac mâine la şcoală, am voie?
L-a pus pe ea imediat, nu abia a doua zi. Dacă ar fi fost după ea, ar fi dormit cu el. A trebuit s-o conving pe un ton categoric să-şi pună pijamaua. Când s-a băgat în cele din urmă în pat, m-am aşezat în faţa televizorului.
Era o emisiune despre politică. Nu mă puteam concentra la ea, gândindu-mă tot timpul la sporovăiala maică-mii şi fiind convinsă că o va pisa atât de mult pe Anke până ce o va face să-şi retragă oferta. N-aveam de gând să aştept acest moment.
Se făcuse aproape nouă. Încă nu era prea târziu pentru o scurtă vizită. Când am păşit în vestibul am încuiat uşa camerei de zi în urma mea. Mi se părea că sunt chiar meschină. Domnul Genardy era atât de amabil, iar eu mă purtam ca o capră neîncrezătoare. Şi doar de la mine n-aveai ce să iei.
Am aruncat o privire fugitivă în camera lui Nicole, vrând să-i spun că mă reped pentru o jumătate de oră la Anke. Dar adormise deja. Puloverul zăcea pe pernă, lângă obraz. Îţi crea impresia că şi-ar fi sprijinit faţa de capul calului.

6

Am stat la Anke până la ora zece trecute, deşi de fapt voiam să plec după un sfert de oră. N-aveam ce să lămurim sau să discutăm. Anke a rămas pe aceeaşi poziţie ca la telefon. Că Nicole putea veni la ea oricând după şcoală, iar în timpul vacanţei chiar de dimineaţă. Ironiile mamei n-aveau nici o

importanță. N-a făcut decât să se amuze că Nicole avea deja principiile ei.
— Mă descurc eu cu ea, nu-ți face griji.
Dar eu îmi făceam. Pur şi simplu nu-mi găseam liniştea. Era ca şi cum m-aş fi împărțit în două, iar una dintre părți s-ar fi tot adresat celeilalte, încercând s-o calmeze. Nu te mai agita atât, n-ai nici un motiv s-o faci. Ba aveam o grămadă, o socoteală încă neîncheiată, un ceasornic lovit. Şi moartea, care intra şi ea în acest cadru, nu sosise încă.
Pentru perioada cât va trebui să stea în spital după naştere, Anke mă sfătui să vorbesc cu doamna Kolling.
Pe mama nu mă puteam bizui. Eram singure, Norbert îşi petrecea seara la club.
Vrând să-mi iau imediat rămas-bun, Anke m-a rugat:
— Mai stai puțin, altfel mor de plictiseală. Şi chiar că nu avem des ocazia să stăm de vorbă.
La care mi-a făcut un semn cu ochiul, ca să fie clar ce temă urma să vină: mama sau bărbații.
— Dacă Nicole se trezeşte, n-o să ştie unde sunt.
Se trezise odată, când fusesem tot la Anke. Într-o sâmbătă seară. Era pe vremea când Anke locuia încă la mama, dar mama nu era în seara aceea acasă. Nici Franz nu era acasă când plecasem. Preluase o locuință nouă şi trebuia să pună după orele de serviciu gresie şi faianță în baie, pivniță şi pe terasă. Muncă pentru câteva sfârşituri de săptămână. Îmi spusese că s-ar putea să se întoarcă foarte târziu. Atunci îi replicasem: „O să mă duc la Anke. Doar n-ai nimic împotrivă. Nicole doarme adânc."
Pe vremea aceea începuse deja să nu se mai trezească noaptea.
Anke îmi povesti despre cumpărăturile pe care le făcuse după-amiază şi despre circulația prin Köln. De abia te poți mişca prin oraş. Nu mă puteam concentra la ce-mi spunea.

Mă vedeam stând cu ea atunci; şi cum şi atunci mă cuprinsese neliniştea, aşa, deodată.
Nu laşi un bebeluş singur. Se poate trezi şi plânge. Nicole nu se mai trezise noaptea de câteva luni. Însă nu-i spui unui bărbat că pleci din casă lăsând o fetiță singură în ea, dacă ştii că bărbatului îi plac fetițele. Dar nu Franz. N-o să se atingă el vreodată de un copil. Mai curând şi-ar tăia mâinile. Oare?
Fugisem acasă şi văzusem încă de departe maşina noastră în fața casei. Franz se afla în camera copilului.
Făcuse duş, era doar în izmene, spatele lui era încă umed. Stătea în fața mesei de înfăşat. Nicole avea nouă luni. Era întinsă pe comodă. Iar cutia cu cremă se găsea alături, deschisă.
Franz s-a răsucit în direcția uşii, când am intrat. Cică tocmai îi pusese costumaşul şi se pregătea să-i tragă fermoarul. M-a privit drept în față timp de o clipă, doar de o clipă.
În ochii lui era o expresie atât de tristă. Un fel de disperare. A şi lăsat imediat capul în jos, a luat-o pe Nicole în brațe şi a dus-o în pat. Aşa, cu spatele la mine, mi-a explicat: „A plâns. Eram la baie, altfel n-aş fi auzit-o. M-am gândit că a făcut în scutece."
M-am dus la comodă şi am înşurubat cutia cu cremă.
Scutecul cel ud era pe jos. N-am putut să-l privesc pe Franz. În cremă erau imprimate urmele degetelor lui, nişte adâncituri. Şi am simțit degetul în mine, cum îl mişcă încoace şi încolo. Deodată a început să mă usture.
Pentru asta era suficientă amintirea. Resturile de săpun de sub unghiile lui.
"Să fac acum baie?" am întrebat.
Franz se îndreptase spre uşă. Am văzut cu coada ochiului cum clatină din cap: „Azi nu, Siggi, sunt prea obosit." „Dar

eu vreau, i-am spus, doar azi e sâmbătă. Şi n-am făcut-o nici săptămâna trecută.”
Franz s-a oprit în uşă. Zâmbea, dar amar.
”Lasă, Siggi, serios, că sunt obosit. Poate săptămâna viitoare.”
— Nicole doar nu mai e un bebeluş, vorbea Anke în mijlocul gândurilor mele. Dacă se trezeşte, se duce la closet, se bagă din nou în pat şi doarme mai departe.
Era acelaşi sentiment ca şi atunci – neputinţă, neîncredere, această neajutorare cumplită şi teama. Numai că acum nu ştiam de cine să mă tem. Atunci ştiusem.
Atunci mă putusem întreba necontenit: Ce i-o fi făcut?
Doar e bebeluş.
Stătusem trează toată noaptea şi Franz la fel. Trăgeam cu urechea înspre camera de alături, dacă nu cumva plânge Nicole. Şi îmi repetam fără încetare: A uns-o cu cremă. N-a făcut decât s-o ungă cu cremă, ca să nu se rănească.
Alături a fost linişte, doar Franz se răsucea de pe o parte pe alta. Nicole a plâns abia în dimineaţa următoare la ora obişnuită şi numai după biberon. Când m-am apropiat de pătuţul ei, mi-a râs, mi-a întins mânuţele şi i-am dat biberonul. Când am desfăşat-o îmi tremurau degetele. N-a făcut decât s-o ungă cu cremă, nimic altceva. Nu era în stare să-i facă ceva. Doar o iubeşte.
Scutecul ei era ud, numai ud! N-avea urme de sânge.
Degetele mele tot mai tremurau. Neputinţă şi ruşine. Va trebui oare vreodată să-mi pun scutece? Rasă bine şi unsă cu cremă, şi să las odată teama deoparte.
Anke ajunsese de mult la subiectul mama şi de aici la domnul Genardy. Ştia deja tot ce se putea şti despre el şi era de părere că ar fi trebuit să fiu bucuroasă că găsisem atât de repede un chiriaş care pe deasupra să şi plătească mai mult. S-a mirat, ce-i drept, că voia să continue singur cu renovarea.

— Tipi ca ăsta au de obicei două mâini stângi, aşa că probabil că se grăbeşte foarte tare.
Şi eu mă grăbeam. Nu mai aveam stare. Nu erau nişte simple gânduri, erau amintiri, erau senzații. Mă mânca îngrozitor. Întotdeauna mă mâncase îngrozitor când creştea părul.
Nu te scarpini între picioare! Nu se cuvine! Ci te razi din nou. Doar ştii că el de aşa ceva are nevoie – pielea netedă şi iluzia. Şi chiar dacă mori de ruşine în fața medicului ginecolog, gândindu-te că trebuie să-ți stea scris în frunte de ce e acolo jos atât de neted, tot o faci din nou. Faci multe pentru copilul tău, te sfâşii în bucățele dacă e nevoie. O iei la fugă în fața fricii, repede şi tot mai repede, ca să nu te ajungă din urmă. Preîntâmpini orice eventualitate, doar îl iubeşti. Pe el şi copilul. Nu vrei să fie nenorocit, nici el nici copilul. Iar copilul mai trebuie şi apărat.
De atunci nu mai luasem vreun aparat de ras în mână. Pentru picioare şi subsuoară foloseam o cremă de depilat. Dar teama îmi rămăsese. Fiecare bărbat era un duşman! Norbert forma singura excepție. însă pentru mine el nu era un bărbat, ci numai cumnatul meu. Şi Günther?
Günther era bărbat, atunci ce era atât de diferit la el?
Nu-i stătea nimănui scris pe frunte şi eu nu ştiam să citesc gândurile. Doar să simt, întotdeauna doar să simt.
Şi să mă scarpin. Nu se putea altfel. Trebuia să plec acasă. Să mă bag sub duş, ca să-mi treacă.
Anke râdea de mine.
— Tare mai eşti nervoasă. Banii pe care o să ți-i plătească pentru garaj ar trebui să-i investeşti întâi şi-ntâi în valeriană.
A revenit la mama, mai curând la slăbiciunea mamei pentru domnul Genardy. Mi-a făcut cu ochiul.

— Poate avem noroc şi o mai măritām o dată bine. Ar fi ceva. Atunci n-ar trebui de fiecare dată să-şi descarce la mine frustrările.
Stăteam ca pe jăratic. Devenise insuportabil. Anke a glumit întâi:
— Mai aştepți pe cineva astă-seară? Poate ai alergie, spuse apoi.
Îmi povesti cum ea însăşi folosise o dată o loțiune care-i provocase o astfel de mâncărime insuportabilă.
În sfârşit, se ridică din fotoliu.
— Hai, du-te odată acasă şi spală-ți mizeria aia.
M-a condus la uşă. Am fugit până la colț, scărpinându-mă pe furiş cu mâna prin buzunarul hainei. Stopul de la intersecție era pe roşu. Nu puteam traversa pur şi simplu alergând, era încă circulație multă.
În timp ce aşteptam, mâncărimile s-au potolit. La fel de brusc cum se declanşaseră, se şi opriră. Ultima porțiune am străbătut-o încet, recăpătându-mi calmul. Aerul era minunat, rece şi foarte limpede. Mi se limpezi şi capul. Poate că de vină pentru starea mea erau numai amintirile. Dar Franz murise. Dragul, bunul, răbdătorul, altruistul meu Franz. De ce deveneau bărbații aşa?
M-am uitat în camera lui Nicole. Dormea dusă. Pătura căzuse la marginea patului. Partea de sus a pijamalei i se încolăcise sub brațe. Spatele ei era foarte rece. Când i-am tras în jos bluza pijamalei şi i-am pus pătura pe umeri, a dat cu mâinile după mine, murmurând:
— Pleacă, porcule, te spun mamei tale.
Fiecare cuvânt se putea înțelege, dar era evident că dormea. S-a întors pe partea cealaltă, cu fața spre mine.
Am tras pătura ceva mai sus şi i-am luat puloverul de sub cap. Acolo unde Nicole stătuse cu obrazul pe el, era umed şi lipicios. Bărbia şi obrazul erau şi ele umede. Probabil că în

somn îi cursese puţină salivă. I-am şters bărbia cu mâna şi Nicole a oftat în somn.

7

Joi am mai sunat o dată la Günther în pauza de prânz. Voiam să discut în sfârşit cu el despre noul meu locatar, dar n-am reuşit nici de data asta. Am vorbit numai despre Nadine Otten. Hedwig rezistase marţi şi miercuri, joi lipsea din nou.

Şeful de secţie a explicat înainte de prânz cu o mină sumbră că era motivată, nici un cuvânt în plus. De la Günther am aflat cauza. Fiica lui Hedwig fusese găsită pe la şase dimineaţa, moartă, într-o grădină la marginea oraşului, într-un chioşc.

Mult mai mult Günther nu ştia deocamdată. De-abia aflase şi el ştirea de la un coleg mai tânăr şi era gata s-o pornească spre redacţie. Apelul meu îl întorsese de la uşă. Günther mi-a promis să treacă puţin pe seară.

— Dacă nu e prea târziu pentru tine, a adăugat.

Tare aş fi sunat-o pe Hedwig. Dar nu îndrăzneam.

Nici n-aş fi ştiut ce să-i spun. S-a făcut după-amiază şi eu eram tot în spatele tejghelei. Din când în când aveam sentimentul că discuţia cu Günther fusese doar în imaginaţia mea, cel puţin o parte din ea. Că poate spusese numai: „S-a găsit copilul.” Şi că-mi explicase după aceea unde fusese găsit, bineînţeles trăind şi fiind sănătos, doar puţin murdar şi foarte înfometat.

Totul era ireal. La un moment dat veni o femeie mai în vârstă cu o fetiţă de vreo zece, unsprezece ani. Femeia purta un palton gri şi părul alb tuns scurt ca al soacrei lui Hedwig.

M-am gândit că ar fi soacra lui Hedwig, iar fetiţa care era cu ea – fiica lui Hedwig. Abia când femeia a cerut o litră de

brânză, mi-am dat iar seama că fata lui Hedwig nu va mai sta niciodată cu bunica ei în fața tejghelei noastre cu brânză.
Când am ajuns joi seara acasă, era zece trecute. Nicole şedea trează în pat. Dimineața fusese un circ întreg pentru că nu putuse îmbrăca puloverul cel nou. Se repezise chiar în pivniță ca să verifice dacă mai era într-adevăr ud. Spălasem pata chiar în timpul nopții doar cu apă.
Nicole părea încă jignită. Nici nu deschisesem bine uşa că a şi strigat după mine. Mâncase de seară la Anke.
La ora nouă o adusese Norbert acasă cu maşina şi îi spusese să se bage imediat în pat. Ceea ce şi făcuse, dar nu putuse adormi şi era furioasă pe mine.
— De ce ți-oi fi încuiat uşa? Am vrut să mă întind pe canapea şi să te aştept, dar n-am putut să intru. E tare urât din partea ta.
Până acum nu se iviseră probleme joia. Asta era prima noastră joi fără doamna Humperts. Poate că ar fi trebuit să fiu recunoscătoare că mai puteau exista probleme. Însă eram numai obosită. Acum o săptămână, m-am gândit. Acum o săptămână, Hedwig s-a întors acasă, şi fata ei nu venise încă. Chiar că nu aveam dispoziția necesară ca să pornesc o discuție lungă cu Nicole.
— Culcă-te acum, s-a făcut atât de târziu, a fost tot ce i-am spus.
— Dar nu pot dormi, s-a bosumflat, că pe urmă visez iar. Şi ieri am visat ceva idiot.
S-a ridicat în capul oaselor şi nu mi-a dat pace până ce nu m-am aşezat lângă ea pe marginea patului ca să ascult ce visase cu o noapte în urmă.
Unul din frații lui Denise ar fi venit în camera ei şi i-ar fi pus o râmă groasă pe față, iar râma ar fi scuipat-o.
Se înfuriase de-a binelea şi se montă şi mai tare.

— Drept pe gură! După care m-am trezit. Şi chiar că era cineva lângă patul meu. Era foarte întuneric, mi-a fost o frică groaznică. Pentru că ăla mi-a umblat pe la gură. Cam aşa.
Şi-a şters bărbia şi gura cu mâna, privindu-mă furioasă.
— Ăla m-a scuipat pe pulover. Nu eu. Nu mi-a curs niciodată salivă noaptea.
— Am mai fost o dată la patul tău, i-am explicat. Eu te-am şters pe bărbie şi te-am învelit ca lumea. Acum întinde-te şi dormi, altfel n-o să te poţi scula mâine.
— Dar mai vreau o dată la closet. Mi-e şi sete. Îmi aduci ceva de băut?
I-am adus un pahar cu lapte, pentru care a trebuit să cobor încă o dată în pivniţă. În frigider nu era decât o pungă goală. După aceea, Nicole s-a liniştit în sfârşit. Mă simţeam complet dărâmată, m-am aşezat pe canapea.
Era atât de multă linişte în casă. Nu ştiam dacă domnul Genardy se afla sau nu sus.
Instalat provizoriu, asta înseamnă şi un pat? Poate că se culcase deja, era destul de târziu. Maşina lui se găsea probabil în garaj. În bucătărie, liniştea nu mi s-a mai părut atât de îngrozitoare, aşa că l-am aşteptat pe Günther acolo.
A venit imediat după unsprezece. I-am făcut o cafea, am rămas în bucătărie. Mare lucru tot nu ştia. Citise doar raportul scris de colegul lui. Un reporter tânăr, Hans Werner Dettov. Nu era angajat la ziar, ci doar colaborator extern şi spera să capete cu ajutorul unei istorii bune o angajare fermă. Günther nu ştia exact cum de aflase Hans Werner Dettov atât de curând despre găsirea cadavrului.
— Probabil că a ascultat radioul poliţiei, a presupus.
Comunicatul oficial al poliţiei a fost trimis abia azi după-amiază.
Un om care-şi scosese dis-de-dimineaţă câinele la plimbare o găsise pe fiica lui Hedwig. Doar din întâmplare. Altfel o lua

întotdeauna pe alt drum, îi spusese omul ăla lui Hans Werner Dettov. Dacă n-ar fi fost câinele, cine ştie cât ar mai fi zăcut copilul acolo.
Poliția nu furnizase încă foarte multe date, ci explicase în comunicatul de presă doar că era probabil vorba despre o crimă sexuală.
— Ce înseamnă „probabil”?
Günther a dat din umeri.
— Nu mă întreba, n-am fost acolo. Dettov a zis că lipseau chiloții fetei. Şi stătea şi într-o poziție, ei, ştii tu cum. Dar au găsit ceva care nu se potriveşte cu restul.
Mai multe n-a vrut să-mi spună Dettov. Poliția l-a rugat să fie discret, pentru a nu periclita desfăşurarea investigațiilor, ştii, se procedează uneori aşa.
Günther era foarte impresionat, îşi bău cafeaua, fumă o țigară şi desenă cu lingurița diferite figuri pe placajul mesei. Deodată mă privi şi întrebă:
— Cunoşteai bine fetița?
Am dat din cap că nu. A rânjit scurt.
— Dar pe mamă o cunoşti foarte bine.
Am făcut un semn afirmativ, iar el a ridicat din umeri.
— E o prostie, mormăi, nu se potriveşte nici ca timp. Copilul n-a fost omorât abia duminică. Murise probabil înainte să-ți visezi tu ceasul.
Şi-a stins țigara şi a oftat.
— Sărăcuța de ea, ți se întoarce stomacul pe dos.
Văzuse fotografii. Poze cu cadavrul, cumplite în detaliile lor. În ziar nu vor apărea niciodată. Acolo se va publica una dintre pozele pe care le pusese Hedwig la dispoziție. Însă Günther le văzuse şi în definitiv avea şi el o fetiță.
A plecat pe la miezul nopții. Tot nu-i spusesem nici un cuvânt despre domnul Genardy. Mi s-a părut deodată atât de lipsit de importanță. O sută cincizeci de mărci în plus pe lună, îngrijirea lui Nicole asigurată.

Câteva idei încâlcite, câteva temeri confuze, câteva amintiri care-mi făceau silă, uneori câte o presimțire sumbră, dar nimic concret. La Hedwig era acum ceva concret.
Toate speranțele în zadar, gata, duse, pesemne pentru totdeauna. „Dar când ți-e luat copilul de un câine ca ăsta, la aşa ceva nu supraviețuieşti”, zicea bunica mea.
Deşi era atât de târziu, nu mă puteam calma. Am stat trează până pe la trei, mă răsuceam de pe o parte pe alta şi vedeam cu ochii minții doar cadranul gol al ceasului.
De două ori am auzit paşi deasupra mea.
Domnul Genardy se plimba prin locuință. Apoi l-am auzit deschizând uşa. Ceva în mine s-a crispat. Am ascultat încordată. Treptele scării erau din marmură, pantofii ar fi făcut zgomot pe ele. Franz urcase adesea descălțat ca să nu mă trezească dacă adormisem deja.
Franz! După care se strecura în celălalt pat, ridica uneori şi pătura şi se apropia încă puțin de mine. O mână pentru mine, o mână pentru sine. Iar eu, mă prefăceam că dorm.
Scoală-te, Sigrid! Nu proceda ca atunci. Nu te preface că dormi. Prefă-te mai bine că mai vrei o dată la closet.
Hai odată, scoală-te! Trebuie să te scoli! Trebuie să vezi de ce a deschis uşa.
Nicole îşi trăgea întotdeauna pătura până la gât, întotdeauna! Nu dăduse încă niciodată din picioare până să se dezvelească, niciodată! Şi nici nu salivase niciodată în somn, în orice caz nu aşa, încât să observ.
Chiar şi numai să dau pătura deoparte era un act de forță. Şi de-abia mai aveam vlagă în brațe. În picioare şi mai puțină. Să-mi pun halatul şi să mă duc în vestibul.
Era întuneric, era linişte. Poate că mă înşelasem. Sau închisese iarăşi uşa exact în clipa în care eu o deschideam pe a mea.
Acum nu te înnebuni de tot, Sigrid. Nici n-a deschis-o măcar, ți-ai imaginat doar. Nu-ți place omul ăsta, hai,

recunoaşte. Şi n-ai nici un motiv raţional. Nu ţi-a făcut nimic. Este un om amabil şi plin de înţelegere. Nu-i vina lui că-ţi aminteşte mereu de Franz.
Şi iarăşi vineri. Eram moartă de oboseală şi Nicole nu voia să se scoale. De două ori am strigat după ea, dar n-am primit nici un răspuns. A trebuit s-o zgâlţâi, înainte să se dea în sfârşit jos din pat. În loc de lapte i-am făcut nişte cafea la micul dejun. Îmi venea atât de îngrozitor de greu s-o întreb.
— Când ai visat că unul din fraţii lui Denise ar fi fost în camera ta, se poate oare să fi fost domnul Genardy la tine?
A făcut ochii mici şi m-a privit, nepărând a înţelege ce voiam să zic.
— Doar mi-ai spus că tu ai fost la mine.
— Da, e tot ce i-am spus.
Cafeaua a mai înviorat-o niţel. Destul în orice caz pentru a se tot fâţâi de colo-colo. A căutat prosopul pe care şi-l lua mereu la piscină. Era un prosop anume cu un mânz pe el. Doamna Humperts i-l dăruise la ultima aniversare. Se mai afla încă în sacoşa de baie, mototolit, cu câteva pete de mucegai care sigur nu vor mai ieşi la spălat. I-am dat altul.
Bombăni mai departe:
— Ai fi putut şi tu să te uiţi o dată în sacoşă. Nu mă pot gândi eu singură la toate.
Parcă s-ar fi inversat rolurile. Eu ar fi trebuit să fiu cea care vorbeşte aşa cu ea.
Şi-a căutat apoi chiloţelul de vineri. Am trimis-o în pivniţă. S-a întors cu mâinile goale şi mi-a spus pe un ton ostil şi nesuferit:
— Nici pe ăştia nu i-ai spălat. Hai, recunoaşte. În orice caz nu sunt întinşi la uscat.
Eram absolut sigură că-i văzusem în timpul nopţii atârnând împreună cu alţii la uscat. M-am dus chiar eu în pivniţă, dar într-adevăr nu se aflau acolo. Pe sfoară erau atârnaţi

doar cei de marți, miercuri şi joi. În capul meu s-au întâlnit vocile lui Hedwig şi Günther. Un chiloțel de joi!
Am luat pur şi simplu unul de pe sfoară, la nimereală. Nicole continua să bombăne:
— Dar azi e vineri, aşa că nu-mi pot pune chiloțelul de miercuri. Or să râdă de mine.
Până acum nu răcnisem niciodată la ea, dar am simțit că nu mai rezist.
— Atunci n-ai decât să-ți iei alți chiloți din cameră, am țipat.
A tresărit, ca şi cum aş fi dat în ea, m-a privit cu nişte ochi ficşi, rotunzi.
— Nu urla la mine, mă doare capul.
Înainte să-i pot răspunde, a şi ieşit; n-am fost atentă dacă s-a dus cu adevărat în camera ei sau încă o dată în pivniță. Când s-a întors, arborase mutra ei îmbufnată.
Până să plece la şcoală, n-a mai vorbit deloc cu mine. În autobuz tot mai aveam mustrări de conştiință. În gara din Horrem mi-am cumpărat un ziar. Parcă aş fi avut creierul astupat cu vată. Pur şi simplu nu mai puteam judeca.

8

Presimțiri nebuneşti, visuri haotice. Am avut un vis, am avut o presimțire. Uneori era chiar de parcă n-aş fi putut număra până la trei. Aveam treizeci şi patru de ani, aveam o meserie, o fiică de opt ani şi o casă, pe care mai apăsa o ipotecă de o sută treizeci de mii de mărci. Şi n-aveam soț.
Şi nici prieten, ci doar un bărbat care cu câteva săptămâni în urmă se culcase pentru prima oară cu mine.
Tocmai cu mine care crezusem mereu că n-o să mai pot primi vreodată la mine în pat un bărbat, nici măcar pe unul pe care l-aş fi iubit, l-aş fi cunoscut foarte bine şi de mult şi m-aş fi simțit bine şi în siguranță cu el.

Dar de fapt nici nu-l primeam la mine în pat, ci doar pe canapea sau pe jos, tocmai eu pe jos. Sau pe capota motorului maşinii lui. Ca prima oară.
Uneori reflectam că ştiusem din primul moment cum va fi cu Günther. Şi că o şi dorisem, nemaiputând să mă gândesc la altceva. Nu direct la capotă sau la podea, ci la felul cum făcea dragoste cu mine. Imprevizibil şi lipsit de complexe.
Apoi m-am gândit că ştiusem că va fi aşa. Aşteptasem asta de ani de zile. Şi fusesem decepționată, foarte decepționată pentru că lucrurile nu decurseseră imediat aşa cum îmi imaginasem.
În acea duminică, la piscină, când ne cunoscuserăm, când ne invitase pe mine la o cafea şi pe Nicole la un Milkshake, ne condusese la urmă cu maşina acasă. Nicole coborâse repede, eu mai zăbovisem în maşină. Nu voiam să-l las să plece aşa, pur şi simplu, ci intenționasem chiar să-l invit la masa de prânz. Aş fi şi făcut-o, dar ştiam exact că nu ajungea pentru trei. Günther se uitase la mine, nu la față, doar la picioare, la sâni, apoi întrebă:
— De cât timp sunteți singură?
Îi spusesem la piscină că sunt văduvă. Pentru că mă întrebase direct de soțul meu, nu doar o dată, ci de mai multe ori, căci nu-i dădusem imediat un răspuns care să-i placă.
— De cinci ani şi şase luni, i-am spus.
Zâmbi scurt.
— Nu cred aşa ceva. De cinci ani şi şase luni văduvă, dar nu singură în tot acest timp.
Apoi m-a invitat pentru sâmbătă seară la masă, chiar la el acasă. O să gătească pentru noi, mi-a spus, după care o să ne creăm o atmosferă plăcută şi o să ne simțim bine. Era deosebit de clar ce dorea de la mine şi că n-avea de gând să piardă timpul. Voiam să zic nu, şi totuşi nu voiam, nu puteam.

Tot îmi mai privea picioarele, iar eu priveam spre ale lui. Deodată mi-a venit în minte vocea lui Anke, cum îmi tot povestea despre Norbert, despre calitățile lui ca bărbat. Cum râdea: „Şocată, surioară? Dar aşa este, dacă la capitolul ăsta lucrurile nu merg bine, nu merg nicăieri.
Habar n-ai ce-ai pierdut până acum. Franz al tău era un tip de treabă, dar tare stângaci şi greoi.”
Am acceptat invitația lui Günther având mustrări de conştiință şi furnicături în burtă. Mă furnica până şi în cap. Doamna Humperts s-a bucurat că ies şi eu o dată, bineînțeles că avea să se ocupe cu drag de Nicole. Nu trebuia să-mi fac griji nici în legătură cu ora. Nici n-aveam de gând.
Eram foarte nervoasă în acea după-amiază de sâmbătă, de-a dreptul agitată. Doar nici nu-l cunoşteam, însă mă trăsese din apă. Asta era un aspect, iar celălalt era: Mă privise. Nu abia în maşină, ci încă dinainte, de la piscină, în timp ce şedeam la bar.
Venisem în noul costum de baie, despre care Anke spusese: „Potoleşte-te, Sigrid, sigur că poți să-l porți.
Ştii asta foarte bine, altfel nu l-ai fi cumpărat. Ce vrei de fapt să auzi de la mine? Că a venit timpul? Că mai ai încă şanse multe să-ți pescuieşti un bărbat? Şi că ai acest drept, că nimeni nu-ți poate cere să rămâi singură?”
Tot timpul n-am făcut decât să-mi imaginez că mă culcam cu Günther, că se uita la mine, că mă trăgea spre el, mă dezbrăca, că nu întreba mai întâi dacă îmi place aşa sau altfel, ci o făcea pur şi simplu.
O jumătate de oră am cotrobăit prin lenjerie, căutând ceva rafinat de tot, din dantelă eventual şi aproape transparent. Aşa ceva nici n-aveam. M-am gândit chiar să mă reped până la Anke şi să împrumut ceva de la ea. Mai târziu m-am ruşinat la acest gând, părându-mi-se că sunt chiar idioată.

Günther a venit să mă ia pe la ora opt. Dar nu m-a condus la el acasă, n-am mers deloc cu maşina. Ne-am dus la restaurantul chinezesc din Hahnenpassage. Acolo ne-am aşezat unul vizavi de celălalt şi ne-am întreținut tot timpul.
Despre nedreptatea sistemului de impozite, care-i prejudiciază atât de tare pe cei divorțați sau văduvi față de cei căsătoriți. în timp ce vorbea, se uita fie în farfurie, fie la fața de masă. Se tot juca cu bricheta, îşi aprindea o țigară după alta. Imediat după ora zece m-a adus acasă.
M-a însoțit până la uşă.
M-am gândit că se aşteaptă să-l invit la o cafea şi nu ştiam cum s-o fac. Când am reuşit în sfârşit s-o exprim într-un fel, Günther s-a uitat la ceas şi a dat cu regret din umeri.
— Îmi pare rău, a spus, duminica trecută m-am grăbit puțin. De obicei nu-mi stă în fire să dau buzna. Nici nu ştiu ce drăcuşor m-a împins să procedez aşa.
În acel moment mă mai furnica doar în palmă. Şi tare aş fi vrut să-i ard una.
L-am revăzut abia peste o săptămână când m-am dus din nou cu Nicole la înot. S-a făcut ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Eram convinsă că nu eram singura care-şi închipuise ceva. Îşi lăsase şi el imaginația să zburde, zugrăvindu-şi totul aşa frumos colorat şi puțin brutal. Numai puțin, numai atât încât să simt că el era bărbatul, iar eu o femeie care putea înnebuni un bărbat.
După aceea ne-am văzut din două în două săptămâni la piscină. Fără nici o aluzie în direcția pat, fără nici o invitație în locuința lui, doar din când în când câte o privire, ca şi cum ar fi vrut să cumpere un cal şi nu se putea decide. O cafea la bar, o înghețată pentru Nicole sau un Milkshake. Uneori ne conducea cu maşina acasă, dar eu coboram imediat. Nu mai ştiam ce să cred în privința lui. Nu vorbea niciodată despre persoana lui, ci mă punea doar pe mine să povestesc.

Nici măcar atunci când a venit pentru prima dată în casă nu s-a schimbat nimic. A rămas toată după-amiaza şi s-a ocupat mai mult de Nicole decât de mine. Dar asta nu m-a deranjat, era exact de parcă s-ar fi ocupat Norbert de ea.
Norbert, care o lua pe micuța Mara cu el în cadă. Care o hrănea şi o înfăşa, o ungea cu cremă şi o pudra, dându-i câte o pălmuță pe poponeață, pupându-i burtica goală, picioruşele durdulii sau tălpile. Luându-se în acest timp cu Mara la întrecere care râde mai tare şi spunând: „Ai puțină răbdare, grăsano, să vezi peste douăzeci de ani cum o să fii o femeie la fel de frumoasă ca maică-ta."
Asistasem de multe ori la astfel de scene şi întotdeauna totul era perfect normal. Poate chiar aveam un simț pentru aşa ceva, un al şaselea sau al şaptelea. Poate chiar puteam simți dacă erau normali. Şi la Günther o simțeam. Era pur şi simplu modul cum se purta cu Nicole.
Diferența din priviri, când se uita la ea sau la mine. Când Nicole s-a băgat apoi în pat, el s-a aşezat pe canapea.
Fuma din nou foarte mult, părând nervos, iar când mă privea, o făcea ca un vinovat prins asupra faptului.
Apoi, cu câteva săptămâni în urmă, a venit să mă ia joi de la serviciu. Nu conveniserăm aşa, l-am văzut doar stând în fața intrării personalului. Nici n-a spus multe, mi-a deschis doar uşa automobilului, m-a poftit să mă urc şi a pornit imediat. M-am gândit, fireşte, că mă duce acasă şi am fost destul de mirată când a luat-o deodată pe o stradă laterală. Atunci au început iar furnicăturile din burtă.
Când a oprit motorul, Günther a spus:
— Cred că fac o mare greşeală.
În timp ce tot vorbea, mi-a şi descheiat bluza, lăsându-mi bretelele sutienului să alunece pe umeri în jos. Nu era grijuliu. Nici reținut. Nici măcar deosebit de delicat, era exact aşa cum mi-l închipuisem. Mă întrebă după câteva clipe dacă nu mi-e prea frig afară. Sigur că mi-era, era

sfârşitul lui februarie. Am clătinat din cap că nu şi el mi-a spus:
— Atunci coboară.
Ajunseserăm cu maşina într-o zonă împădurită. Era întuneric beznă. Dar nu-mi era frică. Mă întrebam doar de ce nu mergeam la el acasă sau la mine. Cred că am aflat între timp, Günther se temea, voia să-mi arate că nu trebuia să aştept mai mult de la el. Voia să mă şocheze.
Ceea ce nu i-a reuşit.
De atunci mă tot gândisem să discut cu Hedwig despre asta. Dacă era s-o fac cu cineva, apăi doar cu ea. Aş fi putut să-i spun cum fusese cu Franz. Ca o poezioară satirică în patru versuri şi pe care, o dată învățată pe dinafară, o poți recita o viață întreagă. Nici o pretenție, întotdeauna doar cerşeală. Că Franz suferise probabil din cauza înclinațiilor sale. Că ştiuse şi singur că nu era normal. Că-mi era frică, frică de el, frică pentru el, căci îl iubeam şi doream să fie fericit şi satisfăcut cu mine. Frică pentru Nicole. Că nu-mi puteam înfrânge sila şi nici dispreţul în astfel de momente. Că mă temusem timp de doi ani că Franz s-ar fi putut comporta într-o zi în mod pervers față de propriul copil, însă nu voisem să-mi mărturisesc această frică. Şi că tânjisem după un bărbat pentru care o femeie este o femeie, iar un copil, un copil.
Că dusesem această temere cu mine, ani de zile, într-un ungher inaccesibil al inimii mele. Că scăpasem de ea tocmai în pădure, aplecată deasupra unei capote, cu un bărbat în spatele meu, care nu-şi dăduse nici măcar silința să-mi scoată fusta, ci doar ceea ce purtam sub ea şi bluza. Într-o seară de februarie, aşa că nici măcar nu ştiam dacă tremuram de frig sau de plăcere.
Şi că mi se păruse grozav, minunat, cumplit de frumos. Că mă gândisem că acum în sfârşit totul era normal. Aşa cum în poveşti totul revenea la normal când prinţul o săruta pe

prințesa din Pădurea Adormită, trezind-o astfel şi rupând vraja. Şi au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.
În săptămânile trecute nu-mi făcusem curaj să vorbesc cu Hedwig despre toate astea. Iar acum era prea târziu.
Aveam o colegă de muncă, pe care mi-aş fi dorit pe vremuri s-o urăsc, fiindcă era un om atât de drăguț. Cu care eram de ani de zile într-un fel prietenă, cu care putusem discuta dintotdeauna despre orice. Care uneori râsese de mine, alteori mă compătimise, a cărei fiică fusese acum omorâtă. Strangulată, aşa scria în ziar, violată şi strangulată.
Si din când în când aveam câte un vis. Iar când îl aveam, un om trebuia să moară după trei zile. Dar de data aceasta nu murise nimeni, nu după trei zile în orice caz. Şi asta mi se părea chiar mai rău.
Îmi redeşteptase vechile temeri. Mă exaspera faptul că nu ştiam dacă totul era aşa cum părea văzut din afară, adică normal.
Aveam un chiriaş, un om plăcut, politicos, mărinimos şi liniştit, care nu-mi tropăia deasupra capului, iar seara târziu nu asculta muzică tare. Care era dispus să plătească o sută cincizeci de mărci în plus pe lună față de doamna Humperts. La care în primul moment nu mă deranjaseră decât costumul maro şi butonii, pentru că-mi aminteau de Franz. Iar de-atunci nu mai scăpasem de Franz.
În cei şase ani care se scurseseră mă gândisem aproape zilnic la el. Îl rugasem deseori să-mi dea o mână de ajutor sau un sfat. Îl considerasem în aceşti şase ani care trecuseră a fi ceea ce se străduise el atât de mult să fie: un soț grijuliu, harnic şi econom, practic şi răbdător şi un tată iubitor, chiar dacă uneori puțin neîndemânatic.
Fireşte că ştiusem şi în anii precedenți că Franz trebuise să lupte mereu cu înclinațiile lui nenorocite. Dar ştiusem şi că ducea aceste lupte doar cu sine. Şi că ieşise câştigător. Ştiusem foarte precis că înclinațiile lui nu reprezentaseră o

amenințare pentru noi. Abia acum mi s-a părut că ele ar atârna ca o piatră grea deasupra capetelor noastre.
Am avut senzația că sâmbătă dimineața m-am dat jos din tren cu mult înainte ca acesta să ajungă la Köln. Apoi m-am plimbat aiurea. Cu o sută cincizeci de mărci în buzunar, pentru a-i cumpăra lui Nicole un cal. Ca să mă asculte, ca să nu mi se întâmple într-o zi aşa ca lui Hedwig. Fiica strangulată sau violată sau altceva de genul ăsta.
— Tot timpul vrea câte ceva, îmi spusese Hedwig.
Nici nu-i de mirare, doar vede în fiecare zi ce au alții. Ar trebui să te uiți o dată prin curtea şcolii, este o adevărată paradă a modei. Mă întreb mereu dacă toți oamenii au înnebunit, iar dacă nu, atunci de ce bagă în copiii lor şi prin față şi prin spate. Copii de opt ani care umblă cu ceasuri noi la mână, având un walkman fixat de curea.
Eu nu-mi pot permite aşa ceva.
Dar trebuia, că o puteam sau nu. Trebuia să le oferim ceva copiilor, ca să devină blânzi şi supuşi. Atunci puteam face cu ei ceea ce doream să facem cu ei. La asta mă gândeam în timp ce umblam de colo-colo, spre a-i cumpăra un cal.
Pe Nicole am găsit-o şi vineri acasă când m-am întors.
Şedea pe patul ei şi bombănea iar pe tema uşii încuiate de la camera de zi. Şi nu numai pe această temă. Când începu să înşire, întreaga zi păru să fi fost pentru ea un fiasco.
La înotul de dimineață primise doar nota patru. Era, bineînțeles, vina mea. Numai din cauza mea adormise joi atât de târziu. Profesoara spusese: „Azi înoți ca o cizmă. Cred că aseară ai stat prea mult la televizor."
Anke îi spusese la prânz: „Zi-i mamei că mâine plecăm la Köln după cumpărături. Vii cu noi, bineînțeles.
Întreab-o dacă ai nevoie de ceva. În Köln varietatea de mărfuri e mai mare."
Iar după ce-şi făcuse temele, mama mea pretinsese ca Nicole să-şi ducă ghiozdanul acasă şi să nu-l mai care cu ea la

familia Kolling. A insistat s-o însoțească, pentru a se asigura că ascultă. Cu această ocazie, mama voia să mai facă ceva ordine. Şi s-a trezit în fața uşii încuiate.
— Aşa că tot timpul a bombănit că ai închis uşa. A vrut să-şi facă o cafea şi n-a putut intra în bucătărie.
Atunci s-a aşezat pe patul meu. Şi mi-a spus că odaia mea era o cocină de porci şi că trebuie să strâng înainte de a mă duce la Denise. Aici nu era nici un balamuc.
Doar o carte aruncată pe jos. Pe urmă a deschis dulapul.
Şi a trebuit să-mi fac ordine şi în dulap. Asta a durat enorm. Dacă n-ar fi apărut domnul Genardy, sigur nu m-ar mai fi lăsat să plec. Domnul Genardy a spus că nu trebuie să fii atât de sever cu copiii. Şi bunica a zis că aici e ordine numai când are ea grijă să fie. Apoi a mârâit iar din cauza uşii. I-a spus că tare i-ar fi oferit o cafea, dar tu eşti un om atât de ciudat. Şi mâine nu merg cu ei la Köln pentru că merge şi bunica.
Un om ciudat! Da, probabil că eram. Doar fusesem dintotdeauna şi un copil imposibil.
O trimisesem pe Nicole dis-de-dimineață la familia Kolling, deşi ştiusem sigur că nu avea să rămână acolo.
Frații cei mici, nu-i aşa? La noi era atâta loc. Şi mai era şi domnul Genardy cu care puteai conversa aşa de bine.
Care se punea chiar şi cu o bunică țicnită, ca să apere drepturile copiilor, fiindcă mama era un om ciudat şi nu deschidea gura.

9

Sâmbătă toate s-au prăbuşit pur şi simplu peste mine.
Când mi-am pus mai târziu halatul, mi-am imaginat că plecam acasă. Şi toți erau acolo, toți în afară de Nicole – bunicul meu, tatăl meu, colega mea de clasă şi Franz. Iar Franz lăsa apa să curgă în cadă.

— Fetițelor mici le place atât de mult să facă baie, spuse. Franz se aşeză pe margine, luă peria şi bucata de săpun şi continuă: Toată săptămâna de-abia aştept aceste clipe. Întinde-te, Siggi. Te spăl puțin în față. Sunt foarte atent. N-o să te doară.”

Anke se înşela. Franz nu fusese nici stângaci, nici greoi.

Când veni Günther seara, tot mai aveam impresia că mă aflu lângă propria mea persoană. Nicole se întinsese cât e de lungă pe podea, cu acea parte a ziarului deschisă în fața ei pe care era reprodusă figura Nadinei Otten.

Nu o față surâzătoare de copil, ci mai curând una schimonosită, înăcrită. Alături mai era o poză mică, chioşcul din grădină.

Mi-am amintit vag că înainte Nicole stătuse întinsă pe canapea, că televizorul fusese deschis, că se dădeau reclame. Şase mii de mărci, în fiecare lună, o viață întreagă, sau un milion în bani peşin. V-ați luat deja lozul?

Nu. Nici n-avem nevoie de aşa ceva. Noi avem un nou chiriaş. Şi nu câştigăm niciodată. Dar uşa va rămâne încuiată.

Închisesem televizorul şi îi pusesem lui Nicole ziarul în mână, zicând:

— Poftim, doar ştii să citeşti. Citeşte asta. Şi pe acest copil îl durea în cot de ce-i spunea maică-sa.

Bineînțeles că şi sâmbătă o găsisem acasă, când mă întorsesem.

— De câte ori ți-am spus că n-ai ce căuta acasă când eu nu sunt?

Era întruchiparea îndărătniciei, mai lipsea numai să bat şi din picior:

— Şi de ce nu, mă rog? De ce n-aş avea voie să fiu aici? La urma urmei, aici locuiesc. La Denise camera e prea mică, nu ne putem juca tot timpul la ea. Şi, de altfel, ai spus să nu

fiu singură în casă. N-am fost singură, mai întâi a fost Denise cu mine, iar domnul Genardy era şi el acasă.
Sigur că domnul Genardy era şi el acasă, ca de aproape o săptămână încoace. Uneori îl mai şi auzeam chiar.
Probabil că din când în când avea nevoie să meargă la closet sau îşi făcea o cafea şi nici nu zbura mereu prin casă, ci păşea uneori complet normal cu picioarele sale pe podele, cobora treptele, se ducea la garaj, pleca în maşina aia veche. Nu în această dimineață. Funcționarii la poştă nu trebuie să lucreze şi sâmbăta?
Nicole şi Denise veniseră aici încă de dimineață, doar la joacă. Îşi aduseseră cu ele o bucățică de cretă şi o coardă. Asta fusese dispusă să-mi povestească. Întâi desenaseră cu creta un şotron la intrarea în garaj, apoi săriseră.
Poarta garajului era deschisă. Domnul Genardy trebăluia în garaj la maşină, îi curăța iarăşi interiorul, de astă dată nu cu peria, ci cu un mic aspirator. Chiar că trebuia să se simtă legat de rabla asta, dacă o îngrijea cu atâta dăruire. Domnul Hofmeister avea de lucru în partea din față a grădinii. Doamna Hofmeister mătura trotuarul. Totul cât se poate de normal. Cea mai pură atmosferă idilică de provincie.
Când s-au săturat de țopăit, au legat un capăt al corzii de gard. Denise învârtea de celălalt capăt, Nicole sărea. Apoi au schimbat între ele, iar Denise s-a împiedicat în coardă şi s-a rănit la genunchi, căzând pe plăcile de beton din fața garajului.
— Da, ştiu că a curs la sânge! Nu-ți poți imagina cât sânge a mai curs, mamă.
Domnul Genardy a fost, bineînțeles, drăguț şi le-a sărit în ajutor, aşa cum te puteai aştepta de la un om ca el.
A chemat-o pe Denise la el, în semiobscuritatea garajului. Şi-a scos cutia de prim ajutor din maşină, i-a spus lui Denise să se aşeze pe locul şoferului, el însuşi a stat în fața

portierei deschise, s-a aplecat spre interiorul maşinii şi i-a oblojit genunchiul rănit.

— Denise se lovise şi sus la picior, dar ceva mai înainte. Se zgâriase în gard. Domnul Genardy a pansat-o şi acolo, cu toate că nu sângera.

Pe urmă, Denise plecase acasă. Nicole era ferm convinsă că fusese jignită, pentru că Denise nu mai vorbise nimic cu ea. Şi Nicole se apăra.

— M-a privit doar ciudat. Dar nu era vina mea că se lovise. Şi domnul Genardy a zis că nu-i vina mea. A spus că dacă o doare atât de tare îi poate da o pastilă; dacă se culcă după aia, o să-i fie imediat mai bine. Dar Denise pur şi simplu a plecat. Nu i-a mai dat nici un răspuns.

Trebuie să fii mereu politicos. Nu-i aşa?

Da, trebuia, trebuia să fii politicos, mai ales cu oamenii amabili.

— La început am stat destul de mult de vorbă cu el.

A spus că nu-l deranjăm deloc. Îi place să aibă puţină companie.

De nu mi-ar fi amintit tot timpul de latura sumbră a lunii mele de miere! De la toţi care-l cunoşteau pe Franz auzisem atunci că ar fi înnebunit după copii, că are o răbdare nemărginită cu ei, cu toate nepoţelele lui. Şi niciodată nu-i lipseşte din buzunar tocmai bănuţul necesar pentru o îngheţată mare.

— Domnul Genardy a zis să nu fiu tristă că Denise a plecat. Când a trecut camionul cu îngheţată, mi-a dat o marcă. Şi când o să se mute definitiv, o să-mi facă un cadou, ceva ce-mi doresc deja de mult. I-am spus că-mi doresc de mult calul pentru păpuşa Barbie.

Ce repede s-a schimbat situaţia: marţi nu acceptase nici măcar limonada de la el. Iar eu nu puteam decât să-i pun un ziar în mână. Sigur că nu era calea corectă, o ştiam foarte bine. În loc de asta, ar fi trebuit să discut cu ea. Nu

întotdeauna este vorba despre oameni străini. Deseori sunt vecini, rude, un unchi, propriul tată.
Nu puteam vorbi, pentru că tot mă mai aflam alături de mine însămi. Împărțită lăuntric, de două ori în trei bucăți. Un copil care, scâncind de frică, voia să se tăvălească pe jos: mama, care nu se putea face respectată şi pe care propriile amintiri aproape c-o sufocau, şi femeia, care de-abia aştepta ca bărbatul de pe canapeaua ei să-i scoată bluza.
Günther mi s-a părut atât de străin. Şi-a aprins o țigară, privind-o pe Nicole cum urmărea rândurile cu un deget, citindu-şi încetişor textul. Günther m-a întrebat ceva, dar n-am înțeles ce. Am auzit-o numai pe Nicole spunând:
— Azi e tare prost dispusă. Şi cu mine a tot cârâit.
Nu eram prost dispusă, doar că nu puteam să-mi fac ordine printre gândurile care-mi veneau de-a valma. Dimineața, şeful de secție pusese să se strângă bani.
— Fără coroană, spusese, fără flori. Cred că doamna Otten va avea nevoie de bani pentru alte lucruri. O astfel de înmormântare îți lasă un mare gol în pungă.
Deja de-atunci avusesem sentimentul că ar trebui să fug sau să lovesc cu pumnii în jurul meu, sau măcar să țip. Când şeful de secție a pronunțat cuvântul înmormântare, am văzut un sicriu alb în fața mea, un sicriu de copil. L-am văzut cât se poate de limpede stând în mijiocul vestiarului, iar Franz se afla alături rânjind spre mine şi soacră-mea zicea: „Aşa se întâmplă când un bărbat nu mai ştie ce să se facă.” Peste tot erau buruieni, numai iepuraşi nu.
Capul meu tot mai clocotea, gata să pocnească de la o clipă la alta, iar panica stătea să se reverse. Nu exista nici un motiv, niciunul, care să mă privească pe mine personal, doar totul era în regulă. Numai că fata lui Hedwig trebuise să moară.
Günther era atât de calm. Mă întrebă din nou ceva.
Nicole răspunse în locul meu:

— Nu, un bărbat. E tare amabil. Ne-a invitat imediat la o îngheţată, am avut voie să ne alegem cornetul pe care-l doream – Denise şi cu mine. Vrea să-mi dăruiască un cal Barbie, după ce-şi plăteşte noua mobilă. Şi când locuinţa e complet gata, am voie să văd tot. Atunci poate c-o să am voie să fac din când în când baie la el, îl cheamă Genardy.
Da! Îl chema Genardy, era politicos, cultivat, fermecător, îi plăceau copiii, un chiriaş agreabil. Fiica mea îl declarase în decursul a puţine zile drept cel mai bun om din lume. Mamei mele i se redeşteptaseră brusc sentimente tinereşti. Şi eu îi dădusem cheile. N-o s-o mai pot privi niciodată pe Hedwig în ochi. Niciodată.
Violată şi strangulată, o fetiţă de unsprezece ani.
Dumnezeule, pentru sărmana făptură trebuie să se fi prăbuşit lumea întreagă când tăbărâse tipul ăla pe ea.
De ce nu-l putusem lăsa pe Franz să facă ce-i plăcea?
Doar nu dăuna nimănui. Nu făcuse niciodată nici un rău.
Redus la fapte, mă mângâiase, asta se numeşte preludiu. Că uneori proceda puţin neîndemânatic, ei bine, asta li se întâmplă şi altora. Apoi se întindea pe mine sau mă lua în poală. De ce nu putusem să spun măcar o dată că mi se părea şi mie frumos sau cel puţin să-i fi zâmbit în acele clipe.
Nu, eu trebuia mai întâi să fiu dusă cu maşina într-un colţ întunecat de pădure, ca să-mi placă şi mie. Şi pe mine se tăbărâse, şi eu ţipasem. Nu de durere. Da! Da, exact aşa vreau! Asta am aşteptat.
Günther privea spre tavan, îşi sufla fumul de ţigară.
— Ei, a mers foarte repede. De ce nu mi-ai spus încă nimic? Când s-a mutat de fapt?
Atunci m-am trezit şi am lunecat uşor şi iute în femeia care stătea atât de ţeapănă lângă mine.
— Luni, i-am răspuns, chiar luni. Nici nu mi-am dat seama. La început s-a instalat doar temporar.

— Ah, spuse Günther, fără să sune mirat, fără să sune în nici un fel.
Am pregătit cina. A venit cu mine în bucătărie, dar n-a vrut decât să bea o cafea. În timp ce puneam masa, i-am povestit totul pe rând, de la soneria de duminică după-masă până la ziua de miercuri când spălasem geamurile în camera lui Nicole. De atunci nu-l mai văzusem pe domnul Genardy. Nici maşina lui. O punea de miercuri în garaj, după care încuia poarta.
Auzeam întotdeauna doar de la Nicole că el se afla aici, şi acum trebuia să fie sus, stând probabil liniştit într-un colţ.
Ba nu, Sigrid, nu stă într-un colţ. Stă pe scaunul de lângă uşă, o ştii doar. A deschis uşa, nu foarte larg, doar o crăpătură. Ca să audă ce se vorbeşte aici jos. Sigur că acum e furios că ai un bărbat la tine. Asta nu-i place. Cu tine poate termina oricând repede. Oamenii ciudaţi nu fac greutăţi, ci doar în pantaloni de frică.
Gunther mi-a ascultat istorisirea cu mutra lui obişnuită. L-am văzut de câteva ori încruntându-se, doar fugitiv.
— Un tip cu o funcţie înaltă, spuse la urmă pe un ton care suna batjocoritor. Îmi pot imagina că mama ta e încântată de el. Poate că şi el a fost la fel de încântat de ea şi de-aia s-a grăbit. Instalat temporar. Ai fost deja sus? mă întrebă clătinând din cap.
— De ce? am întrebat în loc de răspuns.
A dat scurt din umeri.
— De ce? Pentru că este casa ta. Pentru că te-ar putea interesa pur teoretic ce face acolo sus. Este foarte frumos dacă te arăţi culantă şi îl laşi în locuinţă chiar înainte de întâi, ca să poată renova. Dar ar fi trebuit să fie gata până acum şi să stea comod în casa fiului său, jucându-se cu nepoţeii şi aşteptând liniştit până i se livrează mobilierul nou.

— Mai voia să facă curățenie şi să termine el restul, i-am spus.
Günther a rânjit şi s-a lovit uşor pe frunte.
— Care rest? Nu există ca o firmă de zugrăvit să preia un contract şi să-l facă apoi doar pe jumătate. Şi câtă curățenie o fi de făcut? Se strânge tapetul vechi, se bagă într-unul sau mai mulți saci, se dă o dată cu aspiratorul pe jos şi se cară sacii la gunoi. Ai auzit vreun aspirator sau ai văzut saci?
— Mă întorc întotdeauna aşa de târziu.
Günther tot mai avea rânjetul acela care nu-ți lăsa o impresie prea veselă.
— Poate ar trebui să te obişnuieşti să-ți încui uşile.
— Dar fac deja.
Însă nu toate se puteau încuia. Spălătoria nu, camera lui Nicole nu. De aici luasem eu însămi cheia, atunci când o pierduse ea pe cea de la spălătorie. O pusesem undeva în dulap. Nu pur şi simplu în dulap, ci în cutiuța de lemn. Eram sigură: acolo doar puneam toate cheile care nu-mi trebuiau în mod regulat.
Dar miercuri nu fusese înăuntru. Şi nici a treia cheie de la uşa camerei de zi. Luni şi marți nu încuiasem în urma mea, timp suficient să cotrobăie pe aici nederanjat de nimeni.
Dumnezeule din ceruri, fii alături de mine! Poate îmi mai pierd şi mințile. Cheile or fi pe undeva prin dulap.
Dulapul era burduşit cu hârtii, veselă, lenjerie de pat, prosoape, batiste. Întreaga mea garderobă fusesem nevoită s-o îndes acolo, când îmi vândusem dormitorul.
Când mă grăbeam, våram lucrurile pe unde se nimerea.
Mă grăbeam de ani de zile.
După masă, Nicole s-a aşezat iar în fața televizorului.
Günther şi cu mine am rămas în bucătărie. Eu istoriseam mai departe despre domnul Genardy, numai laturile plăcute. Doar erau numai laturi plăcute. Cât de prietenos era, cât de înțelegător. Că din banii pe garaj s-ar putea să-

mi pun telefon. Că e adevărat că la început nu voisem un bărbat în casă, dar acum eram de fapt foarte bucuroasă.
N-aveam încotro, va trebui să golesc tot dulapul, să controlez fiecare sertăraş, să mă uit după fiecare uşă, să scot o dată rufele care se aflau în spate de tot şi nu erau folosite aproape niciodată. M-am simțit deodată foarte obosită şi am pus vasele murdare doar deoparte fără să le spăl.
— Dar nu arăți a fi deosebit de mulțumită, constată Günther.
Nici nu eram. Voiam să ies din starea asta. Voiam să rămână la mine, măcar o noapte. Voiam să meargă împreună cu mine în pivniță, imediat după ce se băga Nicole în pat. Să mă întrebe în vestibul ceva cu voce tare, atât de tare, încât să se poată auzi clar sus, chiar şi cu uşile închise, că persoana care vorbea era un bărbat.

10

A fost aproape mai rău ca în sâmbăta precedentă.
Nu-mi era frică, nu despre asta era vorba. Dar nu ştiam ce era. Şi asta mă înfricoşa, în capul meu se învârtea totul. Nu o amețeală, numai gânduri. Veneau atât de repede, încât despre niciunul nu ştiam precis dacă îl gândeam eu însămi.
Visul cu Franz, când mergea prin grădină cu Nicole în brațe. Buruienile din grădină. Şi iepuraşii din iarbă.
Violată şi strangulată, şi nici un sac la gunoi cu tapetul vechi. Paşii pe deasupra capului meu, noaptea la trei.
De ce se mergea în mijlocul nopții, în timp ce seara nu se făcea auzit? Probabil un vampir. Anke citise pe vremuri romane foileton, le înfulecase, unul după altul. Strigoi, monştri de mii de ani şi vampiri. O adunătură groaznică. Ar trebui să mă duc o dată sus şi să caut sicriul.

Am căutat să aduc ordine în haos şi n-am făcut decât să mă adâncesc mai tare în el. Şi cu cât mă scufundam, cu atât se retrăgea Günther. Nu ştia ce se întâmplă, credea că sunt acră cu el dintr-un anumit motiv. Poate era şi puțin gelos. Numai un pic, pentru că-l sunasem în decursul săptămânii de două ori şi nici nu-l pomenisem pe domnul Genardy. Poate îşi vedea spulberate speranțele, duse timpurile petrecute pe canapeaua mea. Poate credea că se mutase un concurent demn de luat în seamă.
Poate că da, poate că nu. Aveam presimțirea că e aşa, însă eu aveam multe presimțiri.
Am discutat un timp învârtindu-ne în jurul problemei, despre Dumnezeu şi lume, despre un film pe care-l văzuse Günther cu copiii săi în Koln, care acum rula aici la cinematograf şi i-ar plăcea cu siguranță lui Nicole. Despre un loc de colectare a gunoiului, o creştere a taxelor şi despre faptul că domnul Genardy ar fi putut duce sacii direct la locul de colectare a gunoiului.
Când începură alături Actualitățile, Gunther trecu în camera de zi. Eu am rămas în bucătărie, cumplit de obosită, brusc cu un gol imens în cap. Am auzit-o pe Nicole ducându-se în pivniță. S-a întors după câteva minute; se spălase numai pe dinți. Nu m-ar fi frapat, dacă Gunther n-ar fi întrebat:
— Ai scuipat doar o dată în aer şi ai sărit într-o parte? Atât de repede nu poate face nimeni duş.
— N-am chef de duş, mormăi Nicole, aş prefera să fac o baie ca lumea. Dar nu se poate până nu-i gata sus. Nu pot face o dată baie la tine? Tu ai o cameră de baie normală.
Günther râse încet.
— De obicei, tinerele doamne sunt invitate la o îngheţată sau la cinema. Asta voiam să fac mâine, însă dacă preferi o baie în cadă, nu eu te voi împiedica.

Am văzut-o din bucătărie pe Nicole începând să danseze pe loc. I-a sărit chiar de gât şi i-a spus cu glas vesel:
— Mâine dimineață? Sigur? Mai am un rest din spumantul de baie pe care mi l-a dat doamna Humperts. Nu ştiu cât poate fi păstrat. Pe urmă face mucegai.
— Ce-ar fi s-o întrebi pe mama ta, râse Günther, dacă e de acord.
Eu nu eram de acord. M-au trecut fiorii când mi-am imaginat. Poate că refuzul meu a fost cam violent. Nicole s-a simțit jignită. Günther a tăcut. Abia după ce Nicole a dispărut în camera ei, a venit până la uşa bucătăriei şi a comentat:
— Acum măcar sunteți amândouă prost dispuse.
Dacă preferi să rămâi singură, spune-o. Trebuie doar să deschizi gura, şi am dispărut imediat.
Am dat din cap.
— Nu vreau să fiu singură, am spus încet. Vreau să rămâi la mine. Mergem jos şi facem duş împreună.
Stătea tot în uşă, îşi încreți fruntea, îşi ridică sprâncenele uşor mirat şi dădu din cap.
— Aşa? întrebă, deci vrei. Apoi ridică din umeri, râzând scurt. Asta e ceva complet nou. Dar dacă vrei, O. K., de ce nu?
M-am dus în sfârşit în camera de zi. Gunther închise televizorul şi se aşeză lângă mine pe canapea.
— Acum fă-mi plăcerea, Sigrid, şi deschide gura.
Ceea ce nu pot suporta e o mutră lungă, despre care nu ştiu de ce e atât de lungă. Ceva e cu tine. Nedându-i îndată un răspuns, a vrut să ştie: N-ai încredere în mine?
Atât de bine ai putea să mă cunoşti de-acum. Sau arăt ca unul care se atinge de un copil? Avusesem intenții bune, fără să mă gândesc la altceva. Doamne, cea mică a mea e de-o vârstă cu Nicole. Cu ea fac baie împreună.
— Cum arată unul care se atinge de copii? am murmurat.

Günther a răsuflat cu putere, s-a aplecat spre masă şi s-a întins după ţigări. Abia după ce şi-a aprins una, a zis:
— Asta-ţi bântuie deci prin cap! Te-a afectat, nu-i aşa?
Ei da, e de înţeles. Când cunoşti persoana lovită e întotdeauna altfel decât atunci când citeşti cazul doar în ziar.
Dar chiar şi atunci te umpli de silă, crede-mă. Când ai tu însuţi copii, te umpli întotdeauna de silă. Nu e o mare diferenţă dacă eşti bărbat sau femeie. Pur şi simplu nu poţi pricepe. Mie, cel puţin, aşa mi se întâmplă. Poate te linişteşte dacă-ţi spun că poliţia e pe o urmă sigură. Dettov m-a sunat azi la prânz. Zicea că va fi arestat cineva dintr-o clipă într-alta. Poate că luni vom citi deja în ziar.
— Cine e?
Gunther dădu din umeri.
— Habar n-am. Dettov nu mi-a spus nici un nume.
Dar poate că va fi şi el în ziarul de luni.
"Nu se ştie ce dă din ei, zisese bunica mea odată, şi de aceea trebuie să-i laşi să crească în linişte, ca să poată ieşi ceva din ei. N-ai voie să-i baţi. Cine bate un copil, acela bate viitorul până-l face praf, şi ar trebui bătut şi el pe loc până e făcut praf."
— Şi cu aceasta, cazul e rezolvat, am spus încet.
Günther a oftat adânc.
— Doamne, dar oare ce aştepţi? Să se arunce cu pietre în el, să fie sfâşiat în bucăţi? Sau mai bine să se toarne benzină pe el şi să i se dea foc, fiind, bineînţeles, castrat înainte, fără anestezie, se înţelege de la sine. Sigrid – se strădui el să-mi vorbească păstrându-şi calmul, adoptând un ton artificial şi calculat circumspect – trăim într-o naţiune civilizată. La noi nu i se retează imediat o mână oricărui hoţ de magazine.
Chiar şi un ucigaş are dreptul la un proces corect. Îşi primeşte pedeapsa meritată, în cele mai multe cazuri, oricum.

Nici nu am realizat cum am început să aprob din cap, complet mecanic, doar pur şi simplu mişcând capul în sus şi în jos.
— Şi dacă poliția se înşală cu urma ei sigură? Dacă nu va fi nimeni arestat?
Încă o dată, Giinther scoase un oftat, care fremăta mai departe în aer.
— Atunci el o să continue, asta vrei să zici. Oi fi visat din nou ceasul tău?
Nu. Timp de câteva secunde păstră liniştea, privindu-mă doar pieziş, pistonând mai departe.
— Atunci ce e? Îți faci reproşuri? Crezi că ai fi putut împiedica ceva? Asta-i o prostie, Sigrid. E o simplă închipuire.
Se uită iarăşi la mine dintr-o parte, de parcă n-ar fi fost sigur dacă să continue să vorbească sau nu. Apoi se hotărî totuşi să vorbească, încet şi cu prudență:
— Nu mă pot pune în pielea celui care crede aşa ceva.
Eu prefer să nu deviez de la realitate, ca să ştiu mereu unde mă aflu. Dar există o mulțime de astfel de specimene care vorbesc aiurea. Întreabă o dată la poliție câți prezicători răsar când dispare cineva.
— Eu nu sunt o prezicătoare, am murmurat. Dacă aş fi putut prevesti, Franz n-ar fi mort şi nici tata sau colega mea de clasă. Astea au fost accidente; dacă aş fi putut prevesti, aş fi ştiut dinainte ce se întâmplă şi aş fi putut împiedica într-un fel.
Günther râse răguşit.
— În ipoteza că Franz al tău, şi tatăl tău, şi colega ta te-ar fi crezut. Ceea ce mă îndoiesc.
Râse iară, puțin mai tare de data asta.
Apoi începu să vorbească deodată despre soția lui.
— Şi ea crede în astfel de tâmpenii. Mai întâi au fost horoscoapele. Dacă citea în ziar că avea o zi proastă, nu

scotea piciorul din casă. Dar curând horoscoapele nu i-au mai fost suficiente. Voia să ştie mai precis. În anul dinaintea despărţirii noastre, a dat o avere unei ghicitoare sau pe ghicitul în cărţi. Eu îmi imaginam că lucrurile erau în regulă la noi. Din când în când o ciorovăială dintr-un fleac, asta se mai întâmpla, de obicei subiectul era năravul ei. Fără diferende mai mari. Şi deodată se duce la Trulla aia şi aia îi povesteşte cât e ea, nevastă-mea, de nefericită de fapt. Şi brusc a devenit îngrozitor de nefericită. Nu se mai puteau aduce argumente.
Orice aş fi făcut, totul era greşit. Iar acum vii tu şi-mi istoriseşti despre ceasul tău. Am crezut că fac apoplexie.

11

Am stat pe canapea până aproape de zece, discutând pentru prima oară despre noi, despre sentimente, temeri şi puţin şi despre Franz. Despre caietul pe care-l găsisem odată în sertarul său. Despre nepoţelele cărora le plăcea atât de mult să stea la el în poală. Hopa sus şi hopa jos!
Despre baia de sâmbătă seară şi peria care era de fapt pentru spălatul pe spate. Mai întâi, Günther m-a fixat neîncrezător, apoi a strâns din buze, a lăsat capul în jos şi a şoptit:
— Şi acum vrei să faci duş cu mine?
Mai târziu am coborât împreună în pivniţă. Gunther era altfel ca de obicei, poate mai moale. Avea el însuşi nevoie de un punct de sprijin. Sub duş a zis:
— De ce nu mi-ai spus niciodată nimic?
Cum nu i-am răspuns, a zâmbit.
— Asta explică multe. Ei bine, măcar tu nu citeşti horoscoape şi nu te duci să ţi se ghicească în cărţi. N-am nimic împotriva unui coşmar din când în când. Iar cu

iepuraşii tăi ai nimerit-o. În chioşc se afla o grămadă de cuşti vechi de iepuri.
Pe urmă mi-a pus în mână sticla cu loțiune pentru duş. A râs scurt:
— Hai să schimbăm acum subiectul. Poftim, dacă vrei să-ți iei revanşa. Sunt la dispoziția dumitale.
Foarte comod nu a fost sub duş. Iar gândurile mele erau mai curând îndreptate spre uşa de la spălătorie.
Când am urcat iarăşi, a remarcat şi Gunther lipsa cheii.
— De fapt, cam câți ani are acest domn Genardy? vru să ştie.
I-am spus că mi se pare cam de-o vârstă cu mama, cincizeci şi opt, cincizeci şi nouă. Gunther râse.
— O da, doar are nepoți. Poate că ar fi bine să pui totuşi o cheie la uşă. Nu poți şti ce se petrece într-un bărbat mai în vârstă. Şi pe mine m-a furnicat imediat în palme când te-am văzut pentru prima dată, şi nu doar acolo. Nu-mi place că s-a mutat aici aşa, peste noapte.
Am râs amândoi, lucrurile erau din nou în regulă.
Mă simțeam uşurată, şi am mai râs şi când am ajuns în vestibul. Duminică am fost la fel de destinsă. Günther n-avea serviciu, dorea să rămână toată ziua. La prânz a propus ca după-masă să ieşim puțin cu maşina. La grădina zoologică, pe malul Rinului. Vremea era agreabilă.
Dar Nicole nu. Poate că tot se mai simțea jignită că nu-i îngăduisem să facă baie la Günther. Poate că era geloasă, neconvenindu-i că Günther rămăsese noaptea la mine. Până târziu după prânz a fost insuportabilă.
Asta a început încă de dimineață, când s-a trezit în fața unei uşi încuiate. Nu remarcase că mă încuiasem deja din serile precedente, pentru că mă sculasem mereu înaintea ei. M-am trezit abia când a apăsat pe clanță şi a bătut imediat după aceea. Dar cum! Lovea cu pumnii în uşă. Apoi m-a strigat. Când i-am deschis, s-a răstit la mine:

— De ce te încui? Mi se pare tare urât din partea ta.
Abia după aceea l-a văzut pe Günther pe canapea. El a vrut să se ridice în capul oaselor, să zică ceva. Ea i-a luat-o înainte.
— Am deschis aici hotel?
Ar fi trebuit s-o pun la punct. Înainte să apuc însă, a trecut ca o vijelie pe lângă mine, ducându-se direct în bucătărie. Günther a ridicat din umeri, fără a o lua în tragic.
După micul dejun, s-a oferit să joace o partidă de şah cu ea. Nicole a refuzat doar din cap, făcându-şi de lucru cu unghiile, şi i-a explicat încăpăţânată:
— Joacă cu mama. Ai putea să-i arăţi cum.
Apoi s-a retras în camera ei, trântind uşa în urma sa.
Când am vrut să mă duc după ea, Günther m-a tras înapoi de braţ.
— Las-o în pace, Sigrid. E normal, nevastă-mea a avut la început aceleaşi probleme în dublu exemplar. Până acum am fost un prieten al casei, al ei la fel de mult ca şi al tău. Dar când deodată în patul mamei se află un bărbat, lucrurile arată cu totul altfel.
Nicole a vrut să plece imediat după masa de prânz la Denise. Era foarte important: trebuia să se lămurească dacă Denise mai era furioasă pe ea. Puteam să-mi iau adio de la plimbarea la Köln, şi cu câtă bucurie o aşteptasem. Nu era una din cele două duminici, dar eram sigură că mama va apărea în cursul după-amiezii, pentru a-mi ţine un nou discurs despre bunele maniere. Poate şi pentru a-mi mai spune o dată direct că eram un om ciudat, fără scrupule, bolnăvicios de neîncrezător şi Dumnezeu mai ştie ce.
Aveam noroc, însă aveam şi un nou chiriaş. N-a existat nici un discurs. Mama a venit, într-adevăr, doar că avea altele în cap. S-a înfiinţat pe la trei, cu Mara de mână, ca de obicei. Mara purta o rochiţă nouă, de sub al cărei tiv apăreau

scutecele, şi ciorapi trei sferturi albi. Era tare drăgălaşă, cu un aer văratic.
Imediat după prânz aduseserăm din pivniță mobila de terasă şi ne aşezaserăm afară. Mama s-a instalat lângă noi, a intonat un cântec de laudă la adresa vremii minunate, a descris plimbarea cu Mara. A povestit că Mara nu dormise deloc după masă. Apoi a auzit cum se deschide sus uşa de la balcon şi aproape şi-a sucit gâtul în speranța de a-l zări pe domnul Genardy.
Obrajii i se îmbujorară, iar ochii îi luciră, când se aplecă spre mine. Apoi şopti:
— N-aş fi crezut că e şi azi aici. Dar dacă în casa fiului său e o asemenea agitație, aici are în orice caz parte de mai multă linişte.
Günther a râs încet ca pentru sine. A venit după mine în bucătărie, când am vrut să pregătesc cafeaua.
— Fă mai bine cu două ceşti în plus; dacă nu mă înşel, mai primim un oaspete. Chiar sunt curios să-l văd.
Vorbea atât de încet, încât mama nu-l putea înțelege de afară. Trebuie să fie un tip grozav, dacă o impresionează atâta pe maică-ta.
Apoi mă întrebă dacă să cumpere prăjituri. Mama nu adusese nimic.
— Câte? Patru, cinci, şase?
— Şase, am spus, şi am vrut să-i dau bani.
A dat din mână că nu, şi-a luat cheile maşinii. Spusese „primim”.
Afară, mama întreba:
— Nu-i o vreme superbă? Să sperăm că rămâne aşa toată vara. Dacă mi-amintesc cum a fost anul trecut – o catastrofă. Tocmai îi spuneam fiică-mii.
Când se întoarse Günther, domnul Genardy se afla deja cu noi pe terasă. Cu replici scurte despre costurile reunificării, despre noul preşedinte american (i-am spus întotdeauna

fiicei mele că țara are nevoie de un bărbat tânăr!), despre erupții vulcanice şi catastrofe navale, mama a dat discret a înțelege că te puteai întreține cu ea şi pe teme generale, şi nu trebuise să-l roage de două ori.
Domnul Genardy purta din nou costumul maro, cu o cămaşă verde deschis. N-avea cravată, nasturele de la gulerul cămăşii era deschis, iar gulerul ros pe la margini.
M-a frapat numai din cauză că mama se tot uita la gâtul domnului Genardy sau la mâinile lui.
El nu purta inel, mama, în schimb, trei: la mâna stângă, inelul pe care Anke şi cu Norbert i-l dăruiseră odată de Crăciun, la dreapta, cele două verighete una peste cealaltă. Cu ani în urmă îmi ceruse să dau la strâmtat verigheta lui Franz. Şi atunci îmi ținuse o prelegere despre ceea ce se cuvine, căci eu o scosesem chiar şi pe a mea.
Günther a pus dulciurile pe masă şi ni s-a alăturat. Eu am adus cafeaua, am servit-o. Mama se pregătea să pună o prăjitură pe farfuria domnului Genardy. Se dădea peste cap de atâta zel, era amabilitatea în persoană. Domnul Genardy în sus, domnul Genardy în jos. Intercalată, câte o scurtă întrebare către Mara, dacă prefera să pape tortă cu frişcă sau prăjitură cu căpşuni.
Mara nu voia să mănânce nimic, ci să se joace. I-am adus vechea păpuşă Barbie din odaia lui Nicole, împreună cu o pătură. Şi Mara s-a aşezat, cu păpuşa între picioruşele desfăcute. A dezbrăcat păpuşa, a îmbrăcat-o, apoi a dezbrăcat-o din nou. Domnul Genardy a remarcat încă o dată ce copil calm, mulțumit, încântător era.
Nepoțica lui era o adevărată sfârlează, spuse, nu putea sta liniştită nici două minute. Mama l-a întrebat dacă are poze la el şi dacă a început să se acomodeze. Pe Günther şi pe mine nu ne lua în seamă. Îmi convenea aşa. Domnul Genardy a vorbit cu lux de amănunte despre zugravii care-l lăsaseră fără ruşine cu treaba neterminată. Menționa încă o

dată că se instalase doar provizoriu, că numai de aceea n-o poftise pe mama vineri la o cafea la el.
— Sper că nu mi-ați luat-o ca pe o lipsă de politețe, doamnă Roberts.
Fotografii de-ale nepoților lui nu adusese încă. Altfel i le-ar fi arătat mamei cu dragă inimă. Şi era sigur că mama ar fi fost încântată de ele. Nişte poze superbe. Fiul său era de profesie fotograf, lucra mai ales pentru case de modă, făcea fotografiile pentru cataloage. Nu era întotdeauna foarte uşor, trebuia să ai un anumit simț pentru copii, ca să aibă aerul natural. Pe mama a impresionat-o în mod evident.
Iar în ceea ce privea acomodarea, oftă domnul Genardy, era o schimbare atât de mare pentru el. Nu era obişnuit să trăiască singur. Toți anii ăia cu familia fiului sub acelaşi acoperiş. La sfârşit de săptămână de multe ori singur cu nepoții, aşa ca fiul şi nora să aibă puțin timp pentru ei, căci fiul său era veşnic pe drumuri în decursul săptămânii. Mama aproba mereu orice ar fi spus domnul Genardy. Consideram că e penibil. Totul părea atât de fals.
Am simțit cum treptat mi se strânge din nou inima.
Stăteam pe terasă, patru adulți şi un copil mic. Şi undeva în camera de zi era un ziar cu o relatare despre o altă fetiță. Violată şi strangulată. Iar Hedwig se afla în locuința ei din Köln-Chorweiler singură, fără speranță, cu certitudinea că nu-şi va revedea fata niciodată.
Eram recunoscătoare că Günther era aici. Günther în blugii lui vechi, cu cămaşa pe jumătate descheiată, mânecile suflecate, atât de nonşalant, de puternic, de bărbat, încrețindu-şi din când în când fruntea, luptând uneori împotriva dorinței de a izbucni în râs. Günther care nu credea în nimic, numai în realitate.
Mâncase două prăjituri, apoi se rezemase de speteaza scaunului, picior peste picior. I-am numărat firele de păr de

pe brațe, ceea ce a ajutat puțin. Când m-a privit, m-am gândit la noaptea trecută.
Canapeaua fusese nițel prea îngustă pentru amândoi.
La culcare, Günther spusese:
— Mi-e teamă că e imposibil să stăm unul lângă celălalt. Ce-ar fi să încercăm unul peste celălalt? Dacă mă ajuți şi tu, poate că mai pot arunca o dată ancora.
Cinci ani şi jumătate de fidelitate dincolo de moarte erau suficienți. Nu-i mai datoram lui Franz nimic. Era dreptul meu să mă simt femeie.

12

Pe la ora patru au venit Nicole cu Denise. Nu voiau de fapt decât să ia valijoara în care păstra Nicole hăinuțele şi mobila păpuşii Barbie. Au ieşit puțin pe terasă ca să ne comunice că nu pot sta. Dar mai rămăsese o bucată de tortă cu frişcă şi lui Denise îi luciră ochii de poftă.
Pe loc, pofta de mâncare se înființă prin simpatie şi la Nicole.
S-au retras cu bucata de tortă în bucătărie, au împărțit-o acolo, vârful subțire pentru Nicole, restul pentru Denise. Apoi s-au tocmit o clipă dacă să rămână aici sau să plece din nou. Denise voia să se ducă acasă şi să continue acolo joaca. Nicole i-a amintit de frații cei mici şi de bucata cea mare de tortă şi astfel s-a impus.
Au ieşit din nou, au luat-o pe Mara cu ele în grădină.
Denise s-a aşezat pe leagăn, a ridicat-o pe Mara în brațe, şi-a încolăcit ambele picioare în jurul corzii, ținând-o strâns pe Mara cu mâinile.
Denise purta o fustă scurtă, fără ciorapi, cu picioarele goale băgate direct în sandale. Pe genunchiul drept avea un plasture mare, pe coapsă se putea recunoaşte o zgârietură

roşie. Nicole s-a dus în spatele leagănului şi a făcut vânt scândurii de lemn.
Totul atât de paşnic. Iepuraşi, m-am gândit, aici nu-s iepuraşi.
Mă tot năpădeau gândurile. Nu le puteam opri. Am simțit cum mâinile încep să-mi tremure şi deodată mi-a apărut în minte imaginea din ziar. Chioşcul din grădină, dar nu l-am văzut alb-negru, ci colorat.
Scândurile de lemn de un gri spălăcit, acoperişul strâmb din carton gudronat. Atâta verde de jur-împrejur. Şi apoi o bucată de gazon, betonul gol al intrării în garaj, cu şotroane desenate cu cretă. Nişte versulețe pentru copii. Se țopăie pe un picior, iar fustița zboară în sus.
Şi acum zbura, dar numai la margini. Rochița Marei se înfoia. Când se face mai cald, m-am gândit, copiilor nu li se mai pune dres gros. Atunci se instalează eventual un bazinaş cu apă în grădină pentru ca micuțul să se joace în el. Fără scutece, fireşte.
Fă un efort, Sigrid, de fapt nu la asta vrei să te gândeşti.
Mara chiui de bucurie, când leagănul prinse viteză.
Domnul Genardy privea cu un zâmbet încântat spre grădină şi discuta cu mama despre copiii care se mai puteau entuziasma pentru nişte fleacuri.
Atâta verde de jur-împrejur.
Franz plantase imediat după ce ne mutaserăm câțiva pomi micuți, drepți, unul lângă celălalt, direct pe linia de hotar dintre terenuri. Între timp ajunseseră de înălțimea unui om şi aşa de deşi, încât din împrejurimi nu se mai vedea nimic.
Mara râdea în hohote, cu ochii larg deschişi. N-am putut să nu mă gândesc cât de mult le place copiilor când zboară. Şi lui Nicole îi plăcuse întotdeauna, iar acum îi plăceau caii.
Franz atârnase cu ani în urmă alt leagăn, un coşuleț în care putea fi aşezat un copil mic. După ce Nicole a mai crescut, Norbert a schimbat coşul cu o scândură. Dar frânghiile

rămăseseră aceleaşi, de ani de zile, pe vânt şi ploaie, sub cerul liber.
Un ponei era oare suficient? Existau ponei pe undeva prin apropiere. Nu ştiam unde, dar vedeam foarte precis în fața ochilor. Un drum printre câmpuri, o pajişte, o adăpătoare, nişte ponei. Şase sau şapte, şi mânji.
Unde văzusem asta? Şi când? Deloc!
Ar fi mai bine să-i spui mamei tale dacă pune cineva mâna pe tine. Un chiloțel din bumbac cu flori albastre, ajuns gri şi cu marginile lărgite de atâta spălat.
Oare unde văzusem asta?
Pe sfoara mea, fireşte. Dar nu-i aparținea lui Nicole.
Uneori, când se jucau şi n-aveau timp de nimic altceva, când alergau la closet în ultima clipă, curgeau câteva picături în chiloței, iar alteori cădeau în mizeria de pe jos şi partea din spate se murdărea. Atunci se scoteau unii curați din dulap, cei care erau cel mai la îndemână.
Un chiloțel cu flori albastre şi tije cu frunze verzi. Am văzut foarte clar în fața ochilor. Îmi venea să încuviințez din cap.
De auzit nu se auzi nimic când se rupse frânghia din față a leagănului. Gândurile mele tot mai călătoreau pe pajişte. Nici un trosnet, nici un scârțâit. Cei doi copii s-au trezit deodată în iarbă.
Mara se puse imediat pe urlat, mai mult din cauza sperieturii. Nu putea să se fi rănit. Se pare că Denise încercase să amortizeze căzătura. Zăcea pe jos, îşi încolăcise un braț strâns în jurul Marei, având încă o bucată din frânghie prinsă la încheietura cotului. Scândura o lovise în coapsă. Mara căzuse pe burtă.
Mama s-a repezit în jos pe scări, s-a împiedicat şi s-a redresat singură. S-a ridicat şi domnul Genardy, rămânând însă pe terasă. Mara s-a calmat iute în brațele mamei. Rochița s-a mânjit de la iarbă, ciorăpeii albi s-au murdărit, dar în rest era în regulă. Denise tot mai stătea în iarbă,

frecându-şi glezna stângă, contemplându-şi zgârietura de pe coapsă şi ştergând cu mâna câteva picături de sânge. Nicole a luat-o de subsuoară şi a vrut s-o ajute să se ridice, însă Denise a căzut imediat din nou.
Am vrut să mă duc la ea, s-a sculat şi Günther. Domnul Genardy ne-a luat-o înainte.
— Te-ai rănit? a întrebat-o şi s-a şi îndreptat spre ea.
S-a aplecat în iarbă lângă Denise, i-a palpat glezna.
Întâi pe cea stângă, apoi pe cealaltă, după care i-a ridicat fusta. I-a spus ceva, n-am înțeles ce, am văzut-o doar pe Denise dând din cap că nu.
În spatele meu, mama o consola pe Mara, care începuse iar să plângă încet. Domnul Genardy se ridică şi o luă pe Denise în brațe, ceea ce ei nu-i prea plăcu, după cum am citit pe fața ei. Domnul Genardy urcă treptele cu ea. Denise mă privea, oarecum vrednică de milă.
— N-am pățit nimic, spuse, m-a durut numai puțin când am căzut.
Günther se uita la ea încruntat, mi-a aruncat şi mie o privire ciudată. Când domnul Genardy a vrut să se aşeze, având-o încă pe Denise în poală, Günther i-a luat-o.
A pus-o cu grijă pe picioarele ei, ținând-o de braț şi întrebând-o:
— E-n regulă?
Denise a dat cu putere din cap, zâmbindu-i timid.
Günther i-a întors zâmbetul.
— Să punem un plasture pe genunchi. Sângerează.
Dar Denise a refuzat:
— Nu-mi trebuie plasture. Sângerează doar nițel.
Şchiopăta puțin când se întoarse în grădină, ca să se uite acolo la frânghia ruptă.
— Nu şi-a fracturat glezna, explică domnul Genardy.
Dar la picior s-a rănit deja de ieri, în acelaşi loc. Ar trebui să i se panseze ca să nu se infecteze rana.

Nu-mi era clar cui i se adresa. Răspuns primi de la Günther:
— De ce, spuse laconic, dacă ea nu vrea.
Mara tot mai scâncea. Părea obosită, se freca la ochi.
Mama fu nevoită să-şi ia la revedere. Nu-i convenea, treaba era evidentă. Chiar o dojeni pe Mara.
— Acum gata cu plânsul, nici măcar nu te-a durut.
Tare s-ar mai fi întreținut probabil cu domnul Genardy.
Acesta o conduse pe mama în vestibul. Acolo îşi luă rămas-bun de la ea cu o strângere de mână şi mângâie obrăjorul Marei. Mie-mi mulțumi pentru cafea, prăjitură şi după-amiaza plăcută. În timp ce urca scările la el, am dus-o pe mama până la uşă, după care am ieşit din nou pe terasă.
Între timp Denise se instalase acolo în scaunul mamei, cu piciorul stâng pe masă. Günther se aplecase peste ea şi-i pipăia prudent uşoara umflătură care se formase deasupra gleznei. Nicole privea fascinată, tamponând în acelaşi timp cu un şervețel de hârtie zgârietura care tot mai sângera pe coapsa Denisei.
— Ar trebui să punem ceva rece la picior, îmi spuse Günther, aduci tu un lighean, apă rece şi o bucată de cârpă? Şi un plasture pe care Nicole îl poate lipi deja.
Se ridică, se uită la Denise şi zise liniştitor:
— Nici o grijă, de asta scapi imediat. Într-o oră o să țopăi din nou ca un iepure. Apoi ridică vocea: îşi ridică şi privirea înspre balustrada balconului de sus. Şi dacă mai vrea vreodată cineva să te ajute, iar tu nu vrei, atunci spui pur şi simplu nu, mersi, pot şi singură. Sau nu doresc.
Poți să spui aşa, chiar dacă persoana are intenții bune.
Nici mie nu-mi place să pună oricine mâna pe mine.
Involuntar m-am uitat şi eu în sus. Uşa balconului era tot deschisă. Nu se auzea şi nu se vedea nimic.
La şapte, Günther a condus-o repede pe Denise cu maşina acasă, pentru că tot o mai durea când păşea. Nicole a vrut să meargă şi ea cu ei. Între timp am pregătit masa de seară.

Mai târziu ne-am instalat în camera de zi. Nicole dormea. În casă era linişte.
— Nu-ți place tipul, am constatat.
Günther a înălțat din umeri.
— Trebuie să-mi placă? După un timp adăugă: A vorbit nițel cam mult despre nepoții şi fiul său. Dar când mama ta i-a cerut poze, a dat din colț în colț.
— Nu şi-a adus încă toate lucrurile aici.
Günther tăcu preț de câteva secunde, apoi explică:
— Avea un portofel în haină. Eu țin întotdeauna un teanc întreg de poze în portofel. Însă ce contează, principalul e că plăteşte bine şi că te înțelegi cu el.

13

Luni m-a trezit puțin înainte de cinci dimineața un zornăit puternic în vestibul. Se spărsese ceva. Am auzit o înjurătură neclară, mai curând o şoaptă. Paşi pe scări în sus şi iar în jos. Acum mătura cioburile pe un făraş.
Puțin mai târziu a părăsit casa. Uşa n-a închis-o imediat în urma sa.
L-am auzit mergând la garaj pe dalele de piatră. Se mai întoarse o dată, luând probabil ceva din locuință, după care încuie uşa de sus. Şi iarăşi paşi pe scară şi în vestibul. Când părăsi de astă dată casa, l-am auzit trăgând uşa după el şi chiar încuind-o o dată.
Nu lăsasem oblonul complet în jos şi canapeaua se afla direct sub fereastră. Trebuia doar să mă ridic în capul oaselor pentru a privi afară.
Domnul Genardy trecu pe lângă geam. Purta costumul. Iarăşi costumul maro. Doar o fi având mai multe!
Bineînțeles că are mai multe costume, Sigrid, celelalte sunt în casa fiului său!

Într-o mână ținea servieta şi o pungă de plastic pe jumătate plină: părea să care în ea îmbrăcăminte – salopeta de lucru, ce altceva, şi cămaşa în carouri. Este în sfârşit gata cu renovatul şi îşi duce hainele doar la spălătorie sau le îmbracă imediat undeva, atârnându-şi costumul într-un dulap? Un muncitor se duce la lucru! Nu mai fabula, Sigrid. Nu te mai înnebuni singură.
Cu cealaltă mână îşi ținea la piept o cutie de carton nu prea mare. Cutia era deschisă sus. Am zărit puțină hârtie de ziar, în care părea să fie învelită o farfurie, iar peste margine ieşeau mânerele a două ceşti.
Puțin mai târziu, în garaj fu pornit motorul. Apoi plecă, în maşina sa veche, încărcată de amintiri. Mă simțeam uşoară de tot. Aşa mă simțeam pe vremuri duminica dimineața, când ştiam că acum am o întreagă săptămână în față. O săptămână în care Franz venea seara obosit de la lucru, în care noaptea se aşeza lângă mine în pat. Somn uşor, Siggi. Şi deja era cu mâna întinsă spre lampă.
Toată ziua starea mea rămase constantă. Sfârşitul de săptămână îmi făcuse bine. De abia m-am mai gândit la Franz, dar cu atât mai mult la fiica lui Hedwig şi la ucigaşul ei încă neştiut. Îmi cumpărasem dimineața un ziar la gară, însă nu scria nimic despre vreo arestare. Era vorba doar de o bănuială şi de un martor important, insistent rugat să se prezinte la poliție. Sărmana Hedwig.
În pauza de prânz, şeful de secție mă întrebă dacă voiam să vin la înmormântare. Era joi dimineața la ora zece şi ar fi fost bine să meargă careva dintre noi. El însuşi voia să fie prezent. Mă putea lua cu maşina lui. Fiind prietenă cu ea, i-aş fi putut fi de ajutor. Asta nu prea credeam, însă de mers voiam să merg.
Deşi seara m-am simțit obosită, în rest mi-era bine.
Am stat doar o jumătate de ceas singură în casă, până la venirea lui Nicole. A fost linişte tot timpul, ceea ce nu m-a

deranjat. Tipul nu-i aici, Sigrid. Ai judecat foarte corect azi-dimineață. Şi-a adunat boarfele şi e din nou acolo unde era înainte.

Nicole cinase la Anke. În timp ce am mâncat, a stat cu mine în bucătărie şi mi-a povestit, aşa cum proceda de multe ori. După ce-şi făcuse temele se dusese la familia Kolling, unde nu stătuse mult, pentru că doamna Kolling trebuia să meargă cu Denise la medic. Zgârietura de pe coapsă se inflamase.

Mama mea stătuse întreaga după-amiază la Anke.

Asta nu era ceva nou pentru mine. Dar pentru prima oară mama se ocupase mai îndelung de Nicole, fără să o critice tot timpul. Îi propusese chiar să vină la noi în perioada pe care Anke o va petrece la spital după naştere.

— A zis că o să vină de fiecare dată puțin înainte de prânz să gătească ceva. Şi că rămâne aici până te întorci tu seara de la serviciu. O s-o aducă şi pe Mara, bineînțeles.

Astea da noutăți. Nicole nu era câtuşi de puțin de acord cu propunerea mamei.

— I-am spus că nu-i nevoie, că pot merge la Denise.

Ca să se asigure, o întrebase deja pe mama Denisei care consimțise. Voiam să mai discut o dată personal cu doamna Kolling. Să-i ofer eventual ceva bani, căci Nicole ar fi trebuit să şi mănânce, dacă se putea chiar de două ori. Şi nici Kollingii, cu cei trei copii ai lor, n-o duceau tocmai pe roze.

Nicole se băgă la opt în pat. Până spre zece am avut treabă cu spălatul rufelor. Întâi sortarea obişnuită. O jumătate de maşină cu lenjerie de corp, şosete din frotir de-ale lui Nicole şi prosoape. În timp ce mergea maşina, mi-am spălat de mână două bluze.

După aceea am luat puloverul cu capul de cal şi l-am mai analizat o dată. Nu fusese suficient să-l spăl doar cu apă. Locul care miercuri noaptea fusese umed şi nițel lipicios se decolorase în ciuda spălatului şi devenise albicios. A trebuit

să frec tare până să iasă. Oare Nicole nu-şi clătise gura ca lumea după ce se spălase pe dinţi? Trebuia să fie pastă de dinţi. Pastă şi salivă, altceva ce să fi fost?!
Mi-am amintit de o pereche de pantaloni bleumarin de la costumul de duminică. Franz o purtase într-o sâmbătă, la aniversarea unuia dintre fraţii săi. Jumătate din după-amiază Franz se jucase cu una din nepoţelele sale, care avea pe atunci trei ani. Hopa sus, hopa jos, hopa sus, hopa jos, şi tot aşa.
Când am ajuns seara târziu acasă, Franz s-a aşezat pe scaun în faţa oglinzii şi m-a luat în poală. Pantalonii nu şi i-a scos, i-a desfăcut numai. Nici n-a făcut dragoste cu mine, ci doar s-a jucat niţel. Pentru el asta ajungea. După aceea au rămas pete pe material. M-am jenat când am dus pantalonii la curăţătorie.
Uită, Sigrid, uită odată. Nu mai are importanţă, nu mai contează după atâţia ani.
La nouă şi jumătate, programul maşinii s-a încheiat.
Patru perechi de şosete, prosoapele, lenjeria mea de corp, patru perechi de chiloţi de copii cu puncte în culori diferite şi un chiloţel de joi.
Zărindu-l, l-am auzit pe Günther vorbind despre chiloţelul fiicei lui Hedwig. Şi mâinile au început să-mi tremure. Nici nu puteam să-l ţin bine între degete. Fir-ar să fie, de ce nu înceta odată? Ca şi cum brusc fiecare obiect din juru] meu şi-ar fi propus să-mi sugereze o anumită imagine în faţa ochilor.
Un chiloţel de joi! Nu putea fi al lui Nicole. Al ei se afla în dulap, de asta eram sigură. Fusese săptămâna trecută la spălat. Îl văzusem cu ochii mei vineri pe sfoară la uscat.
Calm, Sigrid, calm, totul e inofensiv. Pastă de dinţi şi salivă pe un pulover. Pentru toate există o explicaţie logică. Chiloţelul trebuie să fie al lui Denise. Şi i-au schimbat iar între ele. Sau, în graba de dimineaţă, Nicole şi l-a ales greşit.

Doar nu crezi cu adevărat că ai putea găsi în pivnița ta ceva care să-i fi aparținut vreodată fiicei lui Hedwig?
Nu, asta nu credeam, oricum, n-o credeam chiar cu adevărat.
Chiloțelul de vineri tot nu reapăruse. Poate zăcea pe undeva prin coşul de rufe murdare al doamnei Kolling sau sub patul lui Nicole, unde găseam adesea ciorapi desperecheați. La zece şi jumătate m-am întins şi eu pe canapea, cu ochii atât de grei şi uscați, încât nu-i mai puteam ține deschişi. Dimineața am remarcat că uitasem să mă încui.

14

Şi marți am fost calmă cum nu mai fusesem demult.
M-am gândit de câteva ori la domnul Genardy, că părăsise casa foarte matinal. Şi nu doar luni. Săptămâna trecută trebuie să fi plecat mereu atât de devreme, încât nici nu auzisem când ieşise din casă.
Până la Köln se făcea cam o oră cu maşina, în funcție, bineînțeles, de locul unde voiai să ajungi. O oră pe circulație mare şi un obiectiv în centrul oraşului. Unde o fi direcția generală a poştelor? La cât începe programul unui funcționar, la opt sau la nouă?
Seara m-am uitat în garaj. Îmi păstrasem a doua cheie. Maşina lui nu se afla acolo. Cauzele puteau fi multiple. Cel mai plauzibil era totuşi că terminase renovarea şi aştepta acum în casa fiului său livrarea noii mobile.
Dar nu credeam această variantă. Credeam că Günther îl speriase.
Miercuri veni iarăşi ziua mea liberă. Când Nicole plecă la şcoală la ora obişnuită, eu eram încă în capot.
Aveam chef să lenevesc, să-mi iau micul dejun pe îndelete. Apoi, puțină gospodărie. De sub patul lui Nicole am pescuit

doi ciorapi şi un caiet scris complet, chiloţel – ioc. Atunci trebuia să fie la doamna Kolling.
Am făcut duş, apoi am stat o jumătate de oră în faţa oglinzii. Când îmi rezervasem ultima oară atâta timp pentru aşa ceva? Ruj de buze şi fard de pleoape, mult fixativ şi uscătorul de păr la faza cea mai mică. După care am fost foarte mulţumită de cum arăt.
Apoi am pornit-o prin oraş. Câteva cumpărături.
Aveam chef să hoinăresc. Mă simţeam asemenea unui om care n-are nici un fel de obligaţii, răspunderi, temeri, ci e liber şi lipsit de griji. Doar adânc în mine percepeam ca un uşor freamăt – nu-ţi face iluzii, Sigrid. Are un contract de închiriere – se întoarce el! Nu voiam cu nici un chip să-mi amplific tremuratul, să-l las să-mi strice buna dispoziţie. Să nu mă gândesc acum la Hedwig; puteam amâna asta pe mâine. Nici la fata lui Hedwig pe care n-o mai putea ajuta nimeni. Era grav, era cumplit, era tragic, era îngrozitor, dar era un copil străin.
La unsprezece m-am dus la Anke. Îi cumpărasem un fleac pentru bebeluş. Anke a clătinat din cap când i-am dat pacheţelul.
— Este însă pentru prima şi ultima oară, mi-a declarat hotărâtă. Nu m-am oferit să am grijă de Nicole pentru a mai câştiga câteva mărci în plus. O fac cu plăcere, în felul ăsta am măcar pe cineva lângă mine, cu care pot discuta şi despre alte lucruri decât despre scutece ude şi domnul Genardy. Anke s-a ambalat, povestindu-mi că mama nu mai aborda alt subiect. S-a înfierbântat tare de tot, încet-încet îmi calcă pe nervi. Luni mi-a explicat două ore în cap că sărmanul om e în aer fără mâna pricepută a unei femei care să-i aducă ordine în viaţă. Avea duminică o cămaşă mai veche, nu? Acum mamei i-e teamă să nu îmbrace şi la serviciu cămăşi mai vechi, ruinându-şi astfel cariera. M-a înnebunit şi cu fii-su, un fotograf de lux pentru cataloage de

case de modă. În mintea ei, a şi văzut-o pe Mara în Quelle sau Neckermann. Aici mai am şi eu un cuvânt de spus. Ai grijă, Sigrid, că-şi pune în aplicare ameninţarea şi se instalează la tine cât sunt la spital. Dacă nu mă înşel, asta va fi foarte curând, şi Anke îşi frecă spatele. Am deja de câteva zile o jenă idioată în şale care nu-mi place; doar ar trebui să mai dureze câteva săptămâni.

Apoi m-am dus la doamna Kolling. Îşi făcuse deja un plan pentru perioada în care urma s-o aibă în grijă pe Nicole. Cincizeci de mărci pe săptămână, mai mult nu accepta în nici un caz. După cum s-a exprimat doamna Kolling, părea că suma ajungea; n-am vrut să mă tocmesc cu ea.

Doream să fac totuşi cerere de telefon. Ar dura un timp până să fie racordat. Oricum, dacă primeam o sută cincizeci de mărci în plus pe chirie, îmi mai rămâneau şaizeci din mai. Cincizeci căpăta doamna Kolling, patruzeci costase puloverul pentru Nicole, iar şaizeci şi cinci va costa racordul telefonic. Socoteala ieşea.

— Cum procedăm de fapt după-amiezile? mă întrebă doamna Kolling. Nu le pot ţine pe amândouă legate aici. Dacă-mi spun că se duc la locul de joacă, nu alerg întotdeauna după ele ca să le controlez. Denise mi-a spus că le-aţi interzis să se joace la dumneavoastră în casă. Au stricat ceva?

— Nu, i-am răspuns şi i-am povestit despre fiica lui Hedwig.

— Asta-i cu totul altceva, ele sunt două, fu de părere doamna Kolling. Şi au deja atâta minte.

Şi Hedwig susţinuse întotdeauna că fata ei avea minte.

— De altfel, am găsit din nou un chiloţel de-al lui Denise la spălat. Nu se uscase complet, altfel l-aş fi adus.

Doamna Kolling făcu din mână un semn că nici nu-i observase lipsa.

— Iar dumneavoastră trebuie să aveţi aici unul de-al lui Nicole, pe cel de vineri.

Doamna Kolling strânse din buze şi ridică din umeri.
— I-l dau lui Nicole, după ce pun la spălat.
Apoi la bancă – o deziluzie crasă. Chiria încă nu fusese trecută în cont. Doamna Humperts expedia banii întotdeauna cu câteva zile înainte de întâi. Din păcate neglijasem să stabilesc cu domnul Genardy aceleaşi condiții. Dar mă bazasem pe faptul că banii vor fi depuşi după întâi în contul meu. Trebuiau să fie acolo şi pentru ca dobânzile ipotecare să fie şterse. Din fericire, salariul meu era depus: prudentă, n-am ridicat banii pentru întreaga lună, ci doar patru sute de mărci.
După-amiază a trecut Günther pe la mine. Eram singuri. Nicole mâncase de prânz în mare grabă, îşi terminase lecțiile şi o şi ştersese la Denise. Dispăruse atât de iute, încât nici n-apucasem să-i dau chiloțelul de joi.
La început, Günther a fost bine dispus. M-a salutat cu cuvintele:
— Grădinarul, stimată doamnă. Apoi a zis râzând: M-am gândit: la ocupă-te puțin de iarba ei, altfel putem cosi curând fânul.
Iarăşi vorbise la plural: sfârşitul de săptămână modificase multe.
A luat din pivniță maşina de tuns iarba şi a fost un timp ocupat cu ea. Când s-a întors, am pregătit cafea pentru amândoi. Şi deodată, dispoziția s-a schimbat.
Günther şi-a luat haina pe care o lăsase în camera de zi, a scos din buzunarul interior un ziar şi mi l-a întins deschis, spunând:
— L-au prins.
Mi-a lăsat timp să citesc articolul în linişte. Poliția arestase un tânăr, un student, suspectat de comiterea faptei. Nu era menționat numele, nici nu se dădeau inițiale, cum se practică de obicei. În schimb, scria că cercetările sunt

deocamdată încheiate. Studentul ar fi fost deja adus în fața judecătorului.

Günther știa niște amănunte suplimentare. Când am terminat de citit, mi-a povestit. Imediat după ce se publicase anunțul de dispariție, se înfățișase la poliție o femeie, care o văzuse des pe fiica lui Hedwig în fața casei în care locuia ea. La parterul acestei case se afla un magazin de animale la a cărui vitrină Nadine Otten ședea adesea și se uita. Alți locatari confirmaseră și ei, un cuplu trecut de prima tinerețe, proprietarul însuși și un bărbat mai în vârstă. Doar studentul susținuse că nu văzuse copilul niciodată.

— Aici a vorbit fără să se gândească, fu Günther de părere. Dacă ar fi afirmat același lucru ca și vecinii lui, nu s-ar fi ajuns probabil atât de repede la el.

După găsirea copilului, poliția îi mai audiase o dată pe toți locatarii. În afară de bărbatul mai în vârstă, care plecase în vizită la fiica sa în nordul Germaniei, după cum a aflat poliția de la vecină.

Dar se părea că tipul respectiv nu mai era de însemnătate pentru poliție, deși în anunțul de vineri fusese vorba de un „martor important". Trebuia doar să-și semneze cu o ocazie prima declarație. Concludente pentru arestarea studentului fuseseră observațiile soților.

Întâlniseră copilul de mai multe ori, în casa scării și urcând treptele. Studentul închiriase mansarda de sub acoperiș. Iar poliția îl acuzase pe față că mințea. Îi cotrobăiseră prin maghernița, după cum se exprimă Günther, și găsiseră o mulțime de dovezi.

Între timp reușiseră să-l facă să admită că într-adevăr cunoscuse copilul. A recunoscut că luase fetița de două ori cu el sus. Zicea că nu mai știe exact când, oricum, trecuse ceva timp de atunci și nu făcuse decât să-i dea câteva meditații Nadinei Otten. El trăia oficial din meditații. Nadine Otten nu putuse să-i plătească, iar el își câștiga în definitiv

cu asta pâinea. E ceea ce-i şi spusese, după care fetița nu mai apăruse. Susținea că în ultimul timp n-o mai văzuse.
— Şi crezi că minte? l-am întrebat.
— Nu cred nimic, declară Gunther ferm, eu mă țin de fapte. Râse scurt. Îți spusesem că găsiseră ceva asupra copilului, mai ții minte? Găsiseră nişte pastile. O chestie din aia idioată care se cumpără în ultimul timp în discoteci şi în curțile şcolilor. Mai ieftină ca heroina, dar la fel de eficientă. Ingredientele le poți procura de oriunde, după care nu mai ai nevoie decât de câteva cunoştințe de chimie. Scoase aerul din piept, clătină din cap şi continuă pe un ton ceva mai potolit: Nu pricepi? Aşa-zisul student este un dealer, un mic negustor ticălos de droguri, care folosea copiii de şcoală, pentru a găsi un debuşeu sigur al produsului printre elevi. Le dădea câteva mărci, şi ei făceau pe curierii pentru el. Lucrurile trebuie să se fi petrecut acolo ca într-un porumbar. Nadine Otlen nu era singurul curier, dar probabil cea mai mică.
Când a devenit periculoasă, a lichidat-o.
Câteva mărci, m-am gândit, bani pentru un ceas de mână, pentru un obiect ieftin de plastic şi toate celelalte nimicuri care o frapaseră pe Hedwig.
Gunther tăcu preț de câteva secunde, privindu-mă dus pe gânduri.
— Colega ta ar fi trebuit să remarce de fapt că fata a început să dispună deodată de bani. După părerea poliției făcea cel puțin de două ori pe săptămână curse pentru el. Avea cincizeci de mărci în buzunarul hainei când au găsit-o.
— N-avea nici un fel de haină cu ea, l-am contrazis, hanoracul ei e la Hedwig în vestibul.
Gunther s-a încruntat mai întâi, apoi a dat din cap.
— Atunci erau probabil mai mult de numai câteva mărci. Nadine Otten purta o haină nouă, Sigrid, şi nu una din alea ieftine. O haină nouă, nişte blugi noi şi un pulover.

Blugii i-i cumpărase Hedwig acum câteva săptămâni.
— Totuşi, spuse Günther.
Nu continuă imediat, ci mă privi tot dus pe gânduri.
— Mă consideri un porc dacă te rog ceva?
Am făcut semn că nu, şi el zâmbi:
— Nu te pripi. Încă nu ştii ce urmează.
Făcu din nou o pauză scurtă, se uită în cafeaua lui şi suspină.
— Dettov e un tip de treabă şi care scrie bine. Tare ar dori să scrie ceva despre condiţiile şi mediul în care a trăit ea. Mizeria socială, cam în direcţia asta. Cu referire la un asemenea caz se poate arăta încă o dată cum statul abandonează mamele care-şi cresc singure copiii. Fiecare copil are dreptul la viaţă! Chiuretajul e o crimă! Nici o femeie nu are voie să-şi permită să dispună de propria sa burtă. Şi ce se face pentru copiii care au venit deja pe lume? Femeile n-au decât să se descurce singure. Dar Dettov nu vrea să dea buzna peste nimeni, înţelegi, nu vrea să incomodeze nişte oameni care poate nu suportă aşa ceva pe moment.
Acum am înţeles ce voia să mă roage. Nici n-ar fi trebuit să continue, însă l-am lăsat s-o facă. De câte ori mă lăsase şi el să mă perpelesc aşa.
— Doar o cunoşti bine pe mamă, a continuat, uitându-se tot în cafea. Întreab-o dacă e dispusă să discute cu un reporter tânăr despre situaţia ei. Dacă o întrebi tu nu e atât de supărător. Apoi oftă adânc. O faci pentru mine?
— O fac, i-am promis.
Rostind asta, am şi văzut-o pe Hedwig în faţa mea, aşa cum o văzusem în toţi anii ăştia. Cam de înălţimea mea, ceva mai puternică decât mine, pe chipul ei putându-se citi uneori grija, de cele mai multe ori însă hotărârea.
Dar Hedwig nu mai era aşa.

Joi am plecat, ca de obicei, cu trenul la Köln, am cumpărat la gară un buchet de flori, m-am dus normal la serviciu, numai că sub paltonul de culoare deschisă nu eram îmbrăcată pentru lucru. Taiorul negru îl purtasem ultima oară cu şase ani în urmă. Mi-era puţin larg, dar cui îi păsa.
Şi şeful de secţie a venit în costum negru şi cu flori.
Nu voia să pornim prea devreme, ca să nu trebuiască să aşteptăm în faţă la morgă. Ne-am pus florile în apă până la nouă şi jumătate. Înainte să plecăm, mi-a vârât un plic în mână. Banii strânşi de noi.
— Faceţi-mi serviciul să i-i daţi doamnei Otten. Eu nu prea ştiu cum, mă rugă.
Am băgat plicul în poşetă. Voiam să i-l dau lui Hedwig când oi avea ocazia să vorbesc cu ea între patru ochi.
Dar când am văzut-o n-am mai simţit nevoia să vorbesc singură cu ea. Era cât pe ce să n-o recunosc.
Trebuie să fi slăbit aproape zece kilograme în câteva zile. Arăta uscată, cu faţa suptă şi cenuşie. Doar cenuşie şi roşie. Era cu numai un an şi jumătate mai mare ca mine, şi arăta de optzeci. Stătea în faţa morgii şi se uita înăuntru. În spate de tot nişte lumânări care ardeau, nişte buchete de flori şi în faţă sicriul alb.
În sala mortuară se instalaseră câteva şiruri de scaune. Dar cum Hedwig nu intra, au rămas şi ceilalţi afară.
Lângă Hedwig stătea un bărbat, care o ţinea de cotul stâng, uneori îi punea o mână în jurul spatelui. M-am gândit că o fi fost fratele ei. Ştiam că Hedwig avea un frate cu trei-patru ani mai în vârstă ca ea. Pe vremuri îmi povestise adesea cum el îi comanda întotdeauna şi făcea pe stăpânul casei.
Erau prezenţi doar câţiva adulţi. Mă gândisem că vor participa măcar câţiva colegi de clasă ai Nadinei Otten la înmormântare. Aşa crezusem că se procedează. Când murise fetiţa din clasa mea, ne duseserăm cu toţii la cimitir.

Şi plânseserăm cu toţii. Aici nu erau copii şi nu plângea nimeni.
Totul era atât de sărăcăcios – lumânările, florile, cele patru coroane, una de la Hedwig, una de la şcoală, una din partea socrilor lui Hedwig. Aceştia stăteau chiar în faţă. Bătrânul trebui s-o ţină tot timpul strâns pe bunica Nadinei care voia mereu să meargă la coşciug. De Hedwig nu se ocupau. Fostul ei soţ nu venise.
Am auzit după aceea că era internat pentru o cură de dezintoxicare.
A patra coroană era de la mama lui Hedwig. Mai târziu am aflat că tatăl lui Hedwig murise cu câţiva ani înainte. Iar fratele ei decedase în urma unui accident de motocicletă, tot acum câţiva ani. Bărbatul care a ţinut-o tot timpul de braţ era de la poliţie.
Am vrut să-mi las florile la sicriu. Când am înaintat, Hedwig a ridicat capul şi a căzut de gâtul meu.
— Ce-aş fi putut să fac, Sigrid? Ce-aş fi putut să fac?
Acum e întinsă acolo.
Bărbatul i-a desprins braţele de pe ceafa mea, a tras-o spre el şi a bătut-o uşor pe spate. Se uită la mine şi dădu din cap, ca şi cum ar fi vrut să spună că totul e în ordine, că se va ocupa acum el de ea. În primul moment n-am putut face nici un pas înainte. Şeful de secţie veni şi îmi luă florile din mână. Le puse, împreună cu ale sale, în faţa coşciugului. Apoi mă luă de braţ, exact la fel cum o ţinea pe Hedwig bărbatul acela.
Privirea mea a rămas fixată pe sicriu: lemn alb cu câteva ornamentaţii din alamă. Deodată mi-am amintit că la Franz procedasem la fel. Nu plânsesem, mă uitasem doar fix la sicriu, închipuindu-mi ce se afla înăuntru.
Acum vedeam copilul zăcând înăuntru. Dar nu stătea pe perne, nu pe material alb lucios. Stătea în mizeria de pe jos. Mă privea. O astfel de privire nu văzusem niciodată, atât de

vrednică de milă. Ba da, o mai văzusem, duminică, la Denise. Ajută-mă, în ochi era scris, ajută-mă!
Nu te pot ajuta, spusei, eu sunt bucuroasă dacă mă ajută alții pe mine.
De nu m-ar fi ținut şeful de secție de braț, poate că aş fi căzut în sicriu. Sau în mizerie. Buruieni, scânduri de lemn deteriorate de vreme, deasupra un acoperiş din carton gudronat. Unde sunt aici iepuraşii? E încă destul de răcoare afară, pe o astfel de vreme nu sunt lăsați în aer liber. Ajută-mă! Aici nu sunt iepuraşi, ci numai câteva cuşti vechi.
În sicriu nu era un copil străin, era Nicole. Am văzut-o foarte clar. Striga după mine, pentru că cineva îi aruncase o râmă în obraz, în timp ce eu alergam de-a lungul unui terasament de cale ferată înzăpezit, fără a mă mişca de fapt de pe loc.
Dar nu era propriu-zis un terasament de cale ferată.
Când am privit în jos, sub picioarele mele am văzut plăci de beton. Şi ceva mai la dreapta pietrele bordurii. Şi încă puțin mai la dreapta strada. Nu puteam traversa, stopul era roşu, iar circulația intensă. Dar se punea problema de secunde. Franz era în fața mesei de înfăşat. Îi scotea scutecele. „Da' unde-o fi oare micuța mea?” spunea Franz.
Iar duminică Franz zicea: „Ia dă-mi-o nițel, Siggi, Poate adoarme, dacă o țin eu puțin. De ce să nu stea în patul meu?”
Goneam ca fugărită, am dat cu şoldul de capota unui motor. Pentru o clipită am fost în mijiocul pădurii. Era întuneric beznă şi frig. Iar eu mă aplecam peste capotă.
Günther stătea în spatele meu, mi-a dat un brânci ca să gonesc mai departe.
În patul tău e locul meu. Sunt femeia ta. Nu-s micuța ta, pricepe asta odată. Numai să nu mă opresc. Numai să nu mă las împiedicată de lucruri pe care nu le putusem rosti niciodată în trecut.

Un scârțâit de frâne, cineva a înjurat în spatele meu.
Era doar şeful de secție, care a şoptit de câteva ori:
— Acum adunați-vă, doamnă Pelzer.
Am dat deoparte mâna care mă ținea. Strada nu se mai termina. Şi Nicole striga, Doamne, n-o mai auzisem niciodată strigând aşa. Nu mai era decât un scârțâit ascuțit, prelungit îngrozitor.
Un preot vorbea despre voința Domnului, ce prostie.
Nu fusese voința lui Dumnezeu, ci un creier bolnav. Durea atât de tare. Aveam spasme. Când s-a culcat Franz pentru prima dată cu mine, am avut spasme, toată noaptea. Noaptea nunții, sânge pe cearşaf şi spasme în trup.
”Termină cu urlatul, bestie mică ce eşti, spusese el, şi încetează cu prostiile. N-o să te doară. Potoleşte-te, potoleşte-te odată.”
Nu, asta nu spusese Franz, nu Franz. Asta o zisese el, o zisese gâfâind. Ştiam foarte precis. Ca şi cum copilul de aici din față mi-ar fi putut povesti totul. Acum potoleşte-te odată. O lovitură peste față. Mâinile în jurul gâtului. Şi apoi respirația a contenit.
Lângă mine tot se mai afla şeful de secție. Aveam senzația că şi în spatele meu stătea cineva. Rânjea tot timpul, asta puteam simți în spate. Însă nu era Franz. Franz era mort. Intrase cu maşina într-un pom, poate numai pentru că voia să împiedice ca într-o zi un copil să zacă într-un coşciug.
În spatele meu stătea un străin. Se simțea superior mie şi tuturor celorlalți, şi de ce nu? Poliția arestase criminalul, şi el ştia asta. Lui nu i se putea întâmpla nimic, el putea să continue, să-şi caute o jucărie nouă. Violată şi strangulată!
De fapt nici nu mai trebuia să caute, căci el găsise una de mult, şi nu doar una! Două, trei. De ce ar fi violat-o studentul? Doar ar fi fost suficient s-o stranguleze, dacă într-adevăr devenise periculoasă pentru el. Ar fi strangulat-o şi i-ar fi luat pastilele compromițătoare din buzunarul hainei

şi cele cincizeci de mărci de asemenea. Eu aşa aş fi procedat în locul lui. Şi dacă m-aş fi gândit la asta chiar şi eu, care jumătate din timp nu eram în stare să gândesc rațional, care eram mult prea idioată, atunci.
Nu te mai întoarce, omul vine-ncoace. La popa la poartă i-o pisică moartă. Cine-o râde şi-o vorbi s-o mănânce coaptă. Şi să-i stea în gât. Şi să i se moaie picioarele.
Se afla chiar în spatele meu. Dar nu prea era în apele lui, exact ca şi mine. Se temea. Se temea de un unchi.
Exista un copil care călărea mereu pe genunchii unchiului. Era atât de multă nebunie. Totul numai nebunie. Dar el era aici, chiar în spatele meu. Dacă m-aş fi întors, cu siguranță l-aş fi văzut. N-aveam curajul să mă întorc.
Există o mulțime de astfel de specimene care vorbesc aiurea, spusese Günther. întreabă poliția.
Şi exista o mulțime şi mai mare de bărbați care aveau înclinațiile lui Franz. Nu toți aveau rețineri, nu fiecare se mulțumea ani de-a rândul cu un înlocuitor. Era o adevărată grozăvie.

16

La un moment dat ne-am aşezat la o masă. Şeful de secție, mama lui Hedwig, bărbatul despre care tot mai credeam că era fratele lui Hedwig şi cu mine. Hedwig se târa de colo-colo ca o stafie. S-au dat sandvişuri şi cafea.
Nu-mi era foame. Dar mâncam tot timpul, numai ca să am ceva de făcut. Era aproape ca în sâmbăta trecută – de fapt nici nu eram prezentă acolo. Mă găseam încă la cimitir, stăteam tot în fața sicriului şi ascultam copilul povestindu-mi că moartea purta o pelerină maro.
Nu maro curat, mai curând verde oliv şi căptuşită gros pe dinăuntru, cu o glugă pe spate.

Dacă ți-e frig, îți poți pune haina mea pe umeri. Mie nu-mi era frig, eu transpiram, alergam prin intersecție, ştiind că voi ajunge prea târziu. Franz o luase la el în pat.
Ea dormea adânc, nici nu simțea ce-i făcea. Şi, pe când eu încă fugeam, el i-a tras chiloțeii în jos, sfâşiindu-i.
După vreo oră, şeful de secție a vrut să se întoarcă la magazin. Se făcuse aproape ora prânzului. A vorbit cu mine înainte de a părăsi locuința lui Hedwig. Dar n-am priceput decât pe jumătate. Că voia să mă considere după-amiază în concediu, pentru că era imposibil să lucrez în starea asta.
Nu eram în nici o stare. Nu eram deloc aici. Nu eram niciodată prezentă când ar fi fost nevoie de mine. Întotdeauna veneam trei zile prea devreme.
Că să iau un taxi, cel puțin până la gară, ca să nu ajung până la urmă în vreun depou de tramvaie. Nici de ajuns nu ajungeam niciodată undeva. Numai că şeful de secție n-avea cum să ştie asta. Cum să fi putut bănui că eu eram tot mereu gonită de gânduri, care veneau cine ştie de unde şi-mi treceau pur şi simplu aşa prin minte.
Am dat din cap la tot ce-a propus el. Nu-mi puteam permite un taxi, dar puteam merge. Puteam merge foarte repede, atât de repede, încât să ajung o dată la timp.
Şi puteam urca pe scări, dacă aşa trebuia. Puteam sparge geamuri, pătrunde prin uşi de balcon.
Puteam multe, dacă voiam şi trebuia s-o fac. Aş fi putut şi să lucrez, în spatele tejghelei cu brânză, tăind calupul de brânză proaspătă cu cuțitul cel mare, exact prin mijioc. Lovind doar o dată. Tăind un calup de brânză sau un gât. O lovitură, şi gata.
Polițistul a promis că va avea grijă să ajung cu bine acasă. Era foarte amabil; se ocupă de mama lui Hedwig, care începuse deodată să plângă.
În acest timp, Hedwig mi-a făcut semn cu mâna din vestibul. Voia să-mi arate camera fiicei ei. Eu mai trebuia

să-i dau banii şi s-o întreb dacă era dispusă să stea de vorbă cu Hans Werner Dettov. Un tip de treabă, deloc insistent, nu voia să dea buzna.
Nimeni nu voia asta. Doar domnul Genardy se mutase imediat. Oare de ce? Dar de luni nu mai apăruse.
De ce nu? Nici nu-l întrebasem pe Günther dacă studentul avea un iepuraş. Probabil că n-avea, nu mai existau deloc iepuraşi.
În camera Nadinei, Hedwig se înclină foarte mult spre mine şi-mi şopti:
— Nu pot s-o spun nimănui, Sigrid, numai ție. Tu doar ştii cum e. În fiecare noapte ea stă lângă patul meu.
Mă întreabă mereu unde am fost. Iar eu nu ştiu niciodată ce să-i răspund. Ce-aş putea să-i răspund?
Nici eu nu ştiam ce. După aceea mi-a venit totuşi ceva în minte.
— Spune-i să vină la mine. Mie-mi poate povesti totul, eu o s-o ajut. O s-o ajut sigur. Aşa să-i spui.
Hedwig a încuviințat cu putere din cap. Ne-am întors în camera de zi. Polițistul a avut grijă ca Hedwig să mănânce o jumătate de sandviş. Între timp aflasem că e polițist de la criminalistică. Mi-o spusese mama lui Hedwig. Însă nu era aici în exercițiul funcțiunii, îmi explicase. Nu mai avea nimic direct de-a face cu cazul, dar trecea încă deseori, având grijă ca Hedwig să nu facă vreo prostie. Aranjase şi în aşa fel încât să nu vină copii la înmormântare. Hedwig nu mai putea vedea copii. Ea însăşi va mai rămâne câteva zile acasă la Hedwig, în orice caz până sâmbătă. Polițistul îi spusese că Hedwig nu va fi dificilă. Trebuia doar să fii cu ochii în patru şi să ai grijă să mănânce din când în când câte ceva.
Era într-adevăr foarte drăguț. Deşi între timp mi se făcuse mult mai bine, nu m-a dus numai la gară. M-a condus cu maşina până acasă, poate nu chiar total dezinteresat. A pus

o mulțime de întrebări. De când o cunoșteam pe Hedwig? Dacă o cunoscusem pe fiica ei?
Ce-mi trecuse prin minte la cimitir?
— O grămadă de prostii, i-am răspuns. Am și eu o fată. Și eu sunt singură cu ea, așa ca Hedwig. Înainte avea cine să-i poarte de grijă. Avusesem o chiriașă, care se ocupa de ea. De câteva zile aceasta s-a mutat. Și uneori mi-e frică.
— Înțeleg, a fost tot ce-a zis.
Nici nu știam cum îl chema, deși mama lui Hedwig îmi spusese numele lui.
— Nu, l-am contrazis, asta n-o înțelege nimeni. Nici eu n-o înțeleg. La noi nu-i așa ca la Hedwig, la noi totul e în regulă. Sora mea o supraveghează pe fata mea, când lipsesc. N-ar trebui să-mi mai fac griji. Dar nu scap de senzația de frică. Și mi-e frică, pentru că am niște vise.
Visez un ceas. Și trei zile mai târziu moare cineva.
Am crezut că mă lasă în pace dacă-i spun asta. Dar n-a strâmbat din nas. Nici n-a încrețit fruntea, așa cum făcuse Günther și nici n-a ridicat batjocoritor din sprâncene.
— Înțeleg, spuse din nou.
Mă înfuria.
— Atunci înseamnă că sunteți marea excepție, m-am răstit la el. Însă dacă înțelegeți asta, poate că pricepeți și restul. Poate mi-l puteți explica. Am visat. Sunt deja paisprezece zile de-atunci. N-a murit nimeni.
— Numai fiica lui Hedwig, rosti el amar.
Am dat din cap și am spus:
— Pe care de-abia o cunoșteam. Care în acel moment murise deja. Doar fusese omorâtă joi. Dar ar fi trebuit să se întâmple duminică și să fie copilul meu. Întotdeauna au fost de-ai mei: tatăl meu, bunicul meu, colega mea de școală, soțul meu.
Se uită pieziș la mine.

— Hedwig mi-a povestit. Ea susținea însă că printre ei fuseseră și oameni care nu aveau mult de-a face cu dumneavoastră personal, pe care doar îi cunoșteați. Hedwig se întreba dacă venise omul în maro, exact așa s-a exprimat, omul în maro. Hedwig își făcea reproșuri, fiindcă pe vremuri râdea de asta. Zicea că dacă n-ar fi râs, poate ați fi prevenit-o. Ați fi făcut-o?
— Voiam să discut cu ea, chiar atunci, vineri dimineața. Dar fata ei o pățise deja. Hedwig n-a venit la lucru.
— Visați doar despre omul în maro și ceas sau și despre altele care presupuneți că au vreo însemnătate? a vrut să știe.
M-am făcut tot mai mică lângă el, mi se părea că mă chircisem toată și că devenisem transparentă. De-ar fi vorbit în alt ton, batjocoritor sau supărat. Dar vorbea ca despre petele din soare și găurile negre din univers. Toate, lucruri pe care nu le-ai văzut încă niciodată cu propriii ochi, despre care știi totuși cu siguranță că există.
— Și despre altele.
Vocea mea se făcuse și ea mică de tot.
A dat de mai multe ori la rând din cap. Apoi a insistat în continuare:
— Adineauri la cimitir, ați visat și acolo?
Am clătinat din cap că nu. Și a fost aproape de parcă aș fi stors un burete plin cu săpun. Mare parte din apă și din spumă a fost presată afară. Porii buretelui se puteau umple din nou cu aer proaspăt.
— Există prea multe specimene care vorbesc aiurea, prea mulți clarvăzători, care vor în astfel de cazuri să dea sfaturi bune poliției. Eu nu pot prezice. Eu am doar stări.
Râse ușor.
— Și eu le am uneori. Dar eu nu port atunci monoloage. Și nici nu dau în oamenii care se află întâmplător lângă mine.

Nu înțelegeam la ce se referea. Râse încă o dată, foarte scurt și ușor. Mă privi din nou chiorâș și întrebă:
— Nu vă puteți aminti? Era șeful dumneavoastră, nu-i așa? Omul în costumul închis la culoare, care stătea lângă dumneavoastră. Nu mai știți ce i-ați spus când v-a cerut să vă adunați?
— Nu i-am spus nimic.
— Ba da, doamnă Pelzer. Eram alături, am auzit.
— N-am vorbit tare.
A dat din umeri, ca și cum ar fi vrut să se scuze pentru afirmația lui, dar nu asta voia.
— Ați spus tare și clar: „Termină cu urlatul, bestie mică ce ești și încetează cu prostiile”. A mai urmat ceva, dar n-am înțeles exact totul. Era vorba despre fiica dumneavoastră și un bărbat, pe care ea îl numea unchi. Un bărbat de care vă e frică. Am avut impresia că trebuia să vă bateți cu acest om în cimitir, că poate vă temeți că-i va face fetei un rău.

PARTEA A III-A

1

Pe polițist îl chema Beer, Wolfgang Beer. Povestea o mulțime de aiureli, și era perseverent. Nu m-a lăsat să cobor singură, când am ajuns în sfârșit în fața casei. A coborât și el și a venit cu mine până la ușă. Nici acolo n-a dat semne că ar fi intenționat să plece.
— Haideți, hotărâți-vă, spuse, când am deschis ușa, oferiți-mi măcar o cafea și sacrificați-mi încă un sfert de oră.
Aș dori să mai stau puțin de vorbă cu dumneavoastră.
Era cam de vârsta lui Günther, treizeci și nouă-patruzeci. Dar era ceva mai scund decât el, ceva mai plin și părul îi

încărunțea deja. Mă privi cam ca Franz pe vremuri, cu același aer milog.
— Bine, am spus, o cafea.
Era atâta liniște în casă. Ca la morgă. Chiar m-am bucurat puțin că Wolfgang Beer fusese insistent. În ultima parte a drumului mă simțisem aproape normal. Putusem chiar să-i explic că Nicole se adresa bărbaților pe care-i cunoștea fie pe numele mic, cum făcea cu Norbert și Günther, fie politicos, pe numele de familie și cu domnule înainte. Nici un nene sau unchiule, pentru Nicole nu exista așa ceva. Și nici bărbați de care să mă tem nu existau. Nu mai existau. Poate că uneori mă temusem de Franz, de durerile care mă apucau întotdeauna când spunea: „Sunt cât se poate de atent. N-o să te doară."
Iar domnul Genardy, o, Doamne, doar nu mă temeam de el. Numai că uneori mi se părea puțin sinistru. Dar de asta nu era el de vină, ci eu. Și nu se întâmpla decât în momentele în care nu eram în stare să mă adun nici ca să număr până la trei. Însă nu trebuia să pomenesc asta. Nu în fața unui polițist.
Îi spusesem lui Wolfgang Beer că Norbert era cumnatul, iar Günther prietenul meu. De profesie, redactor la ziar. Spusesem chiar „prietenul meu". Și că Günther îmi relatase despre vechile cuști pentru iepuri din chioșc. Că de atunci îmi treceau două fraze prin cap. Că probabil aveam prea multă fantezie. Moștenirea bunicii, blestemul bunicii.
De îndată ce am deschis ușa casei, starea mi s-a înrăutățit iar. Buretele s-a îmbibat din nou de leșie cu săpun.
De-abia puteam lupta cu baloanele de săpun din mintea mea, mi-am pus haina pe speteaza scaunului și m-am dus în bucătărie. Wolfgang Beer a venit cu mine până la ușă, s-a sprijinit de cadru și a privit cum umpleam filtrul de cafea.
— Nu trebuie să vă fie penibil, îmi spuse. Orice mi-ați povesti, vă privește numai pe dumneavoastră personal.

Eu nu voi râde, vă ascult pur şi simplu.
În filtrul de cafea, lichidul începu să fiarbă. Primele picături maro închis se adunară pe fundul recipientului.
Priveam cum băltoaca mică devine tot mai mare.
— De ce nu-l întrebaţi pe student? Sigur că ăla vă poate povesti mai multe. Sau nu-i omul căutat? Nu aveţi destule dovezi care să-l incrimineze?
Wolfgang Beer râse încetişor.
— Ia te uită, spuse, domnul redactor de ziar. Băieţii chiar că-şi vâră nasul peste tot.
Cu asta n-a răspuns la întrebarea mea. Nici nu se gândea s-o facă, în schimb, se interesă:
— Ştiaţi că fata lui Hedwig voia neapărat un iepuraş?
Hedwig îşi pierde minţile că nu i-a cumpărat unul.
Mi-aţi face un mare serviciu dacă v-aţi ocupa puţin de Hedwig. Să staţi o dată de vorbă cu ea, s-o ascultaţi. Poate duminică după-amiază?
Am dat aprobator din cap, iar el a râs scurt sau aşa mi s-o fi părut doar. Dar asta m-a întărâtat.
— În locul lui, eu i-aş fi scos pastilele din buzunar, i-am spus, şi cele cincizeci de mărci la fel.
A afirmat dintr-o mişcare a capului, dând şi puţin din umeri în acelaşi timp.
— Şi eu, explică apoi. Dar poate că judeci altfel problema, atunci când tu însuţi ai înghiţit o astfel de pastilă. Poate că atunci nu mai judeci deloc.
— Înghiţise una?
— Nu ştiu, posibil.
Când cafeaua a fost gata, ne-am aşezat în camera de zi.
Nu ştiam ce să-i mai spun, am pus ceştile pe masă, am adus laptele şi zahărul din bucătărie. Apoi am auzit o maşină oprindu-se în faţa casei: pentru un moment motorul merse în gol. Uşa garajului s-a trântit, motorul a mai mârâit

o dată scurt. Când s-a deschis după aceea uşa de la intrare, am avut senzaţia că cineva îmi îndeasă un sac în cap.
— Prietenul dumneavoastră? m-a întrebat Wolfgang Beer.
— Noul meu chiriaş, am spus, gândindu-mă că o să mă sufoc sub sac.
Venise înapoi. Şi de ce nu, doar luase locuinţa cu chirie de la mine. Era dreptul său să fie aici. Că nu făcuse uz de el timp de trei zile putea avea mii de motive care nu mă priveau cu nimic.
— Doriţi să faceţi cunoştinţă? Îl cheamă Genardy. Josef Genardy.
Wolfgang Beer trebuia să reacţioneze la auzul acestui nume. Pur şi simplu trebuia s-o facă, într-un fel sau altul, cu spaimă, cu groază. Trebuia să sară în sus, să fugă la uşă, să-l ia la întrebări pe domnul Genardy chiar pe scări. Eram foarte sigură că aşa va proceda, dar el făcu doar un gest din mână că nu.
— Poate mai târziu; prietenul dumneavoastră m-ar fi interesat. Poate că pe el chiar îl ştiu. Care e numele lui de familie?
— Schrade, am spus. Günther Schrade.
— Nu-mi spune nimic, murmură el; să ne întoarcem la dumneavoastră. Adunaţi-vă. Ce-aţi văzut sau poate doar simţit când v-aţi aflat acolo la cimitir? Nici un unchi, până aici ajunsesem. Dar ceva aţi văzut. V-am observat. Mie mi-a lăsat impresia că v-aţi fi confruntat cu lucruri destul de îngrozitoare.
Unu zero pentru tine, Wolfgang Beer, eşti un bun observator. Mai vrei un punct? Atunci du-te sus, bate la uşă şi întreabă: „Vă puteţi legitima, domnule Genardy?” Hai du-te odată, înainte să-mi pierd complet minţile. E ca Franz, ştiu asta. O simt.
Iar eu mă pot bizui pe flerul meu. Trebuie să mă pot bizui pe el, căci altfel nu prea rămân cu mare lucru. Şi pe visele

mele. Ştiu de ce a venit omul în maro. Vine întotdeauna dintr-un singur motiv, vesteşte moartea. Da, exact aşa este! Cum de nu m-am lămurit mai devreme?
Înțelegi tu, Wolfgang Beer: VESTEŞTE MOARTEA! Am moartea în casă. Du-te sus şi ia-o de aici!
— Oare colegii dumneavoastră n-au destule dovezi împotriva studentului? am întrebat şi m-am mirat puțin de mine însămi, căci nu suna deloc a baloane de săpun.
Cercetările poliției trebuie să fie tare precare dacă vă puneți nădejde în descrierea impresiilor mele la vederea unui sicriu de copil. Sunteți de părere că aş fi avut o viziune în care mi-ar fi apărut adevăratul criminal? Spunând asta, m-a pufnit râsul. Am continuat tot râzând: Poate că aveți chiar dreptate. Dar trebuie să vă dezamăgesc. Era în spatele meu, iar eu am fost prea laşă ca să mă întorc după el.
Wolfgang Beer şi-a ridicat uşor sprâncenele.
— Atât pentru început. Vedeți, merge. În spatele dumneavoastră nu se afla nici un bărbat, mai departe.
— Mai departe, nimic, am spus eu.
Dar lucrurile căpătau independență. Baloanele de săpun au pocnit unul după altul. Nu puteam împiedica asta cu nimic. O pelerină verde oliv cu glugă şi căptuşeală groasă. Un fel de scurtă!
Franz purtase întotdeauna aşa ceva la lucru, când se făcea mai frig. E încă destul de răcoare afară. Pe o astfel de vreme nu sunt lăsați în aer liber. Vocea! O cunoşteam, o cunoşteam atât de bine. Suna de parcă ar fi fost înfundată, ceea ce nu schimba nimic.
Mi se făcu rău, fierbinte pe dinăuntru, ca o lovitură de pumn în stomac. Era vorba de Franz, mereu doar de Franz. Amintiri, temeri pe care crezusem că le depăşisem de mult. Ele transformau oameni nevinovați, blajini, în monştri. Wolfgang Beer nu mă slăbea din ochi.

Parcă ar fi fost un cercetător de insecte, care tocmai diseca o muscă sub microscop.
— De când aveți asta?
”În spatele dumneavoastră nu se afla nici un bărbat, mai departe!” Dacă nu în spatele meu, atunci altundeva, foarte aproape, poate doar în mine însămi.
Nu eu am „asta”, „asta” mă are pe mine. Se năpusteşte pur şi simplu asupra mea, iar eu nu mă pot apăra.
Copiii nu se pot apăra. Eu nu sunt adultă, ceea ce vedeți aici induce în eroare. Mi-am îmbrăcat doar o rochie mult prea mare. Cunoaşteți asta, nu-i aşa? Pantofii cu toc ai mămichii şi rujul smângălit peste jumătate de bărbie.
Nici un ruj, ci o oarecare porcărie lipicioasă. Un cap maro de cal cu stea în frunte. La cal se numeşte întotdeauna stea. Doar pe pulover se numeşte scuipat. Râma m-a scuipat. Şi apoi chiar a apărut una în camera mea.
— Dintotdeauna, am zis încet, dar n-a fost niciodată atât de rău ca zilele trecute. Miercurea trecută m-am dus la sora mea. Stăteam de vorbă. Eram neliniştită, pentru că nu-i spusesem fetei mele că mai plec o dată. Şi deodată.
Şi deodată a fost cât se poate de simplu. Franz şi cei doisprezece ani, mai ales ultimii doi cu el şi Nicole. Mi s-a făcut rece pe dinăuntru, căci acum țineam eu însămi lopata în mână, luam o grămăjoară de mizerie pe ea şi aruncam cu ea în Franz. Şi încă o grămăjoară. Şi încă una, până ce era atât de plin de mizerie, încât nimeni nu mai putea recunoaşte dedesubt figura lui blajină.
Wolfgang Beer mă asculta atent. Nu-şi lua notițe sau ceva de genul ăsta. Când am tăcut, a aprobat de câteva ori la rând din cap.
— Mda, spuse în cele din urmă, asta aruncă desigur o altfel de lumină asupra problemei. îmi pare rău că am insistat atât. Dar n-aveam de unde bănui aşa ceva. M-am gândit,

ştiţi, o cunoştinţă de-a soră-mii are uneori nişte apucături atât de ciudate şi, ei bine, m-am gândit.
Începu să se bâlbâie, dând jenat din umeri. Şi-a băut cafeaua, după care a plecat. L-am mai condus până afară, la maşină. Înainte de a se sui în ea, mi-a întins mâna.
— A, să nu uit, dacă o vizitaţi pe Hedwig duminică, puteţi merge singură? Nu ştiu dacă e bine s-o luaţi pe fiica dumneavoastră.

2

Am rămas mult timp pe stradă, uitându-mă în direcţia colţului. Maşina dispăruse de mult, şi eu tot nu terminasem cu învinuirile mele. Ce mi-ai făcut, Franz, de nu mai sunt în stare să consider oameni normali, blajini drept normali şi blajini?
Când am luat-o apoi spre casă, l-am văzut pe domnul Genardy sus la o fereastră. L-am zărit doar preţ de o clipă, după care a dispărut din nou. Dar în acel moment n-a fost nici sinistru, nici altcumva, ci pur şi simplu un om care-ţi dădea senzaţia că nu mai eşti singur.
Şi exact de asta aveam nevoie atunci. A coborât în antreu. I-am fost într-adevăr recunoscătoare pentru acest lucru.
— N-am vrut să deranjez, îmi spuse, am văzut maşina în faţa casei şi m-am gândit că aveţi o vizită.
În timp ce vorbea, mă cântărea discret din cap până-n picioare. Nu-mi pusesem doar taiorul negru, ci şi ciorapi şi pantofi negri. Iar mutra mea era probabil încă marcată de cimitir şi morgă.
Domnul Genardy se schimonosi într-un soi de zâmbet reţinut, interesându-se:
— Un deces?
La început am dat doar din cap. Apoi i-am explicat încet:

— Fiica unei colege de serviciu, o fetiță de unsprezece ani, violată şi strangulată. Acum paisprezece zile. A fost găsită cu o săptămână în urmă, azi a fost înmormântată.
Domnul Genardy fu foarte şocat. Se făcu chiar palid, clătină din cap, ca şi cum nici n-ar fi putut să înțeleagă, îşi căută cuvintele şi şopti în cele din urmă:
— Asta nu se poate. Îi trebuiră câteva secunde până să-şi revină cât de cât, aşa ca să poată explica: Atunci nu vreau să vă mai incomodez acum cu fleacuri.
— Mai bine cu fleacuri decât cu întrebări idioate, am replicat.
Se încruntă:
— V-am incomodat eu cu întrebări idioate?
— Nu dumneavoastră, un cunoscut de-al colegei mele. Ei bine, poate că la el este vorba doar de boală profesională. E de la poliție. M-a condus acasă şi ...
Nu voiam să mai discut despre toate astea. Dar stătea în fața mea, privindu-mă, binevoitor ca un tată. Era de parcă tata s-ar fi aşezat pe marginea patului meu.
”Hai, Siggi, dă-i drumul, ce s-a întâmplat iar? Tot probleme cu mama?” Apoi, veniră toate pe rând. Omul în maro, ceasul, glasul de copil de la cimitir. Că-i spusesem lui Hedwig să-şi trimită fiica la mine. Şi că acum eram speriată că fata chiar ar putea veni într-o noapte.
La un moment dat am propus:
— Haidem în camera de zi. Doriți o cafea? A mai rămas în cafetieră; tocmai făcusem proaspătă.
— Cu plăcere, zise domnul Genardy şi mă lăsă să vorbesc mai departe, ascultând, atent şi răbdător.
Când am tăcut în cele din urmă, spuse:
— Sărmana de dumneavoastră, trebuie să fie cumplit când cineva este chinuit de astfel de viziuni. Poate ar trebui să vorbiți cu un medic.

Deodată am avut impresia că făcusem o mare greşeală. După ce domnul Genardy se retrase sus, am mai rămas câteva minute nemişcată pe canapea. Aş fi vrut să urc după el.
Uitați toate tâmpeniile pe care tocmai vi le-am debitat. Nici un cuvânt nu-i adevărat, îmi place doar să mă dau puțin mare. Ştiți, e cam aşa: înainte mă simțeam mereu neglijată de mama. Atunci am început să povestesc despre acest vis. În felul acesta mi se acorda măcar din când în când nițică atenție. Îmi dădea o senzație de forță, vedeam doar clar cât de şocată era mama, ce frică îi era.
Îi auzeam paşii pe deasupra mea, încoace şi încolo, încoace şi încolo. Era evident că explicația mea îl răscolise. Ce putea gândi acum despre mine? Să stau de vorbă cu un medic – asta era destul de clar.
Acum mă considera nebună. Nu-i rău. Cu o nebună te porți în mod obligatoriu ceva mai atent, nu-i aşa, domnule Genardy? O nebună e imprevizibilă, nu ştii niciodată ce-i trece prin cap. Până la urmă are impresia că vede moartea în persoană dând târcoale şi-ți aruncă în cap cu prima vază pe care o nimereşte. Să vorbesc cu un medic!
Despre ce să discut cu Hedwig? Eram oare în stare măcar s-o ascult? Vizita în sine nu constituia o problemă. Günther mă putea lua cu el la Köln când pleca la serviciu, înapoi ajungeam eu într-un fel sau altul. Treceau mereu trenuri. Oricum, Nicole îşi va petrece după-amiaza de duminică la familia Kolling. Dar eu nu puteam sta de vorbă cu Hedwig. Aş urla, dacă ar mai vrea să-mi arate o dată camera fiicei ei sau dacă mi-ar mai povesti despre Nadine. Eventual despre iepuraşul pe care nu voise să i-l cumpere.
Nu mai rezistam în camera de zi cu paşii pe deasupra capului, veşnicul încolo şi încoace şi teama pe care o exprima. Ca picăturile de apă pe o căpățână complet rasă:

metode de tortură. La ce te gândeşti acum, domnule Genardy? Preferam să n-o ştiu.
M-am schimbat, apoi m-am dus la cimitir, m-am scuzat lui Franz, am vorbit mult cu el şi m-am mai liniştit.
Îmi pare într-adevăr rău. Acum ştiu că n-a fost vina ta, dar nici a mea. Nici un om nu-i vinovat de sentimentele şi de nevoile sale. Spre şase m-am întors acasă. Ceva mai târziu a apărut şi Nicole.
N-a intrat în camera de zi. Am auzit-o deschizând uşa casei şi mergând în odaia ei. Corect, azi era joi şi joia veneam de obicei foarte târziu acasă. Iar în ultimul timp uşa camerei de zi era încuiată. Nicole n-avea cum să ştie că sunt deja acasă, întrucât spusesem că de la înmormântare voi merge la lucru.
Tocmai voiam să mă duc la ea sau cel puțin s-o strig, când am auzit cum urcă treptele, bate la uşa de sus şi apoi, imediat vocea ei. Nu foarte tare. Dacă ar fi pronunțat o frază mai lungă, probabil n-aş fi înțeles nimic. Însă rosti doar două cuvinte: „Domnule Genardy?”.
Nimic, nici un răspuns, nici uşa nu se deschise. Poate că mai plecase o dată. De când mă întorsesem de la cimitir, sus fusese linişte. Nicole coborî şi, îndată după aceea, uşa casei se deschise şi se închise la loc.
Am văzut-o de la geam mergând în josul străzii. Am fugit după ea. N-ajunsese încă departe, îşi ținea păpuşa Barbie într-o mână, iar în cealaltă, valijoara în care păstra hăinuțele păpuşii şi mobila de nuiele.
Când am strigat-o, s-a întors, fața ei exprimând o mare mirare.
— Mama? Habar n-aveam că eşti acasă.
Veni înapoi, se opri în fața mea, aşteptând probabil să-i spun ceva.
— Ce-ai vrut să faci acasă?
S-a fâstâcit, a lăsat capul în jos.

— Nu voiam să rămân, serios că nu. Voiam doar să iau lucrurile. Vrem să ne mai jucăm puțin cu ele, numai până la şapte, pe cuvântul meu. Anke mi-a spus că la şapte trebuie să fiu la ea la masă. Denise n-a vrut să vină şi ea, aşa că m-am repezit singură.
— Şi ce voiai de la domnul Genardy?
Nicole mă privi fix, vizibil iritată de tonul meu.
— Nu-i acasă, îmi replică.
— Nu asta te-am întrebat.
Nicole se înfurie, strâmbă din gură.
— Bunica a zis să mă uit dacă a mai venit. Trebuia să mă uit încă de ieri, dar n-am avut chef. Nici nu prea am timp, dacă trebuie să stau mereu până la patru la Anke.
Nu mai am voie să merg la Denise, până nu-şi termină lecțiile. Se lălăie tot timpul. Aş putea s-o ajut nițel. Dar doamna Kolling a zis că trebuie să şi le facă singură, altfel nu le înțelege. Acum pot?
M-am simțit uşurată, deşi aveam, pe lângă senzația de eliberare, şi una de furie. „Bunica a zis."
— Poți, până la şapte şi jumătate. Pe urmă vii acasă, între timp pregătesc ceva de mâncare.
— Dar ghiozdanul meu e la Anke. Şi Anke mă aşteaptă la masă.
— Trec eu pe la ea. Îți aduc şi ghiozdanul.
Am urmărit-o alergând în josul străzii. Doi paşi săriți, zece paşi fugiți, o privire scurtă peste umăr şi mâna cu păpuşa ridicată într-un salut.
— Până la şapte jumate, mi-a strigat.
Am aprobat printr-o mişcare a capului.
O jumătate de oră mai târziu mă aflam la Anke. Maică-mea îi citea Marei dintr-o carte. Mama ursoaică, tatăl urs şi cu puiul de urs trăiau într-o pădure întunecată.
— Mi-ai face un mare serviciu, am început, adresându-mă mamei, care mai întâi nu mi-a dat atenție, dacă pe viitor o

să te uiți singură cine e şi cine nu e acasă. La nevoie poți să mă întrebi pe mine. A venit puțin după cinci. Nu-ți pot spune dacă mai e sau a plecat.
Mama se făcu că nu mă aude, indică o poză mare în carte şi o întrebă pe Mara:
— Şi aici cine-i?
Mara îşi vârî degetul în gură şi îngăimă:
— Puideus.
Anke râse pe sub mustață, după care se făcu iarăşi serioasă.
— Nu te-ai mai dus la lucru?
Un semn din cap fu suficient.
— Cum a fost? întrebă Anke plină de înțelegere.
— Cumplit, i-am spus încet.
N-am zăbovit mult, am luat ghiozdanul lui Nicole şi am plecat. Mama tot mai citea din cartea cu urşi. Anke mustăci din nou, când mă conduse la uşă. Se ținea cu o mână de spate şi se opinti scoțându-şi burta în față.
— Această jenă afurisită, murmură ea, doctorul e de părere că durerile sunt provocate de coborârea fătului.
Nu prea ştiu ce să mai cred.
— Poate că ar fi mai prudent să-ți pregăteşti bagajul, am sfătuit-o.
Totul era în ordine, totul era bine. Fata mea se juca acum cu prietena ei şi cu păpuşile Barbie. Mama mea citea despre tatăl urs şi puiul de urs. Şi dacă n-avusesem cumva deodată pete colorate în fața ochilor, era clar că mai înainte mama roşise nițeluş.
În viitorul apropiat, sora mea va naşte cel de-al doilea copil. Iar eu o voi vizita duminică pe Hedwig, o voi asculta, o voi consola, dacă acest lucru era întru câtva posibil. Brusc m-am simțit perfect în stare s-o consolez pe Hedwig sau măcar s-o ascult, în orice caz.

3

Vineri l-am sunat pe Günther, i-am povestit şi despre înmormântare, despre Wolfgang Beer, polițistul cel amabil, care se ocupa atât de mişcător de Hedwig şi mă condusese acasă cu maşina, dar nu şi despre ceea ce vorbisem cu el. Şi nici pe domnul Genardy nu l-am pomenit cu nici un cuvințel.
Sâmbătă, Günther a venit să mă ia de la lucru. Am gătit împreună, am mâncat împreună, iar după ce Nicole s-a băgat în pat, ne-am dus să facem duş împreună şi apoi ne-am aşezat pe canapea tot împreună.
Domnul Genardy era sus. Acolo fusese vineri când venisem acasă, iar când am plecat sâmbătă cu maşina, se afla în garaj şi trebăluia la maşina lui. Salută prietenos. Am avut impresia că a făcut-o chiar cu un soi de respect anume, care putea fi denumit şi suspiciune şi îndoială, îmi amintea puțin de mama care şi ea se simțea foarte tare față de mine. Care nu-şi putea admite teama şi neliniştea şi atunci prefera să mai țipe o dată sau să lovească. Şi undeva în partea din spate a capului meu Franz şoptea: „Tu ai ceva deosebit." Măcar ceva. Când ne-am dus după aceea în casă, am uitat de toți, de Franz şi mama şi de domnul Genardy.
Günther a rămas peste noapte. Duminică la micul dejun Nicole se interesă:
— Acum dormi mereu aici la sfârşitul săptămânii?
Suna puțin de parcă n-ar fi fost complet de acord.
— Ai ceva împotrivă? o întrebă Gunther.
Dădu din umeri.
— Mi-e egal.
Încă mai avea ceva obraznic în ton. Dar curând s-a aşezat paşnică în fața lui la tabla de şah şi l-a lăsat să-i explice de ce îşi mutase regina mult prea devreme şi că locul cailor era în centru, nu pe margine.

La prânz le-am servit ruladă de vacă şi conopidă. Carnea o găsisem, ce-i drept, la un magazin cu preț redus, dar tot reprezenta o plăcere scumpă. Însă totul era în regulă. Şi cum asta era important, nu mai contau câteva mărci în plus.
Îndată după prânz îşi făcu apariția maică-mea, cu Mara nu de mână sau în brațe ca de obicei, ci în cărucior, ca să meargă mai repede. Mama îşi ieşise complet din fire. Anke era de dimineață la spital. Dar abia cu un sfert de oră în urmă considerase Norbert necesar să comunice telefonic că nu avansa cu nimic.
— I-au făcut pe garanția lor o injecție cu ceva care opreşte durerile facerii, susținea mama. O naştere duminică le strică socotelile, n-au nici chef, nici timp pentru aşa ceva. Preferă să se ducă după-masă la golf. Or să facă tot posibilul să amâne naşterea până mâine. Dumnezeule, tot citeşti chestii de-astea prin ziare. Pe urmă copilul are ceva la creier.
Vocea mamei era gâtuită de emoție. Privirea ei se tot plimba între Gunther şi mine. Pe obraji îi apăruseră pete roşii. Voia să se ducă pe loc la spital, să-i pună pe medici la punct, să fie alături de Anke în clipele grele, să ajute la nevoie cu propriile mâini să iasă copilul la lumina zilei.
În cele din urmă, ochii i se opriră pe Günther.
— V-aş ruga să fiți atât de amabil să mă duceți la spital cu maşina. Se uită la mine: Pe Mara o las la tine, doar n-o pot lua cu mine.
Günther n-a apucat să-i răspundă. Am făcut-o eu în locul lui.
— Nu poate fi atât de amabil să te ducă. Mă duce pe mine. Pornim într-o jumătate de oră. Mă conduce la Chorweiler, după care trebuie să ajungă la serviciu.
Mama suflă din greu, ridică tonul cu unul sau doi decibeli.
— Ce să cauți în Chorweiler? Acolo nu poți decât să stai degeaba. Asta poți s-o faci şi duminica viitoare. Dar Anke

are acum nevoie de ajutor. Norbert nu deschide gura. Nici n-o să priceapă ce i se dă lui Anke.
Günther tăcea; se sprjini de canapea, îşi aprinse o ţigară, se uita curios şi cu sprâncenele uşor arcuite la Mara, care urmărea sporovăiala bunică-sii cu gura întredeschisă. Preţ de două secunde a fost linişte, mama respiră o dată adânc, făcu un prim, infim de mic „pas" în direcţia mea.
— Poftim, n-ai decât te duci la Chorweiler. Este în drum, presupun. Nu trebuie decât să mă lăsaţi în faţa clinicii. Poţi să-i spui colegei tale că-mi pare foarte rău de ceea ce a păţit fiica ei.
— Şi Mara? am întrebat şi i-am explicat: N-o pot lua cu mine. N-o iau nici pe Nicole. Doar nu vizitezi cu un copil de mână pe o femeie al cărei unic copil tocmai a fost ucis. Poate că Hedwig n-ar suporta aşa ceva.
"Pasul" de apropiere al maică-mii era deja de domeniul trecutului, dus şi uitat.
— Ucis, pufăi ea, fără să-şi mai impună limite în privinţa intensităţii tonului, cum sună asta! Hedwig! Dintotdeauna ţi-a fost mai importantă decât familia ta. Atâta timp cât e vorba numai de mine, nu vreau să mă agit.
Dar sora ta? Cine te-a susţinut când erai la ananghie?
Cine are grijă toată ziua bună ziua de copilul tău? Asta-i recunoştinţa ta. Ţi-a cerut Anke vreodată o favoare? N-aş prea crede! Dar tu ştii să accepţi! E prea mult dacă-ţi cer s-o iei pe Mara pentru câteva ore?
Ar fi spus probabil mai multe – sau le-ar fi ţipat – dar fu întreruptă de o bătaie în uşă. Clanţa se mişcă aproape timid în jos, uşa fu crăpată, iar în crăpătură apăru mutra domnului Genardy, făcând faţă situaţiei penibile printr-o figură ce exprima calm şi stăpânire.
— Îmi pare rău dacă deranjez, începu. Fără să vreau am fost martorul discuţiei dumneavoastră. (O exprimare într-adevăr decentă) V-aş putea oferi ajutorul meu, doamnă Roberts?

Se uită la mama, zâmbind politicos. Mie-mi aruncă o privire extrem de scurtă, ca o sclipire, de parcă n-ar fi fost foarte sigur pe el, iar pe Günther nu-l băgă deloc în seamă. Se concentra din nou doar asupra mamei.
— Voiam oricum să plec chiar acum. Şi pentru mine este în drum. Aş putea chiar să v-o iau pe cea mică.
Nu-i nici un deranj pentru mine. Nora mea nu va avea cu siguranță nimic împotrivă dacă aduc un mic oaspete.
Oftatul de uşurare al mamei aproape că ridică tavanul camerei. Îşi împreună mâinile, ca şi cum ar fi vrut să se roage.
— Asta chiar că e drăguț din partea dumneavoastră. Nici nu ştiu cum să vă mulțumesc.
— Nu-i nici un deranj, repetă domnul Genardy.

4

În primele două ore am fost singură cu Hedwig.
Mama ei plecase în ajun.
— Are probleme cu sănătatea, îmi explică Hedwig, trebuie să meargă în mod regulat la doctor.
Günther nu mă condusese până sus. Era în criză de timp, cel puțin aşa susținuse. Bănuiam mai curând că nu se simțea capabil să fie pus față-n față cu un om cum era Hedwig acum. Iar Wolfgang Beer era de serviciu, resortul stupefiante.
— Colegii lui n-au obținut încă o mărturisire, spuse Hedwig. Tipul neagă cu înverşunare. Dar Wolfgang e de părere că-i dau ei de capăt, iar dacă nu, atunci trebuie să ajungă indiciile.
Hedwig vorbea ca un automat. Şi gesturile ei păreau curios de țepene şi sacadate. Uneori stătea minute întregi fără să se mişte, fixând un punct nedefinit pe perete în spatele meu

sau chiar direct pe fața mea. Ca bunica pe vremuri, de parcă eu nu m-aş fi aflat acolo.
Apoi, Hedwig se scutură uşor, îşi duse mâna la frunte şi murmură:
— Ce voiam să spun?
— Dar ce indicii au? am întrebat, doar pentru a spune ceva.
Iar Hedwig îmi zâmbi pierdută:
— Unde-i cea mică?
— La prietena ei.
— A, da. Desigur. Nadine n-avea prietene, n-a avut niciodată. Am vrut atunci s-o dau la grădiniță, poate ar fi găsit una acolo. Soacra mea spusese că asta costă, şi avea dreptate. Şi mai târziu, când Nadine s-a dus la şcoală, nu legase nici o prietenie. Era întotdeauna atât de ciudată, nu se înțelegea bine cu alți copii. Nu era un copil rău, nu asta vreau să spun, doar ciudat.
”Un copil imposibil”, o auzeam în mintea mea pe mama.
Deodată, Hedwig se ridică, se duse la uşă.
— Vrei o cafea, nu-i aşa?
Am dat din cap că da, însă ea rămase pironită în uşă, uitându-se iarăşi prin mine.
— Mi-a sărit ceva în ochi, şopti. Trebuie să-ți arăt neapărat. Lui Wolfgang i-am arătat deja. Îl cunoşti, o să pice în curând, aşa mi-a promis. Cam pe la şase, poți să stai până atunci? Aici nu mai pot rămâne, trebuie să plec de-aici. Pot să vin la tine? Doamna Humperts s-a mutat doar.
— Voiai să-mi arăți ceva, i-am spus.
Fii calmă, Sigrid, fii calmă. Nu sta atât de rigidă, du-te la ea, îmbrățişeaz-o, doar voiai s-o consolezi. Iarăşi nu eşti în stare? Asta se poate învăța, totul se poate învăța.
Eşti destul de bătrână!
Am făcut un efort, m-am ridicat şi chiar am îmbrățişat-o pe Hedwig. Mi s-a părut a fi un semn bun faptul că am reuşit. Tot felul de semne bune într-o astfel de zi.

O zi de naştere! Anke era convinsă că de data asta va fi băiat. Se putuse vedea clar pe ecografie, mi-o arătase şi-mi indicase un anume loc. Eu nu recunoscusem nimic.
Trebuia să ştii să interpretezi aşa ceva, după cum trebuia să ştii să interpretezi nişte indicii. Poliția era sigură că deținea omul corect, ucigaşul. Iar dacă el nu mărturisea, trebuiau să ajungă indiciile.
Indiciu: Faptă, situație, împrejurare, care poate servi ca probă într-un proces; semn după care se deduce existența unui lucru, a unui fenomen.
Probă prin indicii, probă prin prezumpții: dovadă, mărturie bazată pe temeinice puncte suspecte. Căutasem în dicționar. Aş fi preferat să aibă un martor concludent.
Unul care văzuse cum studentul se dusese cu copilul în grădină. Probabil că şi ei ar fi preferat aşa. Oare mama se ciorovăia acum cu medicii ori se răstea la asistentă sau moaşă?
Şi eu mă ciorovăisem cu mama. Îi opusesem rezistență şi mă simțisem atât de tare. Eşti pe drumul cel bun, Sigrid, ține-o tot aşa, întotdeauna se începe cu mărunțişuri. Mara se juca acum cu nepoțica domnului Genardy.
Tot felul de semne bune într-o astfel de zi. Spatele lui Hedwig tresări puțin sub mâna mea. Am bătut-o nițel pe un omoplat, eram cât pe ce să-i spun: „Cățel cuminte". „Dar când ți-e luat copilul de un câine ca ăsta, la aşa ceva nu supraviețuieşti."
— Ce voiai să-mi arăți? Şi capul lui Hedwig tresări pe umărul meu. Când îşi ridică fața din nou, bluza mea era umedă.
— Aşa da, descarcă-te. Nu-i bine să te macini în interior, asta nu-i de folos nimănui.
Hedwig dădu din cap. Nu mi-a fost clar dacă prin acest gest îmi respingea prima propoziție sau mi-o aproba pe cea de-a doua.

— Trebuie să iau o pastilă, murmură, atunci merge.

Pe urmă fac cafele şi-ți arăt ceva. Mi-a sărit ieri în ochi când m-am uitat prin lucrurile ei. Tot timpul trebuie să mă uit prin lucrurile ei. Mă gândesc mereu c-o să găsesc ceva important. Chiar găsesc, serios. Vineri am găsit un ac de cravată, pe care nu i l-am arătat însă lui Wolfgang.

E veritabil, ştii, e marcat: aur de optsprezece karate. În față are o piatră, care e cu siguranță tot veritabilă. O fi un diamant, ce părere ai? Nici nu vreau să ştiu cât o fi costat. L-a ascuns într-un pantof vechi, de copil mic, care e atârnat la geamul ei. Probabil că d-aia nu l-or fi găsit.

Că doar i-au răscolit toată camera. Dar ce-i mai important n-au văzut. Acum nici nu ştiu ce să fac cu lucrul ăsta. Nu-l pot arunca pur şi simplu.

— Dă-i-l lui Wolfgang, am sfătuit-o, poate e o probă importantă.

Hedwig se îndepărtă de mine, se bătu pe frunte şi țipă la mine:

— Ai înnebunit? Ca să se cheme după aia că fura ca-n codru. Până la urmă mai iese că a strangulat-o numai pentru că-l furase. Oricum tipul susține deja că îl fura.

Că nu i-ar fi dat niciodată bani şi nici pastile. Pastilele pe care ea le avea asupra ei le-a uitat cică o dată o prietenă la el. Ea le găsise probabil întâmplător. Îi scotocea mereu prin dulapuri, dacă lipsea vreo clipă din cameră.

Cică nu avusese din primul moment încredere în ea, de aceea nici nu-i plăcea când venea la el. Dar îi era şi milă de ea.

Dură câteva minute, până ce Hedwig se linişti întru câtva. A trebuit să-i pun de două ori aceeaşi întrebare:

— Altceva ai mai găsit?

După a doua oară dădu din cap că da şi-mi răspunse:

— Da, caiete de şcoală. Wolfgang a vrut să le ia deja.

Colegii lui au nevoie de tot ce li se poate oferi. Cu caietele se poate face o comparație. I-am spus că vreau să ți le arăt mai întâi ție. Le poate lua mâine. Se apropie iar cu un pas, mă luă de după gât şi-şi lăsă capul pe umărul meu.

— Sunt atât de bucuroasă că ai venit, şopti ea. Când stăteam aici şi trebuia să aştept nu era nici pe jumătate atât de rău. Cu toate că-mi închipuiam că s-ar fi putut întâmpla ceva cumplit, tot mai speram puțin. Acum nu mai am nimic. Poate că tu mai ştii cum e. Şi tu ai stat o dată aşa. Iar Franz al tău era totul pentru tine.

Ne-am dus împreună în bucătărie. Am privit cum umple un pahar cu apă şi ia o cutiuță cu medicamente din dulap. Limbatril. Hedwig înghiți una dintre pastilele în două culori, era lungă şi îngustă, roz cu verde deschis. Apoi puse în sfârşit de cafea.

— N-am decât solubilă, zise, sper că-ți place. Alt fel de cafea n-a avut niciodată rost să iau aici. Să fi făcut doar pentru mine? Nadine obişnuia să bea întotdeauna lapte dimineața. Aşa că pentru mine luam din cea solubilă. E foarte gustoasă.

Poate că n-ar fi trebuit să-l pomenească pe Franz.

Mara purta un pantalonaş verde deschis şi un tricou roz, exact aceeaşi combinație de culori cum o aveau şi pastilele din care Hedwig tocmai înghițise una. Mara se juca acum undeva, poate într-o grădină, poate într-o cameră. Nu, într-o grădină, cu mult verde de jur-împrejur, plină de pomi înalți.

Nici nu mai ştiam cum se numeau copacii din grădina mea. Ceva italienesc. Cofetării italieneşti unde se serveşte înghețată. Oricărui copil îi place înghețata. Înghețata şi limonada.

Lui Nicole nu, ea bea mai degrabă lapte sau suc. Nici după dulciuri nu se omoară. Preferă să ronțăie un morcov, să culeagă feliuțele de castravete din salată, mă roagă să-i dau ridichi la cină. Ciudat, abia acum m-a frapat.

Draga, buna doamnă Humperts, încă nu ştiu precis cât vă datorez dumneavoastră.
Îngheţată şi limonadă, asta-i bucata de brânză din cursa de şoareci. Dacă bei, te simţi obosită. Apoi adormi.
Şi zaci undeva, paşnică de tot, complet lipsită de apărare. Şi nu poţi povesti nimănui despre râmele care scuipă, care ţi se urcă pe picioare, pe burtă şi gură.
Gura, asta era un vis pe care Franz îl avusese adesea.
Şi uneori se milogise să şi-l poată realiza. Franz murise, de şase ani deja. Poate nu de tot, căci mai aveam încă atât din el în mine. Cineva a spus că un om moare cu adevărat abia atunci când este uitat. Cum l-aş fi putut uita pe Franz?
Hedwig scoase ceşti şi farfurioare dintr-un dulap.
Mişcările ei tot mai trenau. Erau adormite, amorţite.
— Pastilele pe care le ai aici, am întrebat-o, se pot dizolva în apă sau în limonada?
În lapte, proasto, întreab-o de lapte. Se află în pivniţă, poate ajunge la el oricine se găseşte în casă. O astfel de cutie nu trebuie s-o deschizi. Dacă ai un ac de seringă, o poţi înţepa. Nicole bea mult lapte. Joia trecută i-ai mai adus un pahar la pat, iar vineri dimineaţă nu putea să se trezească.
Încetează, Sigrid, încetează odată, ce-nseamnă asta?!
Adormise târziu. Şi a înotat ca o cizmă, spusese profesoara, înoată ca un peşte, spune Günther. O cafea tare de dimineaţă, iar la cină încă o dată lapte. Şi apoi, în pat şi o noapte liniştită. Potoleşte-te, Sigrid. Totul e în ordine.
Hedwig a ridicat scurt privirea, a dat din umeri.
— Nu ştiu. N-am încercat. Nu le dizolv niciodată, le înghit pur şi simplu.
Doar nici nu-i vorba de Nicole. Ea e la Denise, e în siguranţă. Domnul Kolling e un om amabil, puţin flegmatic. Pentru ăsta, copiii sunt un fenomen al naturii ca o erupţie vulcanică sau un cutremur. E bucuros dacă e lăsat în pace şi nu trebuie să aibă de-a face cu ei.

Dar domnul Genardy iubeşte copiii; şi Franz iubea copiii, mai ales fetițele. Şi într-un anumit fel, poate că Anke avea totuşi dreptate. Franz fusese un tip stângaci şi greoi, da, un om naiv şi cumsecade. Domnul Genardy este altfel. Dar dacă. Dar să presupunem că ...
— Ce se întâmplă dacă i se dă o pastilă unui copil mic? am întrebat.
— Astea nu-s pentru copii, mi-a explicat Hedwig pe un ton de reproş. Cu aşa ceva ai omorî un copil mic, şi începu să plângă.
Dumnezeule, nu mă părăsi! Lasă-i pe copii să se joace. Ar fi trebuit s-o fi luat pe Mara cu mine. E încă atât de mică, nu i-ar fi amintit lui Hedwig de fata ei. Aş fi fost acum liniştită, n-ar fi trebuit să mă lupt cu astfel de himere. N-a fost decât o pastilă. Ține-ți gândurile în frâu.
Nu le lăsa din nou s-o ia la goană, asemenea cailor intrați în panică.
Hedwig puse cafea în ceşti, turnă apă deasupra.
— Hai iar în camera de zi, îmi propuse, e mai comod acolo, ia tu ceştile, ca eu să aduc caietele.
La scurt timp după aceea stăteam alături pe canapea.
Iar caii tot o mai luau la goană. Aveam ca un cerc de foc în jurul pieptului, tăciuni fierbinți în burtă, mâinile-mi tresăltau, nu puteam să mă potolesc. Prea multă fantezie. Şi întotdeauna doar din cea lugubră, moştenirea bunicii. Tot capul mi se umplea cu fum. Hedwig pusese pe masă trei caiete de şcoală şi răsfoia unul dintre ele. Apoi îmi indică o pagină cu degetul.
— Iată, îmi spuse, o lucrare de control proastă, un şase cât toate zilele şi numele meu dedesubt. Nici nu-i semnătura mea. N-am văzut lucrarea asta niciodată.
Lovi cu degetul mai întâi în mijlocul paginii, apoi ceva mai jos.

— Ce vezi aici n-a scris un copil. Wolfgang e şi el de aceeaşi părere. Spune că un copil de unsprezece ani scrie cu totul altfel. Trebuie să fi fost un adult. El a fost. Cu asta o îmbrobodea ca să facă ce vrea cu ea, nu crezi şi tu?
Hedwig se calmase vizibil, poate doar ca efect al pastilei. Când am dat scurt din cap, a continuat, repetând ceea ce auzisem deja de la Günther.
Studentul se încâlcea în contradicții, recunoştea de fiecare dată numai ceea ce poliția putea dovedi că a făcut.
Pretindea că ar fi luat-o pe Nadine Otten la începutul anului de câteva ori sus la el, numai pentru că-i fusese milă de ea, văzând-o cum stă în frig în fața vitrinei. Dar şi asta admisese doar după ce fusese confruntat cu afirmațiile vecinilor săi.
Hedwig oftă, privi înainte, dusă pe gânduri. Poate că acum vedea cuşti de iepuraşi.
— Ar fi trebuit să-i cumpăr un astfel de animal, murmură. Însă m-am gândit că-i atât de dezordonată, nu-şi face curățenie nici în camera ei. Un animal ca ăsta trebuie îngrijit, curățat şi tot aşa. Cade pe urmă în sarcina mea.
Nu ştiam ce să-i răspund. Ea nici nu aştepta un răspuns, strânse scurt din buze şi continuă să vorbească încet. Studentul n-ar fi recunoscut-o cică pe Nadine imediat, pentru că poliția îi arătase la primul interogatoriu o fotografie proastă. Şi când îşi aminti de ea, pretinse că n-o ajutase decât de două ori la matematică, pe gratis.
Apoi îi lipsiseră bani, dar nu-şi dăduse îndată seama cine îi luase. Doar avusese mai mulți elevi la meditație.
Hedwig dădu iarăşi din cap, căzută pe gânduri.
— Uneori mă întreb ce-i în mintea lui. Doar trebuie să ştie că n-o s-o scoată la capăt cu atâtea minciuni. Au găsit în locuința lui un creion, care era încă nou, dar ros la margine. Întotdeauna când nu-şi putea rezolva temele, Nadine îşi rodea creioanele. Îi cumpărasem un set de cinci creioane,

acum trei-patru săptămâni. Trebuie să-şi fi scos unul de-acolo. Celelalte se mai aflau aici în dulap.
Însă doar asta nu-i o probă suficientă. Putea să aibă şi el un astfel de set. Dar erau urmele dinților ei. I se rupsese o bucățică dintr-un dinte. Şi ştii când? Sâmbătă! Se tot bălăcise în cadă şi apoi alunecase pe gresia udă şi se lovise la gură de chiuvetă. Pe creion se recunoaşte clar.
Când l-au învinuit de asta, a recunoscut că în timpul săptămânii mai fusese o dată la el. Cică nu-şi aminteşte ziua exactă. Putea să fi fost luni, dar şi miercuri. Hedwig izbucni în plâns, dar se stăpâni imediat: S-a mai dat o dată la un copil. Dar atunci au trebuit să-i dea drumul, pentru că fata recunoscuse în instanță că ea o făcuse benevol. Şi era ceva mai mare, paisprezece, cred. El susținuse că fata-i spusese că are deja şaisprezece ani. Şi nu s-a putut dovedi contrariul. Hedwig vorbea acum cu calm, aproape de parcă nici nu i-ar mai fi păsat de toate astea.
Dar de data asta nu mai scapă. Wolfgang îmi povesteşte în fiecare seară dacă au mai înaintat. El nu mai are nimic de-a face cu cazul. A participat doar la început, când au format comisia care apoi s-a dizolvat, pentru că au pus mâna pe el. Colegii săi îl țin, bineînțeles, la curent.
Fac tot ce pot, iar caietele astea ar putea fi importante. O să vină un expert grafolog să le vadă. De patru ori a semnat în locul meu. Şi ăsta neagă. Recunoaşte doar o dată.
Celelalte iscălituri zice că nu-s ale lui.
Calmul lui Hedwig era realizat artificial, ştiam asta.
Era însă molipsitor, mă contamina şi pe mine, îmi potoli focul din burtă şi alungă fumul din capul meu. Totul era în regulă. Poliția arestase criminalul şi făcea tot pentru a-i dovedi vinovăția. Eu stăteam de vorbă cu Hedwig aşa cum stătusem de mii de ori înainte. Mi se părea doar puțin ireal să vorbim despre un criminal, despre unul care-şi nega fapta.

5

Pe la cinci sună telefonul. Se afla în antreu. Hedwig răspunse şi mă strigă. Era mama, vocea ei fiind un amestec de uşurare, fericire şi reproşuri.

— M-am gândit că poate te interesează!

O remarcă măcar, cu care să mă împungă, tot nu-şi putuse reține mama. Anke născuse un băiat. Nu pe cale normală. Doctorii trebuiseră să se decidă la cezariană.

— Norbert o să mai rămână aici, bineînțeles, îmi explică mama. Şi eu la fel, până pot vorbi cu Anke. Încă n-a fost adusă în cameră. S-ar putea să se facă târziu. Când intenționezi să pleci acasă?

Mama stabilise cu domnul Genardy să i-o aducă pe Mara seara direct la ea.

— Nu-mi imaginasem că se va face atât de târziu, zise mama. Ar fi drăguț din partea ta dacă ai putea fi pe la şapte sau opt acasă. Poate-i explici pe scurt domnului Genardy. Atunci îl scuteşti de drumul inutil până la mine.

— Ai numărul lui?

Nu, mama nu-l avea. În drum spre spital avusese altele în cap decât să-i ceară domnului Genardy numărul de telefon. N-avea nici mărunțiş la ea ca să folosească telefonul public din clinică. În afară de aceasta, nu exista pe nicăieri prin împrejurimi o carte de telefon utilizabilă. Sora-şefă fusese atât de amabilă şi o lăsase să vorbească o dată de la telefonul din biroul surorilor medicale.

Dar nu trebuie abuzat prea mult de amabilitatea unei asistente, făcând acum şi convorbiri suplimentare.

Probabil că mama pur şi simplu n-avea chef să coboare la parter. Ar fi putut pierde momentul când era adusă Anke în cameră. Dar probabil că mai exista un motiv pentru a lăsa în seama mea înştiințarea domnului Genardy. Din ultima

frază a mamei am tras ulterior concluzia că avea perfect la îndemână o carte de telefon folosibilă. Că trecuse cu ea prin aceleaşi faze ca şi mine puţin mai târziu. Înainte de a închide telefonul, mi-a dat sfatul:

— Mai bine suni direct la informaţii.

Dar de ce, dacă întâi se putea altfel?

— Ai o carte de telefon? am întrebat-o pe Hedwig, şi am şi văzut cartea pe raftul de sub telefon.

Le-am luat pe amândouă cu mine în camera de zi, firul fiind destul de lung.

— Pot să sun scurt?

— Sigur că da, murmură Hedwig.

Nici n-a întrebat pe cine vreau să chem, a luat în mână al doilea caiet al fetei ei, l-a răsfoit. Eu răsfoiam prin cartea de telefon.

G. Ga. Ge. Gen. Gena. Genan. Nici un Genardy! Iar glasul mamei îmi umbla prin cap: „Mai bine suni direct la informaţii”. Nu voiam să sun la informaţii. Nu voiam să fiu obligată să aud că nu exista un abonat cu acest nume.

Da, la asta te pricepi, Sigrid, să tot târăşti după tine adevărurile neplăcute cât se poate de mult timp. Asta faci strălucit. Şi dacă la un moment dat nu mai pot fi ocolite, închizi pur şi simplu ochii. Numai să nu trebuiască să priveşti într-acolo.

— Pe cine cauţi? întrebă Hedwig.

Aş fi vrut să-i explic, dar nu era atât de uşor. Inima mea pornise razna, bătea acum în gât, iar picioarele mi-erau umplute cu bucăţi de gheaţă. Nici un Genardy, nici Josef, nici altfel. Şi o avea pe Mara cu el. Înainte ca panica să mă înăbuşe, am luat telefonul în poală. Interiorul la care-l puteam găsi pe Günther la redacţie îl ştiam pe dinafară. Îndată i-am auzit vocea în ureche.

— Sigrid, i-am spus. Trebuie să mă ajuţi. Tipul nu-i în cartea de telefon.

Giinther fu surprins doar preţ de o secundă. Pricepu repede.
— La cine te referi, la Genardy?
— Da.
Era linişte. Era atât de cumplit de multă linişte, ca atunci când se oprise ceasul bunicii. Günther tăcea. Hedwig mă privea drept în faţă, cu un pic de viaţă în ochi, o urmă de interes.
— Ştiu, explică Günther în cele din urmă, şi pe mine m-a frapat.
Şi nu abia ieri, ci încă de lunea trecută. îndată după acea duminică după-amiază fără poze de-ale nepoţilor.
Era un fleac să răsfoieşti în cartea de telefon şi să cauţi fotograful de lux. Iar dacă înclini să ai unele dubii, era chiar o necesitate.
Şi iarăşi linişte. Caietul de şcoală al lui Nadine stătea deschis pe picioarele lui Hedwig. O pagină scrisă complet, cu un scris cam nesigur şi linii roşii intercalate. Dedesubt, o însemnare a profesorului, tot cu roşu. Iar sub ea, cu albastru, numele Hedwig Otten. Un criminal îl scrisese acolo. I-am văzut mâna alunecând pe hârtie, numai timp de o fracţiune de secundă, dar foarte clar. Doar că nu mai era un caiet de şcoală, ci un contract de închiriere.
— Poate are număr secret, fu Günther de părere, fără a suna prea convingător. Atunci nu e trecut în cartea de telefon, iar informaţiile nu-ţi dau nici ele numărul. Doar lucrează la poştă, ştie el cum se obţine aşa ceva, chiar dacă nu eşti o persoană mai deosebită. Poate nici n-are telefon, cum n-ai nici tu. Iar studioul foto al fiului său poate avea un nume fantezist. Studioul Răsărit de soare, sau mai ştiu eu ce. Motive pot fi multe. De fapt ce vrei de la el? De ce vrei să-l suni?
De ce? Doar ştii de ce. O are pe Mara! Doar erai de faţă când a luat-o, deşteptule! Poate că poliţia se înşală, poate n-au arestat adevăratul criminal. Poate că numai de aceea îmi tot

aminteşte de Franz. Însă Franz nu era periculos, în timp ce el este rafinat. Poate. Poate.
A fost cineva la Nicole în cameră, i-a pus o râmă pe faţă. Iar el s-a străduit să pună mâna pe Mara. Din prima după-amiază a tot umblat pe la picioruşele ei. Această senzaţie nu-mi dă pace.
Dar toate astea le-am gândit numai. Am închis telefonul, fără a-i mai răspunde o dată lui Günther. Aveam impresia că sunt cât se poate de calmă, nici capul nu mi-o mai lua razna. Gândurile veneau clare ca sticla şi erau la fel de fragile. Care-i pasul următor pe care trebuie să-l fac?
Hedwig nu mai părea atât de absentă ca până acum.
— Ceva nu-i în regulă? se interesă ezitând.
— Nu ştiu.
Să sun la poliţie? Bineînţeles, imediat, pe loc, cel mai bine pe Wolfgang Beer. Ascultaţi-mă, dragă domnule Beer, colegii dumneavoastră nu l-au prins pe adevăratul criminal. Nu studentul e criminalul. Posibil să fi folosit copilul drept curier la pastilele alea şi să-i fi plătit pentru asta. Dar de omorât nu l-a omorât. Sunt sigură de asta, fiindcă-l cunosc pe criminal. Tocmai am avut iarăşi o viziune, i-am văzut mâna, în timp ce Hedwig îmi arăta caietele de şcoală ale fetei ei. Este chiriaşul meu. Trebuie să daţi imediat dispoziţie să fie căutat. E plecat cu o maşină veche verde cu însemnele de Köln. O are pe nepoata mea eu el. Ea n-are decât doi ani.
Violată şi strangulată. Nu mai ştiam ce să fac. Să mai ridic o dată receptorul, ca să şi spun toate astea, nu eram în stare.
Wolfgang Beer a venit pe la şase. Până atunci am vorbit cu Hedwig despre spaime, vise, temeri şi imagini care răsăreau din neant. Despre voci de copii, care strigau din sicriele lor după ajutor, despre toată nebunia asta. Tot timpul am aşteptat ca Hedwig să râdă de mine. Dar ea mă asculta, dădea din când în când din cap. Şi pe ici, pe colo mai

adăuga şi ea câte ceva. Nopţile în care-şi vedea mereu fiica stând lângă patul ei.

— Astea nu-s vise, explica Hedwig convinsă, sunt trează când apare ea. Dacă am închis uşa dormitorului, ea o deschide. Şi dimineaţa, uşa tot deschisă e. Apoi vine la patul meu şi o văd atât de clar cum te văd pe tine acum. Vine în fiecare noapte. Când a venit joi noapte, i-am spus să se ducă la tine. Că mi-ai promis s-o ajuţi. Şi mi-a spus că ei i-ai zis că n-o poţi ajuta, că tu ai fi bucuroasă dacă te-ar ajuta alţii pe tine.

Locul era bântuit de fantome, era chiar mai mult decât atât. Era pură nebunie. Ştiam precis că ne pierduserăm amândouă minţile dacă puteam crede chiar şi numai o secundă ce ne povesteam reciproc. Şi noi nu o credeam numai, eram de-a dreptul convinse că-i adevărat.

Tot timpul o vedeam pe Mara în faţa ochilor, violată şi strangulată. Pantalonii de un verde deschis sfâşiaţi în bucăţi, picioruşele durdulii pline de sânge, faţa mică, rotundă de bebeluş – palidă şi cu obrăjorii supţi. Nu scăpăm de această imagine. Nici măcar Wolfgang Beer nu mi-o putea alunga din căpăţână.

— Crezi că aş putea discuta cu Wolfgang Beer despre asta? am întrebat-o pe Hedwig, cu puţin înainte de venirea lui.

Ea dădu doar neajutorată din umeri, explicând la rândul ei:

— E foarte amabil. Poate să stea şi să asculte ore întregi.

Şi Günther putea face acest lucru. Ca apoi să-şi încreţească fruntea. Nu mi-l imaginam însă pe Wolfgang Beer întinzând mâna spre receptor după ce mă ascultase. Una era a asculta, a pune întrebări şi a pomeni de cunoştinţa unei surori, cunoştinţă care avea uneori apucături ciudate. Chiar aşa se exprimase. Cu totul alta era a se face de râs.

Wolfgang Beer îmi dădu impresia că e obosit, chiar extenuat, când apăru în cameră în urma lui Hedwig. Îi auzisem schimbând câteva replici scurte în vestibul.

— Cum te simți? o întrebase.
Iar Hedwig îi răspunsese:
— Eu sunt bine, dar Sigrid nu-i în regulă. Ceva o frământă.
Wolfgang Beer se aşeză într-un fotoliu, zâmbindu-mi. Hedwig se duse în bucătărie şi-i pregăti şi lui o cafea. Înainte de a se întoarce cu ea, Wolfgang Beer mă întrebă:
— Iarăşi vreo stare deosebită?
Puse întrebarea cam aşa ca un medic care vrea să ştie dacă pacientul suferă de ceva. N-am mai simțit nevoia să-i povestesc despre Mara. Ce copil liniştit, spusese domnul Genardy. Eşti o micuță tare dulce şi drăgălaşă.
Orice polițist ar zice: „Astea sunt acuzații grave pe care le aduceți chiriaşului dumneavoastră.” Orice polițist ar întreba: „Aveți dovezi?”
— Mă descurc eu, am replicat.
N-am mai stat mult la Hedwig. Pur şi simplu n-am mai rezistat. Wolfgang Beer era dispus să mă conducă acasă. Eu nu voiam. Nu voiam să fiu iar întrebată şi luată în derâdere din cauza răspunsurilor.
De ce mă întreabă despre stările mele, dacă au pus mâna pe persoana căutată? Doar au probe împotriva studentului. Un creion cu urma unui dinte spart. Poate că domnul Genardy chiar are număr secret. Poate că totul se datorează faptului că ceva la el îmi aminteşte mereu de Franz. O voce batjocoritoare îmi răsună în cap: „Şi oare ce-o fi asta?”
Hedwig a vrut să vină şi ea, lucru pentru care i-am fost recunoscătoare. N-am vorbit aproape nimic pe drum. Doar o dată Hedwig întrebă:
— Când se întoarce fetița ta acasă?
Îi dădusem dispoziție lui Nicole să vină între şapte şi şapte şi jumătate, să-şi facă la nevoie un sandviş cu salam, să se spele pe dinți şi aşa mai departe. Îi spusesem că până la opt şi jumătate avea voie să mă aştepte. Când am ajuns nu era acasă.

Hedwig şi Wolfgang Beer au intrat cu mine. Din politeţe le-am oferit cafea, deşi aş fi preferat să plece imediat. Tot mai mi-era teamă că va începe iar să mă asalteze cu întrebări. Şi totuşi eram şi puţin bucuroasă că mai stăteau cu mine.
În timp ce luau loc în camera de zi, am pus în funcţiune filtrul de cafea şi am urcat iute scările. Poarta garajului fusese încuiată. Era posibil ca el să se fi întors deja acasă. Chiar am gândit „acasă"? Da, am gândit-o. O realitate cu care trebuia să mă obişnuiesc. Am bătut de mai multe ori: nici un răspuns. Domnul Genardy nu se întorsese încă. Şi Mara.
Conversaţia a trenat când m-am întors apoi în camera de zi. Am umplut trei ceşti. Hedwig a lăudat cafeaua.
Era o mare diferenţă şi poate că ar trebui să-şi cumpere în sfârşit un filtru de cafea ca să ofere o cafea ca lumea, dacă venea vreodată cineva la ea. În timpul ăsta îl privi pe Wolfgang Beer.
El o bătu uşor pe dosul mâinii şi-i spuse:
— Fă-o, sunt un mare amator de cafea bună. Şi cu siguranţă că mai trec de multe ori pe la tine.
O plăcea cu adevărat. Este de fapt ciudat, m-am gândit, cum se apropie uneori unii oameni. Un poliţist şi mama unei victime. În condiţii normale nu s-ar fi întâlnit niciodată. Şi acum se cunoşteau. De vreo două săptămâni deja. Ştiam că vor rămâne împreună. Am ştiut-o când i-am văzut şezând alături pe canapeaua mea.
N-am văzut în faţa mea ceva, o verighetă sau oficiul stării civile. Nu, a fost pur şi simplu certitudinea. M-am gândit la Mara, şi aici n-am simţit o certitudine, mi se strângeau doar pielea capului şi omoplaţii. Mi s-a făcut frig şi nu mai puteam respira ca lumea. Violată şi strangulată. Există vreo diferenţă între a fi sugrumată de frică sau de două mâini?
Hedwig se uită prin cameră, se uită şi spre tavan.
— Locuinţa de sus e exact la fel de mare ca a ta?

Am dat doar din cap.
— Şi cât ceri pentru ea? întrebă Hedwig.
Înainte de a-i putea răspunde, Wolfgang Beer i-a luat mâna şi a mângâiat-o iar uşor.
— Nu merge, a spus încet şi a oftat cu putere. Trebuie să mai ai puţină răbdare. O să găseşti tu o altă locuinţă.
Asta de aici e deja închiriată. Mă privi: Unui bărbat, Genardy, aşa-l cheamă, nu-i aşa? Acum nu-i aici?
— Nu, a plecat după prânz la fiul său.
Cu Mara, trebuie să-i spui că o are pe Mara cu el.
Chiar am vrut să i-o spun. Dar înainte să apuc, Wolfgang Beer a şi continuat să vorbească.
— Ah, la fiul său. Unde locuieşte fiul său?
— În Köln, presupun, cel puţin aşa a zis.
— Cel puţin aşa a zis, repetă Wolfgang Beer, surâzând.
Mi se păru straniu. Aproape puţin atotştiutor.
— Îl ştiţi pe domnul Genardy? E ceva în neregulă?
Mi se părea că se comporta ciudat. Felul cum întreba, intonaţia şi zâmbetul. Dar el clătină din cap.
— Nu. Nu-l cunosc. Ce să nu fie în regulă?
— Nu e în cartea de telefon.
Wolfgang Beer zâmbi.
— Nu oricine are telefon. Nici dumneavoastră. De ce nu, de fapt?
— Până acum nu mi-am putut permite unul.
— Ei, vedeţi, constată, ăsta e un motiv. Probabil că domnul Genardy are acelaşi motiv.
Apoi o bătu pe Hedwig pe mână şi se ridică.
— Cred că trebuie să mergem.
La scurt timp după plecarea lor, sosi Nicole. Am mâncat, am stat de vorbă despre micuţul verişor, în legătură cu care Anke spusese cu săptămâni în urmă: „Un golan neastâmpărat, te rog să mă crezi. Dă din picioare şi boxează

douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Cu ăsta n-o să am atâta linişte cum am avut cu Mara."

Mă miram că puteam vorbi atât de calm cu Nicole.

Eram gata să-mi pierd minţile. Ce să-i spun lui Anke dacă Mara păţea ceva?

Mai aveam doar un dram de raţiune care încerca să se impună în şoaptă. N-are cum să se ia de Mara, reflectează puţin, Sigrid. Tu ştii că e la el. Mama o ştie. Günther la fel. Chiar dacă ar avea astfel de înclinaţii, riscul ar fi prea mare pentru el.

Dar nu era în cartea de telefon. Nu-i cunoşteam adresa, nu-mi arătase nici o legitimaţie. Poate că-şi dăduse un nume fals. Şi dacă nu venea înapoi...

6

După ce s-a dus Nicole la culcare, m-am postat la fereastră. Am stat aşa până aproape de ora nouă. Nu mai puteam gândi, nu mă mai puteam mişca. Micul rest de raţiune lupta pentru o cauză pierdută.

Caută cheia, Sigrid, desfă dulapul în bucăţele dacă nu merge altfel dar fă odată ceva! Caută cheile, pe cea de la camera lui Nicole şi pe cea de sus. Încui-o pe Nicole şi du-te după aceea sus. Ştii măcar numărul maşinii, şi poate că acolo sus găseşti mai multe indicii. Şi pe urmă sună la poliţie. Dar poliţia doar pusese mâna pe criminal.

Acesta nu-şi mărturisise încă fapta, atâta tot.

Puţin înainte de nouă, maşina veche verde apăru.

Domnul Genardy o duse direct în garaj. Apoi se îndreptă spre uşă. Pe Mara o ţinea în braţe, cu capul sprijinit de umărul lui. Deodată m-am aflat în vestibul, fără să ştiu cum ajunsesem acolo, şi i-am deschis. Mi-a zâmbit, oarecum uşurat, cordial, voios, foarte relaxat şi mulţumit.

— Am sosit, m-a salutat vesel. S-a scuzat imediat: Din păcate s-a făcut ceva mai târziu decât am avut intenția. Copiii s-au comportat de parcă nu m-ar fi văzut de ani întregi. N-au vrut să se bage în pat cât timp am stat acolo. Au fost şi lacrimi. Nora mea m-a rugat să rămân până-i adoarme. Oftă cu putere, zâmbind în continuare. A fost o după-amiază extenuantă pentru micuță. Acum chiar mă bucur că-i din nou acasă. Am trecut pe la mama dumneavoastră, dar nu mi-a deschis nimeni.
Mara era învelită cu o pătură în carouri. I-am luat-o din brațe, am dus-o în camera de zi, am pus-o pe canapea. Domnul Genardy a venit în urma mea.
— La sfârşit a fost nițel miorlăită, mi-a explicat. Tot întreba de bunica şi voia acasă. Ei, e de înțeles, pentru ea eram toți nişte străini. Cât timp s-a zbenguit cu copiii, asta n-a deranjat-o. Dar era pesemne şi foarte obosită. În maşină a adormit.
Vorbea încet, ca să n-o trezească pe Mara.
Era îmbujorată. Când am dat pătura deoparte, am văzut pe tricoul ei câteva pete. Pete mari, care fuseseră spălate, dar nu ieşiseră complet. Domnul Genardy mi-a urmărit privirea şi s-a scuzat pe loc încă o dată.
Nepoțica lui cea mică o hrănise pe Mara cu tortă de căpşuni într-un moment când rămăsese nesupravegheată. Ajunsese puțin pe bluziță. Nora lui spălase însă grosul imediat.
Mara stătea culcată pe canapeaua mea. Pantalonaşul i se întindea peste pachetul gros de scutece şi avea pete de iarbă în dreptul genunchilor. Nu mai ştiam ce să cred.
Domnul Genardy se interesă de Anke şi se bucură auzind că trecuse hopul. Un fiu.
— Asta e o bucurie pentru mama dumneavoastră, îşi exprimă părerea. La noi mai durează două luni. Norei mele o să i se pară probabil şi mai mult. A devenit foarte greoaie în ultimele săptămâni.

Voiam să-l văd plecat, ca să mă pot ocupa de Mara.
Să nu las, ca atunci, să treacă mai întâi o noapte. Să desfac scutecele pe loc şi să controlez, de astă dată nu cu nişte degete tremurânde, ci doar cu unele reci.
Dacă te-ai atins de ea, te omor, fie că te-oi numi Franz sau Josef.
Domnul Genardy nu dădea semne de plecare.
Bine, din partea mea n-ai decât să te aşezi. Stai aici într-un fotoliu şi nu te mişca.
Probabil că ştia să citească gândurile. Când se aşeză, mă privi cu o mină serioasă.
— Ar trebui să-mi cer scuze faţă de dumneavoastră, spuse, că am dat de-a dreptul buzna azi după-masă. În mod normal nu este stilul meu să mă bag în intimitatea altora. Dar am. Ei bine, mama dumneavoastră vorbea destul de tare, era probabil foarte agitată, ceea ce e explicabil în această situaţie. Am devenit fără să vreau martorul discuţiei dumneavoastră, şi trebuie înţelese ambele părţi, nu-i aşa? Mama dumneavoastră era îngrijorată.
Dumneavoastră voiaţi să vă ocupaţi de colegă. Iar eu m-am gândit că ce mi-e dacă petrec după-amiaza cu doi sau cu trei copii.
Zâmbi din nou. Ar trebui oricum să-ţi ceri scuze, Sigrid. Nici măcar nu e nevoie s-o faci tare. Îmi pare rău, domnule Genardy, v-am bănuit de nişte lucruri cumplite, încă nu. Mai rămăsese o problemă deschisă.
— Am încercat în timpul după-amiezii să vă dau telefon, am zis. Doream să vă comunic că mama se va întoarce foarte târziu şi că o puteţi aduce pe Mara la mine.
Din păcate nu v-am găsit numărul în cartea de telefon.
— Nici nu e acolo. Domnul Genardy surâse ca un băieţel care vrea să-i pună maică-sii o broască în cadă. Telefonul e trecut pe numele fiului meu, îmi explică. Înainte aveam două aparate în casă. Soţia mea folosea mult telefonul. La

urmă a zăcut bolnavă la pat. Era mijlocul ei de legătură cu cunoştinţele şi prietenii. Nu mai voia să primească vizite. Spunea întotdeauna că dorea să rămână în amintirea oamenilor aşa cum o cunoscuseră timp de ani de zile. După moartea soţiei n-am avut linişte. Aveam impresia că lumea întreagă voia să mă consoleze. Pur şi simplu n-am mai rezistat şi am renunţat la telefon.
— Atunci ar fi trebuit să-l găsesc măcar pe fiul dumneavoastră.
Nu. Nici pe fiul său nu l-aş fi putut găsi. La orice exista o explicaţie, în mod logic, rezonabil, raţional. Nu era fiul său propriu, ci al soţiei lui, din prima ei căsătorie.
Dar, cum fusese foarte mic când se căsătorise domnul Genardy cu mama lui, el nu-l numise niciodată altfel decât fiul său. Şi uneori chiar uita că nici măcar nu era copilul lui adevărat. Deci o lămurirăm şi pe asta. Fiul se numea Weber. Avea acelaşi prenume ca Wolfgang Beer.
Wolfgang Weber.
Ei lasă, o să-l sun eu cu o ocazie pe acest Wolfgang Weber al tău. Poate că Günther mă şi scuteşte de această treabă.
Domnul Genardy se ridică din fotoliu.
— Nu vreau să vă mai reţin. Pentru dumneavoastră n-a fost cu siguranţă o după-amiază plăcută. Dar ce vă face colega?
— Ce ar face nora dumneavoastră, dacă nepoţica dumneavoastră ar fi căzut în mâinile unui asemenea animal?
Chiar în timp ce rosteam aceste vorbe m-am gândit, oare ai înnebunit, Sigrid? Am văzut clar cum a tresărit.
Apoi a mormăit:
— Da, aveţi dreptate. Nici nu te poţi gândi la aşa ceva.
A mai dat o dată din cap, şi-a luat în sfârşit rămas-bun şi a urcat la el.
Mara tot mai dormea. După ce a părăsit domnul Genardy încăperea, m-am aşezat lângă ea pe canapea şi am început

s-o dezbrac. Eram sigură că se va trezi când îi voi trage bluzița peste cap. Eroare. Apoi pantofii, de fapt nişte ghetuțe înalte şi strânse, care-i ajungeau până deasupra gleznei. Tălpile erau din cauciuc striat.
O pusesem deja pe jos, când mi-a venit ideea s-o mai ridic o dată ca să mă uit la striuri. Nimic. Nici un firicel de pământ sau de iarbă. Ciorapii trei sferturi erau murdari pe tălpi, chiar foarte murdari, ca şi cum Mara ar fi alergat de colo-colo fără pantofi. Şi acum – să-i scot pantalonii. Degetele-mi tremurau uşor.
Mă aflam din nou în fața mesei de înfăşat. Franz era în patul lui. În capul meu era un vid imens. Ce fac dacă i-a făcut ceva, ce fac dacă în scutece e sânge?
Genunchii Marei erau la fel de murdari ca şi pantalonii. O fi lăsat-o să se târască un timp primprejur fără pantaloni? Îi plăcea încă să se târască pe jos. Peste scutece, Mara purta nişte chiloței albi. Erau atât de albi, de parcă ar fi fost proaspăt scoşi din ambalaj. Şi acum scutecele, desfă-le, Sigrid!
Nu puteam. Nu mai vedeam nimic. Abia când lacrimile au început să alunece pe față în jos, privirea mi s-a limpezit din nou, dar simțeam nevoia să tot clipesc.
Cine te-a susținut când erai la ananghie? Cine are grijă toată ziua bună ziua de copilul tău?
Era încă atât de mică. Burtica grăsulie, picioruşele cu cutele de grăsime. Prima bandă adezivă a scutecelor.
Străduindu-mă cu atâta încrâncenare să înăbuş tremuratul, degetele îmi înțepeniseră.
Oare de ce nu se trezea? Limbatril! Cu asta ai omorî un copil mic. Sau l-ai face să doarmă, adânc, buştean. Nu trebuie să fi fost o pastilă întreagă, ajungea un sfert sau o jumătate. Şi existau mai multe feluri de chestii din astea, sigur şi ca picături. Câteva picături în limonadă sau în lapte! Haide, Mara, trezeşte-te!

Am bătut-o uşor pe obraji. Dacă ți-a făcut ceva, mă duc sus şi-o să vadă ce-i fac eu lui. Ai cuvântul meu: trezeşte-te, Mara!
A doua bandă adezivă. Acum adună-te, Sigrid, desfă scutecele şi uită-te. Ceea ce în sfârşit am şi făcut. Deşi mi-a venit foarte greu şi mi-a fost şi cam teamă să n-o doară, am cercetat-o destul de temeinic. Nu erau răni vizibile; am răsuflat uşurată, teribil de uşurată.
Eram dezamăgită, mă simțeam înşelată, aşa ca atunci.
Ce-a făcut tati cu tine? Ți-a făcut el ceva, comoara mea, ştiu eu. Nu te-a uns doar cu cremă.
Nici o urmă de cremă! În scutecele Marei erau câteva, pe piele nu. Pe ea erau firicele de nisip, nu foarte multe. Erau lipite în regiunea inghinală şi în cutele pielii. M-am dus în bucătărie, am luat o cârpă şi am umezit-o.
Când am început s-o spăl pe Mara, a tresărit nemulțumită, a strâmbat o dată scurt din gură, ca şi cum ar vrea să plângă. Scutecele erau udate, dar am fost nevoită să i le pun iarăşi. N-aveam schimburi. Apoi chiloțelul, iar pantalonul pe deasupra. Şi bluzița. I-am pus o mână la ceafă, am ridicat-o un pic şi am vrut să-i trag bluzița pe cap. Atunci, în cele din urmă, a deschis ochii. A început să miorlăie imediat:
— Buni!
— Da, stai liniştită, am şoptit. Buni vine acum. Şi tati la fel.
Am luat-o în brațe, am legănat-o, ca să nu adoarmă la loc.
— Ce jocuri frumoase te-ai jucat? Îmi povesteşti? Unde ai fost?
— Buni.
— Buni vine acum, nu mai durează mult. Unde ai fost? Spune-mi!
Atârna în brațele mele ca un sac mic şi ud.
— Ai căpătat înghețată?
— Tată.
— Şi limonadă sau suc? Hai, Mara, povesteşte-mi!

Era inutil, ştiam asta. Vocabularul Marei încă nu era atât de bogat. În mare parte era alcătuit dintr-o bolboroseală ininteligibilă, din care numai mama susținea că ar pricepe totdeauna ce voia să zică Mara. Dar eu voiam s-o fac să-mi spună.
— Au fost şi alți copii acolo? Te-ai jucat?
— Buni.
Mai mult n-am obținut de la ea.
Mama şi Norbert au sosit la unsprezece. Nu stătuseră atât de târziu la spital. Acolo rămăseseră până la ora opt, după care Norbert insistase să mănânce ceva ca lumea, nu acasă, ci la un restaurant bun, ca să sărbătorească această zi, şi cu un păhărel de vin servit alături. Mama a trebuit să-l însoțească, vrând-nevrând. Norbert era destul de emoționat. M-a strâns în brațe, m-a luat chiar pe sus şi m-a învârtit de câteva ori.
— Trebuie să-l vezi, Sigrid, o minune de băiat, trei kilograme opt sute, cincizeci şi doi de centimetri, părul foarte închis şi o voce, ce mai voce!
Mama s-a ocupat imediat de Mara, care, după încercarea mea zadarnică de a afla ceva de la ea, dormita pe canapea şi miorlăia în somn:
— Buni.
— Aici sunt, iubirea mea, m-am întors. Mi-ai simțit lipsa? Ei, cum a fost? Te-ai jucat frumos?
Şi deodată a funcționat. Mara a mormăit somnoroasă câteva silabe.
— Mige, apa, țață.
— E terminată de oboseală, constată maică-mea. Nu-i de mirare, ia uită-te cât e ceasul.
De astă dată, privirea încărcată de reproş nu mă viza pe mine, ci pe Norbert. Dar lui nici că-i păsa. El tot mai strălucea ca un pom de Crăciun plin de luminițe.
— Ai un frățior, țuşcă, cred şi eu că eşti mirată, nu?

— Bibe, spuse Mara.
Iar mama a înțeles-o, chiar a înțeles-o.
— Sigur că ai păpat deja de seară. Dar au trecut câteva ore de atunci. Nu-i aşa, iubire?
O mică pauză, un deget arătător ridicat plin de dragoste, susținut puțin şi de glas: Ce fel de obiceiuri noi mai sunt şi astea? Bibe! Doar eşti fetiță mare. Şi fetițele mari nu mai beau din biberon, ele papă delicat cu lingura. Dacă mai ți-e fomică, Buni îți face o papi bună de tot.

7

În timpul nopții m-a vizitat omul în maro. Dar a venit altfel ca de obicei. Stăteam cu bunica la masă în vechea ei cameră spațioasă de zi, când intră pe uşă. Nu se îndreptă spre perete, nu dădu ceasul jos. Se aşeză pe canapea lângă bunica, fără ca aceasta să fi reacționat, probabil că nici nu-l observase. Apoi îşi lăsă gluga jos şi-mi arătă pentru prima oară fața. Nici nu m-am mirat, s-ar putea s-o fi ştiut de fapt dintotdeauna. Era Franz. Mă privi îndelung. Apoi întrebă:
— De ce n-ai căutat până acum cheile?
Înainte să-i fi putut răspunde, încăperea se transformă. Dulapul crescu în înălțime şi lățime. Masa se făcu mai joasă şi căpătă o placă de marmură. Franz nu mai şedea pe canapea lângă bunica, ci pe scaunul care se afla chiar alături de capătul canapelei, iar în spatele lui Franz, capotul meu zăcea pe spetează.
Franz scoase un caiet de sub pelerină, un caiet de şcoală cu o copertă albastră. Îl răsfoi, îl puse deschis pe masă, arătă cu degetul un loc.
— Asta a scris-o ucigaşul, îmi spuse.
Am văzut numele pe hârtie. Hedwig Otten. Am văzut şi ce era scris deasupra numelui. Contract de închiriere! Franz se ridică, se duse încet spre uşă. O deschise, ieşi în vestibul.

— A plâns într-adevăr, altfel n-aş fi luat-o din pătuţ.
Şi n-am făcut decât să controlez scutecele. Nu i-am făcut nici un rău, nu m-am atins de ea. Nu i-aş fi putut face niciodată vreun rău. Nici ţie. N-am vrut să te fac să suferi, asta n-aş fi putut, nici atunci şi nici acum. Pot doar să te avertizez.
Apoi urcă treptele. I-am mai văzut pantalonii cât a urcat primele câteva trepte şi pantofii sub pelerina maro.
Când m-am trezit de dimineaţă, caietul se afla pe masă.
Nici nu deschisesem ca lumea ochii, că l-am şi văzut. Coperta albastră cu eticheta albă cu numele scris pe ea. Am mai închis o dată ochii, i-am deschis din nou, dar nimic nu se schimbă. Caietul tot se mai găsea în mijlocul mesei.
Am tras un ţipăt şi îndată după aceea am auzit paşi repezi pe scara din pivniţă. Nicole se năpusti în cameră, având doar un prosop pe umeri, palidă la faţă:
— Mama, ce s-a întâmplat?
Era cinci şi jumătate trecute. Deşteptătorul nu sunase. Nici nu se afla pe masă, acolo nu era decât caietul.
Uitasem să iau deşteptătorul de pe dulap şi să-l potrivesc. Aşa cum poate că bunicul uitase atunci să întoarcă ceasul. Uitasem şi să mă încui. Sau nu, poate că în mod intenţionat nu învârtisem cheia în broască, pentru ca să pot ajunge în caz de nevoie mai iute în antreu şi în odaia lui Nicole.
— Am visat urât, i-am explicat.
Nicole s-a întors în pivniţă, ca să-şi termine spălatul de dimineaţă. Totul era în ordine. Se trezise atunci când domnul Genardy părăsise casa puţin după cinci. Se sculase imediat, vrând să meargă urgent la closet. Băgase scurt capul pe uşă la mine şi aruncase o privire asupra ceasului deşteptător. Se gândise că nu mai merita să se urce în pat, aşa că se dusese jos să se spele. Dar înainte de asta îmi pusese compunerea ei pe masă. Trebuia să iscălesc, ca

dovadă că văzusem doiul. Restul era doar vis, unul din numeroasele coşmaruri.
Aşa, dimineață, şi cu convingerea că eram singure în casă, totul arăta puțin altfel. Am pregătit micul dejun pentru amândouă. M-am aşezat cu Nicole la masa din bucătărie. Mi-a povestit cum Denise primise compunerea înapoi cu o notă slabă, un patru. Iar lăuntric mă întărisem nițel peste noapte, poate chiar mă făcusem ca de piatră.
Cu un criminal sub acelaşi acoperiş? Exclus! Nu eu, doar aş fi simțit asta, încă din prima clipă când îi deschisesem uşa. În ipoteza, bineînțeles, că aveam într-adevăr nişte mici antene pentru iradierile negative, iar un criminal trebuia să aibă o iradiere cât se poate de negativă.
În drum spre lucru am încercat încă o dată să reflectez rațional la toate. Jumătate din dimineață am făcut acelaşi lucru. Hedwig a venit şi ea, a ajuns puțin după mine în vestiar, fiind îmbrăcată complet normal, fustă gri, bluză deschisă, deasupra o jachețică. Pe asta a schimbat-o cu un halat alb curat, după care a bântuit toată dimineață ca o fantomă printre galantare. La un moment dat am stat nițel de vorba cu ea.
— Nu-mi pot permite, m-a lămurit, să rămân acasă.
Mă mai trezesc că mi se desface contractul de muncă. Şi într-un fel tot trebuie mers mai departe.
Avea dreptate, într-un fel tot trebuia mers mai departe. Mers în sus, eventual. Bătut la uşă. Domnule Genardy, trebuie să vă rog să părăsiți locuința. Îmi pare foarte rău, însă e vorba de un caz de forță majoră. Considerați-o o reziliere a contractului din cauza unei necesități personale. Dar nu-mi pot lăsa acum colega baltă. Sper să mă înțelegeți. Sau şi mai bine: Prietenul meu şi cu mine ne-am hotărât să ne căsătorim, aşa că ne trebuie camerele chiar pentru noi.

Să mă gândesc rațional la toate, la vise şi presentimente, la planuri. Cum scap de el? Ştiu sigur că o să înceteze dacă el pleacă. A început o dată cu venirea lui.
Nicole era acum la şcoală. Două ore de germană, apoi pauza mare. Pentru mine: pauza de dimineață, continuând să gândesc, apoi umplutul rafturilor, punerea prețurilor mărfurilor şi continuarea gândurilor. Acum se sfârşesc orele de şcoală. Nicole şi Denise pleacă spre casă. Dimineață îi împachetasem în cele din urmă chiloțelul de joi şi i-l băgasem în ghiozdan, în timp ce ea îşi punea deja haina în vestibul.
— În ghiozdan ai un chiloțel de-al lui Denise. Dă-i-l mamei ei. Şi întreab-o dacă ți-a găsit chiloțelul de vineri.
— Dar nu l-am lăsat la Denise. Nici nu i l-am împrumutat. Trebuie să fie aici.
Pauza mea de prânz era aproape pe terminate, când m-a sunat Günther. A trebuit să mă duc în biroul şefului de secție, ca să vorbesc cu el la telefon. Nu le plăcea când se primeau telefoane particulare. Însă era pentru prima oară că Günther cerea să vorbească cu mine în timpul serviciului. Aşa că şeful de secție s-a arătat mărinimos, cu un aer condescendent.
Nicole mânca acum de prânz la doamna Kolling, apoi avea să-şi facă temele împreună cu Denise. Repede şi corect, curat şi ordonat, aşa cum o învățase doamna Humperts. Totul era în regulă, cu o sută cincizeci de mărci mai mult pe lună. Voiam să renunț din nou la ele? Până acum încă nici nu le văzusem, aceste o sută cincizeci de mărci.
Dar când mă voi duce miercuri la bancă, vor fi în cont.
Şi nu doar ele, şi restul de bani.
Günther a fost foarte scurt:
— Astă-seară trec pe la tine. O să se facă târziu, dar cred că sunt câteva lucruri despre care ar trebui să vorbim, şi a şi închis.

Ghidându-mă după tonul lui, era destul de acru. Poate ar fi trebuit să reflectez la asta, poate am şi făcut-o şi gândurile mele doar s-au risipit în harababura generală.
Seara, trenul a avut întârziere, aproape o jumătate de oră. Autobuzul meu de Horrem plecase, bineînțeles. A trebuit să-l aştept pe următorul şi am ajuns acasă cu peste o oră întârziere!
Nicole mă aştepta în camera ei. Şedea pe pat, cu cartea despre cai în poală. Uşa era deschisă, iar domnul Genardy stătea de vorbă cu ea. M-a salutat amabil, când am intrat, privindu-mă cu un aer compătimitor.
— Dar chiar că ați avut o zi deosebit de lungă, a constatat.
Înainte de a-i putea răspunde – nici n-aş fi ştiut ce replică să dau la constatarea lui – Nicole m-a întrebat:
— De ce vii atât de târziu?
I-am explicat, apoi am înclinat uşor din cap spre domnul Genardy. După aceea ne-am dus în camera de zi, iar el a urcat. Mi-am făcut o cafea şi un sandviş.
— Trebuie să mă bag imediat în pat, m-a întrebat Nicole, sau mai am voie să stau nițel?
— Ce-a vrut domnul Genardy de la tine?
— Nimic, am stat doar de vorbă.
Nicole părea mirată de întrebarea mea.
— Despre ce?
A ridicat din umeri.
— Nimic special. Că acum sunt mereu la Denise şi că nu ne mai jucăm aici. Iar la Denise camera e atât de mică şi frații ei se dondănesc tot timpul cu noi. Dar Denise nu mai vrea să se joace aici, în afară de duminică.
— De ce nu mai vrea Denise să se joace aici?
Încă o ridicare a umerilor. Nicole s-a uitat în ceaşca mea de cafea şi s-a îmbufnat.
— Nu ştiu. Pur şi simplu nu mai vrea. Uneori chiar că-i bătută-n cap. Azi la aritmetică a pictat nişte omuleți atât de

ciudați în caiet. Şi când a fost certată pentru asta, a început să bâzâie.
— Ți-a oferit ceva domnul Genardy? Limonadă sau suc?
A clătinat din cap că nu, a mai rămas o jumătate de oră la mine, după care am trimis-o la culcare.
Încă o piatră la mozaic. Denise nu mai vrea să se joace aici, pictează omuleți ciudați în caietul de mate, plânge din senin. La această vârstă fetele reacționează într-un mod sensibil dacă pune un bărbat mâna pe ele. Şi cine ştie cum a pus mâna pe ea. Poate că a şi rănit-o. Ar trebui să vorbesc cu Denise, s-o întreb foarte direct. Cu înțelegere şi pe un ton liniştitor, care-i conferă unui copil siguranță şi încredere.
Când a sosit Gunther pe la unsprezece, am fost capabilă să vorbesc cu calm şi coerență despre toate. Era într-adevăr acru, voia să ştie mai întâi de ce închisesem ieri telefonul fără nici un comentariu. Oare continuam în nebunia mea? Şi ce avea domnul Genardy cu asta?
Apoi m-a ascultat timp de o jumătate de oră, fără să mă întrerupă nici măcar o singură dată.
Abia când am spus tot, şi-a dat puțin drumul la ceea ce-i stătea pe suflet.
— Astea sunt în cea mai mare parte himere, fabulații, putem fi de acord măcar în acest punct?
— Nu, nu putem. Nu sunt fabulații, sunt presimțiri.
Eu văd o diferență. Ştiu că tu nu crezi în astfel de lucruri, dar asta e, eu am de-a face cu ele. Şi presimt că domnului Genardy îi face o plăcere deosebită să se ocupe de fetițe, ca să mă exprim decent.
— Bun, mormăi Gunther, ai presimțiri.
Din mişcarea muşchilor obrajilor săi mi-am putut da seama cum îmi rumegă presimțirile.
Am continuat totuşi imperturbabil să vorbesc.

— Dacă nu te poți obişnui cu starea asta de lucruri, trebuie pur şi simplu s-o alungi cât colo. Poți spune oricând: Sigrid, asta e. Cu nebunii nu vreau să am de-a face.
— Nu vorbi prostii, mârâi nemulțumit.
L-am mai lăsat câteva secunde şi l-am văzut cum se adună. Părea să-l coste o mare stăpânire de sine şi un deosebit efort, dar până la urmă a zis-o:
— Ei bine, deci ai presimțiri. Însă dovezi n-ai. Şi doar cu nişte presimțiri nu te poți duce la poliție.
— Nici n-am de gând să mă duc. Dar nu intenționez nici să aştept până se atinge de un copil în aşa fel încât acesta să nu-şi mai revină niciodată după şoc. Sunt convinsă că într-o miercuri seară a fost în camera lui Nicole. Şi lui Denise trebuie să-i fi făcut ceva. Şi ieri cu Mara a făcut ceva. N-o pot dovedi, poate că nici nu vreau.
— Bun, mormăi Günther încă o dată, întrebând apoi ceva mai tare: Atunci ce vrei?
— Să-i reziliez contractul de închiriere.
Günther rânji scurt.
— Sub ce motiv? Nu-ți imagina că-i atât de simplu.
— Un motiv găsesc eu. Ai timp miercuri?
— De ce?
Pentru că trebuia să desfac dulapul în bucățele, să-l desfac complet şi să-l dau şi de la perete. Dacă nu găseam cheile nicăieri în dulap, atunci poate că zăceau pe undeva prin spatele lui. În unele locuri placa din spate se desprinsese. Dacă nu erau nici în spate, atunci aveam mai mult decât un motiv serios. Probabil că Günther considera la fel. A început să dea din cap. A dat din cap timp de câteva secunde, de parcă nici nu s-ar mai fi putut opri.
— Bun, spuse în cele din urmă pentru a treia oară, atunci o să-ți povestesc ceva. Voiam de fapt s-o mai țin pentru mine, până o voi pritoci pe îndelete. M-am gândit că s-ar putea să dai în bară cu acest al şaselea simț al tău. Dar ai descoperit

până la sfârşit singură că nu se află în cartea de telefon. Nu lucrează nici la poştă, în orice caz sigur nu într-un post înalt. Deşi există posibilitatea să fi fost vreodată angajat la poştă. Am vorbit cu un domn Wellmann. Şi am avut impresia că numele Josef Genardy a declanşat la el o anumită aversiune.
Muncitor în fabrică! Când am început să râd, Günther s-a uitat uimit la mine, mai întâi furios, după care a adoptat un fel de rânjet obosit.
— Vrei să ştii părerea mea în legătură cu asta? Am dat din cap afirmativ, şi el a continuat: A lucrat odată la poştă şi a fost obligat să plece dintr-un motiv oarecare. Acum există două posibilităţi. Fie a fost doar simplu angajat. Nu oricare salariat este imediat un înalt funcţionar. Apoi l-ar fi putut da afară din cauza unei greşeli minore. Sau a fost funcţionar şi nu putea fi dat afară decât dacă ar fi făcut ceva grav. Dar atunci ar trebui să existe ceva consemnat în scris. Întrebarea este dacă am cum să ajung la hârtii. Şi nu prea cred. Este de resortul poliţiei.
— Şi toate astea numai pentru că nu e în cartea de telefon, am spus încet.
Gunther a ridicat scurt din umeri.
— Când te-am sunat ieri, ştiai deja că nu mai lucrează la poştă?
Acum a clătinat el din cap, explicând în acelaşi timp:
— Uşurel, Sigrid. „Nu mai” – asta e pură speculaţie.
Poate că n-a lucrat niciodată acolo. Mie reacţia acestui domn Wellmann mi s-a părut puţin ciudată. Însă asta încă nu dovedeşte nimic. Fapt este doar că domnul Genardy a turnat braşoave când a fost întrebat de meserie.
Poate că nu e altceva decât un mic farsor căruia îi place să umble după succese ieftine. Mă refer la momentul când era aşezat aici, în faţa mamei tale. Nici eu n-aş fi spus că sunt gunoier. Dar aflu eu ce profesie are. Nu-i o problemă. Îi

spun lui Dettov şi se ocupă el de asta, iar treaba cu dulapul tău o dăm mai întâi uitării, da? Chiar dacă găseşti mâine cheia printre rufe, tot nu te duci sus.
Îmi promiţi?
— Nu, am spus.
Şi m-am ţinut de cele spuse.

8

Chiar marţi seară m-am dus sus, după ce s-a băgat Nicole în pat; bineînţeles fără cheie. Nici nu-mi dădusem osteneală s-o caut mai întâi printre rufe. Nu ştiam nici la ce folosea să merg sus. Dar trebuia s-o fac. Pentru că Günther mă sunase la prânz. Pentru că aflasem de la el lucruri pe care nici nu le puteam cuprinde cu mintea şi pricepe pe toate deodată. Şi nici nu eram în stare să mă concentrez asupra lor. Dar era presentimentul meu: Du-te sus, Sigrid. Trebuie să urci la el. Trebuie să faci ceva. Acum.
O jumătate din după-amiază mi-am petrecut-o reflectând la ce motiv aş putea invoca dacă mă înfiinţam netam-nesam la uşa lui. Pur şi simplu adevărul?
Bună seara, domnule Genardy scuzaţi deranjul. Nu vreau să vă reţin mult. Am venit doar pentru a vă spune că trebuie să vă mutaţi, chiar mâine. Mâine e ziua mea liberă şi vă pot supraveghea mutatul, mai ales mă pot asigura că nu veţi comanda dubluri la chei. Presupun că încă nu v-a venit această idee. Nu aveaţi cum să vă gândiţi că o să vă dau atât de brusc afară.
Dar, dragă doamnă Pelzer, ce v-a apucat? Aveţi iar una din viziunile acelea teribile? Zău că ar trebui să vorbiţi odată cu un medic despre problemele dumneavoastră, înainte de a inoportuna cu ele concetăţeni nevinovaţi. V-am incomodat eu cumva cu întrebări idioate?

Nu, domnule Genardy, n-ați făcut asta. N-ați făcut decât să mă mințiți. Vedeți dumneavoastră, prietenul meu a spionat puțin în spatele dumneavoastră. M-a sunat azi la prânz. Am discutat deja de aseară despre faptul că s-ar putea să fiți doar un mic farsor. După aceea prietenul meu a însărcinat pe un tânăr reporter să se țină azi-dimineață pe urmele dumneavoastră, ceea ce acesta a şi făcut. Deci ştim acum că lucrați într-un depozit, ca salahor. Dar ştim mai mult decât atât.
Nu există nici un Wolfgang Weber care să fie fotograf, să lucreze pentru cataloage de modă şi să aibă un tată vitreg pe numele de Genardy. Însă există un magazin de animale la parterul unei case care aparține unui bărbat cu numele de Wolfgang Weber, iar locuința aflată direct deasupra magazinului de animale este închiriată unui Josef Genardy. Dar cui stau eu să-i înşir toate astea?
În podul aceleiaşi case a locuit până cu puțin timp în urmă un tânăr, în prezent nu stă acolo, pentru că se află în detenție preventivă. Acuzat de uciderea Nadinei Otten. Doar v-am povestit despre fiica colegei mele.
Şi ştiți, domnule Genardy, acest tânăr reporter care v-a urmărit azi-dimineață cu maşina a relalat deja despre cazul respectiv. Are relații bune la poliție. Iar când prietenul meu i-a pomenit numele dumneavoastră, auzise deja de el. Îl ştia ca fiind numele martorului a cărui declarație, în cadrul procesului-verbal, poliția a trebuit s-o aştepte atât de mult, pentru că el e plecat în vizită la fiica lui în nordul Germaniei.
Dar de fapt menționatul domn tocmai se mutase la mine. Bunica mea spunea pe vremuri mereu că cel care minte şi fură. Şi asta aşa e. De când v-ați mutat aici îmi lipsesc două chei. Înțelegeți deci că în aceste condiții nu doresc ca între noi să mai continue raportul de proprietar şi chiriaş. Sper să

nu-mi faceți greutăți. Putem regla treaba asta ca între persoane adulte.
La apelul telefonic de la prânz, Günther fusese extrem de agitat.
— Mă pot baza pe tine că-l laşi în pace până atunci, Sigrid? Rezolvăm totul în weekend, O.K.? Poate că până atunci Dettov află mai multe ca să avem cu ce să-l supunem puțin unei presiuni. L-am trimis pe Dettov la poştă. Poate că există acolo şi alții în afara acestui Wellmann şi or fi nițel mai accesibili. Domnul Genardy nu lucrează de mult timp la depozit. Aflăm noi dacă înainte de asta a fost la poştă. Şi aflăm şi de ce a zburat de-acolo.
După aia vorbesc eu cu el. Priveşte lucrurile aşa. Presimțirile tale nu-s chiar lipsite de temei. Tipul e implicat într-un omor. Cunoaşte criminalul, însă probabil că asta-i tot. Iar de rest mă ocup eu în weekend. Până atunci îl laşi în pace. Mă pot baza pe asta?
— Nu!
Este drăguț din partea ta că ți s-au trezit deodată instincte de ocrotire, dar e prea târziu. Am şi eu instincte de ocrotire.
În tren mi-a venit în minte ce motiv aş putea invoca.
Eram nervoasă pe când urcam treptele. Nu ştiam dacă mă puteam controla suficient. Numai să nu începi să țipi, Sigrid. Dacă nu poți fi relaxată, atunci zideşte-ți pur şi simplu în tine tremuratul.
A mers uşor. Am bătut şi l-am auzit îndreptându-se spre uşă. A deschis-o, nu foarte tare, şi crăpătura o mai şi acoperea cu trupul său. Nu puteam vedea nici măcar peste umărul lui, pentru că era mai înalt ca mine, iar eu mă găseam şi cu o treaptă mai jos decât el.
— Scuzați deranjul, domnule Genardy.
Chiar că mergea uşor. Mi-e îngrozitor de penibil.
Nici nu ştiu cum s-o spun.

Deschizându-mi uşa, îmi zâmbise. Poate continua şi acum să zâmbească. Nu voiam să-l privesc în faţă şi ţineam ochii coborâţi.
— Miercurea trecută am fost la bancă, iar chiria nu era încă trecută în cont. Poate că fata mea v-a povestit că nu o ducem atât de bine financiar. Deci, cu alte cuvinte, chiria reprezintă întotdeauna banii mei pentru gospodărie, iar săptămâna trecută n-am avut ce ridica. Mai aveam eu ceva bani, aşa că am reuşit totuşi să mă descurc.
Între timp, a trebuit să trag o dată aer în piept. Domnul Genardy a folosit prilejul pentru o declaraţie plină de uimire.
— Asta nu înţeleg. Banii ar fi trebuit să se afle în contul dumneavoastră. I-am virat la timp. Chiar mâine dimineaţă mă voi ocupa de această problemă. Pentru orice eventualitate, mai daţi-mi o dată numărul dumneavoastră de cont şi codul băncii. Nu poate fi vorba aici decât de o neglijenţă. Poate că banii au fost viraţi greşit.
Dar asta se poate verifica.
Am aprobat din cap.
— Aveţi ceva de scris?
Am contat pe faptul că se va duce în camera de zi sau în bucătărie. Voiam să merg după el. Să mă uit o dată primprejur, dacă mai mult tot nu puteam face. Să găsesc eventual un punct de reper, un element care să-mi permită să-i vâr sub nas câte ceva din cele aflate ieri şi azi, fără a-l pomeni pe Günther. Să nu care cumva să-i vină ideea că eram obligată să recurg la sprijinul unui bărbat care avea timp pentru mine doar câteva ore la sfârşit de săptămână.
Dar nu se duse nici în camera de zi, nici în bucătărie.
Luă din buzunarul pantalonului o foaie de hârtie îndoită, scotoci prin celălalt buzunar şi scoase din nou mâna la iveală, ţinând un ciot de creion.
Eu n-aveam însă în cap numărul meu de cont. Pe moment nici nu mi-a trecut ceva mai bun prin minte decât ziua de

naştere a lui Nicole. I-am spus-o, am pus pur şi simplu un unsprezece în față ca să ajung la zece cifre care ar fi putut reprezenta fără probleme un număr de cont. Codul băncii – m-am apucat de frunte, am bolborosit câte ceva.
— Îmi pare rău. Nu mi-l amintesc acum.
— Nu face nimic, fu domnul Genardy de părere, mă pot interesa. Era banca districtuală. Nu-i aşa?
— Da.
Când m-am uitat apoi în ochii lui, a zâmbit din nou sau a continuat să zâmbească.
— Mai e ceva, doamnă Pelzer?
Încă o grămadă.
— De fapt, nu, am spus, lăsând iarăşi capul în jos.
Adică, doar atât: Dacă banii nu sunt nici mâine virați, ştiți. eu. M-am mai bâlbâit nițel, ca să pară credibil.
Am nevoie mâine de ceva bani. Şi am vrut să vă întreb dacă-mi puteți împrumuta cumva două sute de mărci.
Dacă găsesc banii în cont, vi le dau bineînțeles imediat înapoi. Dar dacă nu sunt, mâine trebuie să fac neapărat nişte cumpărături, şi nu vreau să-i cer mamei. Iar sora mea nu e acum acasă. Şi...
Şi două sute de mărci n-ai cu siguranță în buzunar. O sută poate că da, dar nu mă mulțumesc cu atât. Vei merge în camera de zi, iar eu te voi urma. Şi voi face o remarcă în legătură cu vechiturile despre care vorbise doamna Hofmeister.
Îl făcusem să-şi piardă cumpătul. Zâmbetul îi dispăruse, dar fața îi era imobilă.
— Nu ştiu dacă am atâția bani lichizi, îmi spuse. Un moment, să verific.
Am pus un picior pe ultima treaptă, l-am împins puțin. Ar fi foarte nepoliticos să-mi închideți uşa în nas, domnule Genardy, ştiți asta, nu-i aşa? Aş avea motive de uimire dacă ați proceda astfel.

Nici n-a făcut asta, ci a împins uşa ceva mai tare. Eu am împins-o din nou, deschizând-o. În vestibul ardea o lumină slabă, un bec gol în fasung. Se dusese în camera de zi şi închisese acolo uşa în urma lui. Pe pereții vestibulului se afla încă tapetul doamnei Humperts. Nu mai era nici un scaun.
Dar în dreapta, lângă uşă, fuseseră înşurubate mai multe cârlige în perete. Pe unul dintre ele atârna legătura lui de chei şi chiar alături se aflau două chei disparate. Cea rotundă de la uşa de la intrare, cea pătrată de la uşa în fața căreia tocmai mă găseam.
Nici n-a trebuit să stau mult pe gânduri ca s-o iau de acolo. Am putut arunca o privire în acest timp şi în bucătărie. De văzut nu se putea vedea nimic, în afară de podea şi de uşa deschisă, care te împiedica să zăreşti peretele.
Domnul Genardy se întoarse, ținând câteva bancnote în mână şi având o mină pe care o arborezi când vrei să le dai limpede a înțelege copiilor că nu eşti de acord cu faptele lor.
Bineînțeles că nu i-a scăpat faptul că mă aflam pe ultima treaptă şi deci direct în uşa deschisă. Şi mi-a surprins şi privirea în direcția bucătăriei. S-o fi gândit că văzusem mai mult decât podeaua. De astă dată nu mai zâmbea. Cu o mână îmi întinse banii, cu cealaltă îmi indică spre bucătărie.
— Şase săptămâni termen de livrare, asta e o îndrăzneală, sau sunteți de altă părere? Pot renova vestibulul abia după ce se montează mobila de bucătărie. Altfel, pereții îmi vor fi loviți din nou.
Îl admiram într-un fel. La toate ai un răspuns. Să vedem ce-ți trece prin minte când vin data viitoare să vorbesc cu tine.
— Să vă dau o chitanță? l-am întrebat.
A dat din mână că nu, regăsindu-şi zâmbetul. Dar mi s-a părut nițel ironic. Numai să nu se uite acum la cârlige.

— Cred că ne putem dispensa de ea. Şi sper să găsiți mâine banii trecuți în cont. Dacă nu, vă rog să mă înştiințați de îndată.
— Cu siguranță.
Apoi am coborât la mine, cu bancnotele într-o mână.
Două de cincizeci, restul în hârtii de zece şi de douăzeci.
Nici măcar nu le numărasem. Cât câştigă un salahor într-un depozit?
În pumnul celălalt, cheia.

9

Miercuri, după plecarea lui Nicole la şcoală, am mai stat un sfert de oră în bucătărie. El nu era acasă. Sigur nu era. Îl auzisem părăsind casa, deschizând garajul, pornind motorul, puțin după cinci. Nu mai putusem adormi după aceea. M-am dus totuşi prin terasă la garaj, m-am uitat înăuntru prin gemulețul aproape opac de atâta murdărie. Abia apoi am urcat.
Şi dacă se întoarce acum, Sigrid? Dacă te prinde cotrobăind prin lucrurile lui? Nu se întoarce. Nu s-a întors încă niciodată dimineața. De unde ştii atât de sigur? Eşti acasă doar o dimineață pe săptămână.
Îmi bătea inima puternic când am băgat cheia în broască, când am învârtit-o, când uşa din fața mea a cedat după ce am împins-o uşor. Până şi limba mi-o simțeam încleştată.
Am lăsat uşa larg deschisă, iar cheia pe dinafară.
— Aşa-i foarte bine, proasto, dacă vine, nu trebuie decât să te încuie, şi acolo ai rămas.
— Pentru cazul în care aş auzi maşina, dacă chiar ar fi să vină. Nu va veni, nu va veni. După care am uitat să mă mai gândesc la asta.
Ştiam deja că în antreu nu se făcuse încă nimic şi că bucătăria nu era încă amenajată. A fost totuşi un mic şoc să

văd că pe pereții bucătăriei se mai putea recunoaşte locul fiecărui dulap al doamnei Humperts. Câteva mici pete de grăsime acolo unde fusese maşina ei de gătit. Iar în jurul întrerupătorului de lumină, o urmă neagră de la degete.
Scaunul cel vechi cu perna crăpată şi lipită se afla sub o priză, iar pe scaun era un reşou. Sub robinet, o găleată.
Ăsta nu şi-a comandat cu adevărat o bucătărie nouă.
O mobilă de bucătărie montată în perete costă câteva mii, ceea ce nici nu-şi poate permite. Minte de fiecare dată cum i se năzare. Este salahor într-un depozit. De ce nu şi-a cărat oare mobila lui de bucătărie?
Pe jos, lângă găleată, se afla nişte veselă murdară – o ceaşcă de cafea, o farfurie, cu nişte tacâmuri pe ea. Alături, o cutie de carton cu ceva alimente şi alta aproape goală, având în ea doar câteva cuțite, linguri şi furculițe, care ajunseseră parțial pe podea.
Erau cutii de acelaşi fel cu cea cu care plecase de acasă lunea trecută. Am recunoscut emblema firmei. Dar cele două de aici păreau a fi ceva mai mari. Lângă cea cu tacâmuri erau două cratițe mici şi o tigaie.
Nu ştiu precis la ce mă aşteptasem. Probabil că exact la ceea ce şi găsisem. În baie, doar un prosop şi o bucată de săpun întrebuințată. Nici tu aparat de ras, nici tu pieptene pe polița de sub oglindă. Nu exista nici un dulăpior.
— A plecat din nou, Sigrid, pentru câteva zile cel puțin. Nu i-o fi plăcut că l-ai tapat de bani. În colț, sub lavoar, o grămăjoară de lucruri murdare lângă o cutie cu detergent. Deasupra căzii era întinsă o sfoară de plastic pentru care bătuse în perete două cârlige, dar cu grijă, în spațiul dintre bucățile de faianță.
Probabil că domnul Genardy îşi dă rufele la spălat, o auzeam pe maică-mea zicând. Ar trebui să priveşti aici de jur-împrejur, ai fi încântată de antichitățile lui, mamă, ți-ar pica ochii din orbite.

În dormitor, un pat îngust. Era făcut ordonat. Dar părea atât de jalnic, pentru că picioarele patului stăteau undeva înspre mijlocul camerei şi capul patului la perete.
În dreapta, lângă pat, o comodă mică, în stânga, un scaun vechi tapițat, deasupra, cămaşa pe care o purtase aseară, şi pe cămaşă, o pereche de şosete. În stânga, lângă uşă, un dulap cu două uşi. Şi nici o bucată de tapet nou pe pereți, nicăieri, nici în camera de zi.
Acolo erau două fotolii şi o masă, iar la perete un bufet, maximum un metru lățime, două uşi, două sertare deasupra. Mai existau nişte cutii mai mari cu rufe: lenjerie de pat, cearşafuri şi prosoape. Toate vechi şi uzate, la fel ca gulerul cămăşii sale de duminică.
O sută cincizeci de mărci în plus pe lună! Mai bine te-ai fi dus mai întâi la bancă, Sigrid, pe cât pariem că în cont nu se află nimic? Şi mai bine te-ai gândi deja pe cine poți stoarce de bani. Luna asta te mai menții singură la suprafață. Cele patru sute pe care le-ai luat săptămâna trecută le poți pune iar la loc din rezerva ta fermă, ca măcar să nu fii în debit. Dar ce faci începând cu luna iunie?
Anke, am o problemă. Îmi pare rău că m-am pus deunăzi atât de tare de-a curmezişul în legătură cu Mara.
Mama ți-a povestit cu siguranță. Însă el nu i-a făcut nimic, în orice caz nu un lucru pe care să-l pot observa.
În spatele uşii bufetului era ceva veselă, neajungând nici pentru şase persoane, dar provenind evident din vremuri mai bune. Mama adunase de-a lungul timpului un serviciu din ăsta complet, care purta sub fiecare ceşcuță şi farfurioară o astfel de ştampilă.
În sertare se găseau tacâmuri şi un dosar din carton care avea şi el o evidentă vechime considerabilă. Conținea nişte acte personale, nimic ieşit din comun. Răsfoindu-l, am dat peste un contract de vânzare întocmit de mână pentru

maşina cea veche. Judecând după dată, domnul Genardy nu conducea rabla de nici măcar doi ani împliniți.
Am găsit dovezi de cumpărare a unei garnituri de huse, a unei mese şi a unui dulap model Genova. Asta unde se afla? Montat undeva, probabil în capul domnului Genardy.
În rest, în camera de zi nu se afla nimic important.
Conținutul subțirel al bufetului era stivuit. Iar în zaharnița serviciului de cafea nu se aflau chei, ci doar câteva bucățele de zahăr.
M-am mai dus o dată în dormitor şi am deschis acolo mai întâi dulapul. N-am găsit nici o scurtă. Sperasem foarte tare să găsesc una. Căci dacă aş fi găsit, l-aş fi sunat probabil pe loc pe Wolfgang Beer. Chiar foarte probabil, doar aş fi putut vorbi cu el deschis despre tot. Dar nu era nici urmă de scurtă, ceea ce a avut în sine ceva liniştitor. Nu mi-a trecut prin minte că ar fi putut-o lăsa în vechea locuință sau că ar fi putut-o arunca.
În dulap se găseau şapte umeraşe cu bare orizontale, din acelea pe care le foloseşti spre a atârna costumele de haine. Dar nu existau decât două perechi de pantaloni din stofă, fără haină, apoi pantalonul acela din cord şi trei cămăşi. Pe o scândură deasupra erau câteva cămăşi groase din lână. Erau împăturite, pesemne îmbrăcămintea lui de lucru. Erau şi două salopete şi o grămadă de şosete groase tricotate, ceva lenjerie de corp. Jos în dulap stăteau două perechi de pantofi.
Între timp nici nu mă mai gândeam la posibilitatea ca el să se întoarcă şi să mă surprindă. Nici măcar când a trecut pe stradă o maşină, nu m-a făcut nici o clipă să mă simt nervoasă.
Am luat scaunul, m-am urcat pe el şi am cercetat scândura superioară a dulapului până în fund. Dar în afară de îmbrăcăminte nu se găsea nimic pe ea. Am verificat şi toate buzunarele pantalonilor, am dat în unele dintre ele peste

şervețele de hârtie făcute ghemotoe, peste nimic altceva. Mai rămăsese comoda de lângă pat.
Nu ştiam precis de ce mi-o rezervasem pe aceea pentru sfârşit. Poate dintr-un fel de reținere gândindu-mă la caiețelul uzat pe care-l răsfoia Franz când dorea să-şi contemple visurile. Dar apoi a fost aproape un gest de rutină să trag sertarul. Şi se mai adăugase ceva. Poate un pic de milă.
Pe undeva şi întru câtva îl înțelegeam, credeam cel puțin că-l înțeleg. Cunoşteam atât de bine sentimentul când mă îndreptam seara spre casă. Această splendoare de casă în legătură cu care nici un om din afară nu putea ghici ce număr de echilibristică însemna pentru mine să-i anulez ipoteca. Făcusem şi ridicări în brațe la bara fixă doar-doar să o pot păstra. Iar el avusese desigur parte de timpuri mai bune, pentru care stătea mărturie serviciul de porțelan din camera sa de zi: nici tacâmurile nu erau din tablă. Funcționar într-un post mai înalt – iar apoi decăzuse.
Poate că Hans Werner Dettov va descoperi motivul.
Nici un fel de fiu într-o casă mare. Doar o fiică în nordul Germaniei, care eventual nu mai voia să aibă nimic de-a face cu el. Nepoți pe care nu-i vedea niciodată, despre care nu-i rămânea decât să viseze.
Era poate, într-adevăr, numai un om în vârstă inofensiv şi singur. Şi poate că presentimentele mele față de el chiar se explicau prin simplul fapt că el trăia în aceeaşi casă cu ucigaşul. Trăise. Dar EL fusese cel care trăise în aceeaşi casă cu un ucigaş, nu eu. Stăteam în genunchi, lângă patul lui, scotoceam printre lucrurile sale şi mă întrebam de ce nu menționase oare nimic atunci când îi istorisisem de fiica colegei mele de serviciu. Ar fi putut zice cu uşurință: Ce coincidențe există în viață. Am văzut copilul de mai multe ori. Sau ceva de genul acesta. Însă el spusese doar: „Asta nu

se poate.” Şi oare nu se şi albise puțin la față sau măcar tresărise scurt?
Jos, în comoda mică, se afla un coşuleț în care erau mai multe perechi de şosete noi de bumbac în culori discrete, potrivindu-se toate la costumul maro. Se mai găsea acolo şi o cutiuță pentru bijuterii. Conținutul: Doi butoni, care, oricum, erau din aur, după cum o dovedea marcajul.
Optsprezece karate, spuse Hedwig pe undeva prin capul meu şi țipă la mine: „Ai înnebunit? Ca să se cheme după aia că fura ca-n codru.” Butonii aveau o suprafață frumos şlefuită şi fiecare avea într-un colț o pietricică. Îi ştiam. Îi purtase în duminica în care venise la noi şi făcuserăm cunoştință. Numai că atunci nu-i putusem privi de-aproape. Iar privindu-i, a început să-mi bată inima cu putere. Hedwig nu-mi arătase acul de cravată. Numai semnăturile. Dar de ce să nu posede şi un student un ac de cravată din aur cu un mic diamant? Nu trebuia să-l şi poarte neapărat. Tinerii nu purtau aşa ceva. Putea fi o piesă de familie, moştenită.
Cutiuța de bijuterii zăcea pe o buiotă. Această sticlă mi-a creat din nou o senzație de linişte. Era ceva atât de cotidian, de obişnuit. De ce să nu aibă şi bărbații în vârstă şi singuri uneori picioarele reci? Mai rămăsese sertarul. Era umplut cu tot felul de nimicuri. O brichetă veche, care nu mai funcționa, cu inițialele J. G. Un album de fotografii îngust, pozele din el fiind toate alb-negru şi cu marginile zimțate.
Domnul Genardy ca bărbat tânăr de cel mult treizeci de ani, cu soția şi fiica, cu un cărucior şi în fața unei case de construcție-tip, cu un stil arhitectonic mai vechi. Era vreo duzină de asemenea fotografii, restul albumului nemaiconținând decât poze cu copii.
Bebeluşul obligatoriu în pielea goală pe covor, în cadă sau pe o pătură în grădină. Ajuns apoi la vârsta de vreo doi ani, în fața unui bazin pentru bălăcit, cu picioarele desfăcute

larg, fețișoara-i cu ochi strălucitori fiind ridicată spre obiectiv.
Un copil mic nu e pus în apă cu scutecele pe el. Sigur că nu, dar nu e nici lăsat să alerge neîncetat în pielea goală.
Puțin mai înspre fundul sertarului era o cantitate impunătoare de cutii cu medicamente, mici, din carton albastru cu alb. Am numărat în total unsprezece cutii – omul ăsta vrea să deschidă o farmacie? Am băgat una în buzunarul fustei.
Am mai găsit un plic, un plic pentru scrisori, care conținea, de asemenea, fotografii. De tip polaroid, făcute cu un aparat care developează instantaneu, de o dată vizibil mai recentă. Întâi chiar m-am gândit că ar putea fi poze de-ale nepoților săi.
Când am tras micul teanc din plic, deasupra se afla fotografia unui bebeluș de aproximativ optsprezece luni.
În orice caz, copilul din poză nu era încă de vârsta Marei. Și era în pielea goală. O fetiță care se târa pe un covor foarte viu colorat, cu poponețul rozaliu îndreptat spre aparat. Copilul privea peste umăr, ca și cum fotograful l-ar fi strigat înainte de a apăsa pe butonul declanșator.
Dar fata din fotografia următoare putea fi cam de o vârstă cu Nicole. Era pe o pajiște, goală ca și bebelușul.
Zăcea acolo ca aruncată. Cu ochii închiși, capul pe o parte. Și picioarele. Violată și strangulată, la altceva nu mă puteam gândi. Mi s-a făcut rău, atât de rău încât am crezut că voi vărsa imediat, chiar acolo lângă patul lui. Pozele erau toate aproape la fel, numai copiii de pe ele erau de fiecare dată ALȚII. NU m-ar fi mirat dacă aș fi recunoscut-o într-una dintre ele pe fata lui Hedwig.
Nu mă înșelasem. Era ca Franz. Nu! Era mai rău. Și în ciuda răului și a greții care mă cuprinseseră, în ciuda panicii lăuntrice, m-am simțit deodată cât se poate de sigură

pe mine. Mare şi puternică, matură, ce mai. Alții ştiau limbi străine, stenografie sau să conducă o maşină.
Eu puteam presimți când ceva nu era în ordine. Era mai mult decât nimic.
Am vârât teancul la loc în plic, deşi mi-a trecut prin minte că ar fi preferabil să-l iau cu mine, să mă duc alături la familia Hofmeister şi să-i telefonez lui Wolfgang Beer. Dar e posibil să fi gândit acest lucru abia mult mai târziu. Şi când am plasat plicul înapoi în sertar, am văzut în colțul cel mai îndepărtat cele două chei şi o bucată de material alb. Chiloțelul nostru de vineri!
Cheile le-am luat. Chiloțelul l-am lăsat acolo. Înainte de a părăsi locuința, am agățat la loc pe cârlig cheia pe care o luasem cu o seară înainte. Iar dacă va descoperi că-i lipseau cele două, n-avea decât să vină!

10

Am mai vrut să merg la bancă înainte de întoarcerea lui Nicole de la şcoală. Dar n-am reuşit. Erau unsprezece trecute când am coborât. Genunchii îmi tremurau atât de tare, încât mai înainte de toate a trebuit să mă aşez.
Mai rămăsese nişte cafea de la micul dejun. Era rece ca gheața şi avea un gust oribil de amar însă a ajutat puțin împotriva greții.
În timp ce o beam, am citit indicațiile aflate în cutia de carton albastru cu alb. Înăuntru erau cinci seturi a câte zece pastile mici. Un calmant puternic! Ce se întâmplă dacă îi dai unui copil o astfel de pastilă? Adoarme?
Întreabă la farmacie când te duci în oraş.
La ce-i trebuie chestiile astea? Cu siguranță că nu pentru el. Doar nu e un tip nervos. Şi acum ce ai de gând să faci, Sigrid?

Asta e cât se poate de clar! Când se întoarce astăzi acasă, te duci la el şi îl dai afară. Dacă nu te simţi în stare de aşa ceva, dacă ţi-e teamă că nu-i impui suficient, atunci eşti nevoită să aştepţi până la sfârşitul săptămânii şi să laşi treaba în seama lui Günther. Lipsa aparatului de ras şi a pieptenelui făcea foarte plauzibilă ideea că voi fi oricum nevoită să amân totul până la întoarcerea lui, să pot lăsa deci treaba în seama lui Günther. Dar nu-mi prea convenea. Nu ştiu de ce. Era ceva de genul: cine se apucă de-o treabă ar trebui s-o duca singur până la capăt, chiar cu riscul de a plăti oalele sparte.
Când s-a întors Nicole, mă aflam tot la masa din bucătărie în faţa unui rest de cafea rece şi a celor cinci seturi neatinse din cutie.
— Eşti bolnavă, mamă?
— Nu.
— Atunci e-n regulă.
Era dezamăgită că nu gătisem încă. Am făcut rapid nişte clătite pentru amândouă. Nicole a adus un borcan cu gem de mere din pivniţă împreună cu o cutie cu lapte, pentru că restul de lapte din frigider îmi trebuise pentru compoziţie.
A vrut să desfacă pe loc cutia. I-am luat-o din mână, am ţinut-o într-o parte, în jos, spre dreapta şi spre stânga, am sucit-o în toate direcţiile posibile, apăsând-o în acelaşi timp. Nicăieri nu s-a format nici măcar o picătură. Nicole mă privea plină de suspiciune.
— Am avut în ultimul timp vreun lapte stricat, adică, vreau să zic, o cutie care răsuflase? am întrebat-o.
Nicole a clătinat din cap.
— Trebuie să fim atente, i-am spus. Nu se acreşte imediat atunci când cutia nu este închisă ermetic. Dar pot pătrunde tot felul de microbi.
Schimbare de subiect:

— Ți-a explicat Denise vreodată de ce nu mai vrea să se joace aici?
Iarăşi a dat doar din cap.
— Te întreb numai pentru că m-a frapat ceva. Şi anume că nu mai vine din sâmbăta în care s-a rănit la picior.
După aceea n-a mai trecut pe aici decât o dată scurt, duminica, a doua zi. Sau m-ai mințit? Ați mai dat din când în când pe aici, dar nu vrei să mi-o spui ca să nu te cert?
— Nu, sigur nu. Şi n-a fost vina mea că a căzut. Şi domnul Genardy a spus aşa.
— Bineînțeles că n-a fost vina ta. Însă poate că a durut-o când domnul Genardy a bandajat-o.
Nicole a ridicat din umeri şi s-a aşezat în aşteptare la masă. Şi-a pus trei linguri cu gem de mere pe marginea farfuriei şi a privit spre maşina de gătit.
— Să nu le rumeneşti prea tare. Îmi plac când sunt galbene.
Voiam să discut cu ea despre domnul Genardy, s-o avertizez. Dar asta nu era atât de simplu. Plus că m-am gândit că deocamdată era plecat, că lipsea cel puțin câteva zile.
La bancă m-am dus imediat după ora două, lăsând-o pe Nicole să-şi facă lecțiile. Nu se operase nici o depunere în contul meu. Probabil că nici nu mă bazasem pe contrariu; nu, în orice caz, după ce văzusem „antichitățile” domnului Genardy. M-am repezit şi la farmacie.
Medicamentul dădea o stare de toropeală, fiecare organism reacționând cu intensități diferite. În caz de tulburări de somn ar fi de aceea preferabil să mi se prescrie altceva.
Farmacistul m-a crezut probabil într-o ureche când l-am întrebat dacă se puteau administra astfel de tablete unui copil mic. Privirea sa avea ceva din judecata divină.
Copiilor mici nu li se dau nici un fel de medicamente, în afară de cazul în care sunt bolnavi şi medicul le prescrie în mod expres.

— Dar ce se întâmplă dacă i se dă o pastilă din asta unui copil?
”Günther, te rog să mă ierți dacă pun în seama ta nişte neadevăruri.”
— Situația este de fapt următoarea: nepoțica mea a fost acum câteva zile şi a înnoptat la noi. Nu voia să adoarmă, urla tot timpul. Prietenul meu i-a dat ceai, după care s-a calmat ca prin minune. Mi s-a părut ciudat. Şi a doua zi a fost cam apatică.
La asta, farmacistul n-a putut să-mi mai spună nimic.
Iar mutra lui îmi indica mai clar decât orice cuvinte posibile că ar fi fost mai bine să mă despart de acest prieten. De ce mă mai preocupam de asemenea elemente secundare, când fotografiile singure ar fi fost suficiente să pună poliția pe urmele lui? Nu ştiu precis. Poate avea ceva de-a face cu Franz.
Când m-am întors, maşina lui Günther era parcată în fața casei. El însuşi stătea în camera de zi, cu nişte ochi mici de tot. Mi-a fost frică în clipa aceea, frică să nu cumva să-i povestesc ceva. Nu voiam să-i povestesc nimic.
Nimic din ceea ce găsisem în locuința domnului Genardy. Nu ştiam de ce. Era o chestiune a dracului de personală.
— Salutări de la fiica ta, mormăi el, când am intrat pe uşă. Temele ei sunt excelente. Le-am verificat deja. Iar acum aş dori o cafea. Am avut parte doar de vreo trei ore de somn, deci nu fi zgârcită când faci cafeaua. Mă achit eu odată şi odată.
M-am dus în bucătărie şi i-am făcut pe plac. Contrar obiceiului lui, nu m-a urmat. Ceea ce m-a bucurat. Dacă ar fi venit după mine, cine ştie, poate că tot ar fi izbucnit deodată ceva din mine.
Günther s-a cuibărit în colțul canapelei; era într-adevăr epuizat. Nici nu l-a frapat cât eram de tăcută. Vorbea pur şi simplu mai departe:

— La ora patru m-am întors acasă, la patru şi jumătate eram în pat, iar pe la opt reporterul nostru m-a sunat şi m-a scos iar din aşternut. Aş fi fost în stare să-l sugrum, ceea ce poate că aş fi şi făcut, dacă n-aş fi fost atât de obosit. Avea noutăţi. Scumpul tău domn Genardy este o bucăţică! În orice caz, Dettov a mirosit sânge, pe ăsta nu mai trebuie să-l mâni din urmă.
Gunther vorbea atât de încet, încât de-abia îl mai auzeam. După ce am pus filtrul de cafea în funcţiune, m-am întors în camera de zi.
— Să mă apuc pur şi simplu să ţi le înşir?
Când am dat afirmativ din cap, a început. Cu şarmul său juvenil, Hans Werner Dettov cucerise o femeie mai în vârstă de la poştă. Se dăduse drept o cunoştinţă a fiicei lui Genardy. Aşa, după tipic: părinţii sunt divorţaţi din vremuri imemoriale, fiica n-are de ani de zile nici un contact cu tatăl. Însă acum, după moartea mamei, ar dori să-l revadă. Tot ce ştie este că pe timpuri s-ar putea să fi lucrat la poştă.
Cucoana devenise foarte comunicativă şi volubilă.
Genardy era într-adevăr funcţionar la poştă. Adică fusese până cu cinci ani în urmă, când îşi dăduse demisia de la sine. Era de presupus că se făcuse vinovat de ceva.
Ceva în neregulă, oricum un lucru în legătură cu care nu se bătea tare toba. Günther nu credea că plecase de bunăvoie. Nici eu. Asta ar fi făcut-o eventual dacă ar fi avut perspectiva unui job mai bun, ceea ce nu fusese cazul.
După aceea trebuie să fi fost şomer un timp destul de lung.
Günther îşi trecu cu mâna peste ochi, trăgând cu urechea în direcţia bucătăriei.
— Cred că e gata cafeaua. Faci o dată pe chelneriţa pentru mine?
În timp ce-i aduceam cafeaua din bucătărie, s-a scotocit în buzunarele pantalonilor după ţigări.

— Poate că ar trebui să vorbeşti odată despre domnul Genardy cu poliţistul ăla, cum îl cheamă. Beer.
Doar e de la criminalistică. Le-ar putea explica colegilor lui că unul dintre martorii acuzării nu este chiar curat ca lacrima. Sigur i-ar interesa să audă că nu a fost la fiica sa în nordul Germaniei. Că, în schimb, şi-a strâns rapid strictul necesar şi a şters-o, când poliţiştii şi-au făcut apariţia pentru prima oară.
Probabil că Wolfgang Beer îşi informase deja colegii de mult. Şi la fel de probabil lucrul acesta era pentru ei lipsit de importanţă. Câteva coţcării neînsemnate nu erau un caz pentru poliţia judiciară. Iar un mutat nu putea fi considerat o fugă.
Am umplut o ceaşcă, iar Günther vorbea mai departe, bând în acelaşi timp cu înghiţituri mici.
Genardy fusese poştaş. Din păcate, doamna cea amabilă nu ştia ce se întâmplase cu el. Dar i-a dat lui Dettov vechea lui adresă. O casă închiriată, şase locatari. Acolo locuise timp de aproape douăzeci de ani. Unul dintre chiriaşii mai în vârstă îşi mai amintea bine de el. Genardy fusese întotdeauna singur. Dar chiar la început povestise odată că soţia lui îl părăsise: un alt bărbat. Pe fiica lor o luase cu ea. În ultimii ani cât locuise acolo pleca des la sfârşit de săptămână să-şi viziteze fata, ginerele şi nepoţii. Când a renunţat la locuinţă, a motivat că acum se muta la fiica sa. Poate chiar o făcuse, căci între plecarea de acolo şi mutarea în locuinţa de deasupra magazinului de animale era o distanţă de timp de vreun an. Dar perioada aceasta putea s-o fi petrecut-o şi în altă parte.
Privirea lui Gunther s-a desprins de mine, îndreptându-se spre dulap.
— Ai găsit între timp cheia?
— Nu.

Pur şi simplu nu-i puteam spune. Totul în mine se împotrivea.
— Tot mai crezi că a luat-o el, constată.
— Nu ştiu. Poate că am rătăcit-o eu.
Günther oftă cu putere.
— Poate, şopti, după care continuă încet să-mi explice.
La poliție nu există până acum nimic împotriva lui Genardy. Tipul e absolut curat, nici de la vecini nu auzi rele despre el. Dettov voia să meargă după-amiază în fostul cartier unde distribuise poşta să întrebe şi pe acolo. Dacă reuşea, voia să mai treacă pe la mine. Gunther îi spusese unde îl putea găsi.
Scurtă pauză, mic oftat, suna ca un fel de uşurare.
— Ah, mai e ceva de care o să te bucuri când o să auzi. Până acum Genardy nu a renunțat la vechea locuință.
— Până acum nu şi-a plătit nici chiria, i-am spus.
Mai întâi, Gunther a ridicat doar din umeri, apoi s-a interesat şovăind:
— Asta îți face greutăți?
— Nu. Am ceva rezerve.
— Bine, zise, dând scurt din cap. Dacă nu plăteşte este un motiv suficient ca să-l dai afară. Şi găseşti tu un chiriaş ca lumea, asta nu-i o problemă.
— Hedwig voia să se mute neapărat aici.
— Ei vezi, ar fi soluția optimă. Acum să avem mai întâi grijă să scăpăm de el. Când vine de obicei?
— După cinci, presupun.
— Atunci mai avem puțin timp, fu Günther de părere, după ce aruncă o privire scurtă către ceas.
Trecuse de ora patru. Oboseala lui părea să se fi evaporat pe jumătate. Împotriva celei de a doua jumătăți luptă cu încă o ceaşcă cu cafea, apoi se sprijini de speteaza canapelei, explicându-mi:

— Poate că ar trebui pur şi simplu să-i spun ce-am aflat şi să-l rog să-şi strângă catrafusele, preferabil chiar pe loc. Oricum se instalase aici numai provizoriu. Deci nu va avea atâtea de împachetat. Ce părere ai?
Înainte de a-i putea răspunde, continuă dus pe gânduri:
— Mai e un lucru care mă deranjează la toată tărăşenia asta. De ce n-a părăsit cealaltă locuință? Doar trebuie să fie conştient de faptul că nu-şi poate permite să plătească în două locuri chirie. Solicită aici locuința imediat după ce se dă în presă comunicatul poliției, anunțându-se dispariția victimei. După care se mută exact în lunea aceea în care poliția începe să pună întrebări. Dacă ar fi avut el însuşi ceva la activ ar fi încercat să dispară cât se poate de rapid şi de total. Sau a vrut mai întâi să vadă cum evoluează lucrurile?
Iarăşi o asemenea privire, ca şi cum ar fi aşteptat de la mine un răspuns. Urmată de o ridicare din umeri.
— Declarația lui l-a incriminat destul de mult pe student. Bun. Nu doar a lui: ceea ce au declarat vecinii lui ar fi fost suficient. Dar lunea trecută el a fost încă o dată la poliție şi şi-a repetat prima depoziție, completând-o cu câteva detalii. Nu mă întreba cu ce detalii, chiar atât de exact nu este informată nici presa.
Günther zâmbi cu mintea absentă şi vorbi mai departe, aproape ca pentru sine:
— De fapt, studentul a recunoscut între timp că, ultima oară, fata a fost la el în locuință în joia cu pricina.
Cică doar pentru o jumătate de oră, între cinci şi cinci şi jumătate. Şi că i-ar fi povestit tot timpul despre bunicul ei. Şi că l-ar fi întrebat de două ori dacă nu e nimic suspect ca un bunic să facă baie unui copil. Şi că s-ar fi simțit foarte uşurată când el îi răspunsese că nu e nimic dubios, că e foarte normal. Cam ciudat, nu? Cum de-i veni tipului să aducă deodată vorba despre un bunic? Ştia clar că fata nu

mai avea nici un fel de legături cu bunicii. Mi se pare că nişte probleme de matematică ar fi fost mai plauzibile.
— De unde ştii toate astea? Doar ziceai că presa nu este informată exact.
— A auzit Dettov de la un tip de la poliția judiciară.
El tot mai visează la articolul vieții lui. Acum cochetează cu gândul unui interviu în exclusivitate. Dar atâta timp cât studentul nu-şi recunoaşte fapta, nu iese nimic din asta.
— Şi dacă şi-o recunoaşte?
Günther ridică din umeri, privindu-mă concentrat.
— De ce ar face-o? Se poate dovedi că fata a fost în locuința lui. Şi se poate dovedi că a fost violată de un bărbat care are grupa de sânge A. El o are, e-adevărat, dar şi eu o am. Şi cine ştie câți o mai au. În grădină n-au putut depista aproape nici o urmă, pentru că în timpul săptămânii a plouat de mai multe ori. Nici măcar în chioşc nu s-au descoperit indicii. Au găsit pe îmbrăcămintea copilului câteva fire de păr care nu sunt de la student. Teoretic pot fi de la oricine care ar fi stat o dată în tramvai alături de el. Şi-a purtat puloverul cel puțin trei zile consecutiv. Ceea ce-i trebuie studentului este un avocat bun.
— Eşti de părere că domnul Genardy a mințit şi poliția? l-am întrebat.
— Nu prea şi-o poate permite. Iar afirmațiile sale au coincis cu cele ale vecinilor.

11

Domnul Genardy nu veni la ora cinci, iar la şase tot nu era aici. Günther se miră şi începu să boscorodească puțin.
— Doar n-o avea şi ăsta un al şaselea simț sau puteri vizionare.
Eu credeam mai curând că domnul Genardy remarcase cârligul gol de lângă uşa lui. Dar în acest caz nu ar fi

încercat să facă dispărute fotografiile compromițătoare şi chiloțelul lui Nicole? Poate că nu se întorsese pur şi simplu pentru că ştia că fusesem absolut degeaba la bancă. Existau mai multe posibilități.
Nicole veni acasă la ora şapte, ca de obicei. Günther rămase până puțin după opt, aşteptându-l pe Hans Werner Dettov, care însă nu apăru nici el. Günther părea îngrijorat, realmente neliniştit. De câteva ori mormăi ca pentru sine că toată povestea asta nu-i plăcea deloc.
Când Nicole îşi făcu apariția încă o dată după ce se spălă pe dinți, pentru a spune definitiv noapte bună, se duse cu ea în cameră. I-am auzit vorbind câteva clipe împreună şi trebăluind cu ceva. Apoi, Günther reveni şi luă un scaun de bucătărie. În trecere îmi aruncă un fel de zâmbet scurt.
— Numai pentru a preîntâmpina orice eventualitate, îmi spuse. Tocmai o învăț cum se fixează ca lumea un scaun sub clanța uşii. Dar pentru asta aveam nevoie de unul cu patru picioare şi nu de unul pe cinci rotițe.
— Învaț-o şi cum se scoate scaunul din nou. N-am chef s-o pescuiesc mâine din cameră prin fereastră.
Günther râse. Eu, la fel. Cheia de la uşa camerei lui Nicole era vârâtă undeva printre lenjeria mea din dulap, împreună cu a treia cheie a apartamentului. Îmi propusesem s-o încui pe Nicole după ce adormea. Ceea ce am şi făcut spre ora zece, înainte de a mă băga şi eu în pat, cu toate că domnul Genardy încă nu venise acasă. N-avea decât să strige dacă trebuia să meargă o dată la closet pe parcursul nopții. Nu strigă, ci dormi cu scaunul de bucătărie sub clanța uşii, până dimineața, fără a se trezi.
Eu n-am prea dormit bine în timpul nopții. Nu-mi ieşeau din minte fotografiile din sertarul domnului Genardy. De ce nu pomenisem de ele, atâta timp cât încă nu fusese prea târziu? Era un fel de rest de rațiune, care se adresa unei bucăți mai mari.

Poți să și exagerezi în legătură cu maturizarea. Nu poți regla totul de una singură. E clar că Günther se străduiește, asta n-ai cum să contești: măcar lui i-ai fi putut povesti, chiar ar fi trebuit să-i povestești despre ceea ce găsiseși în comoda domnului Genardy. Ar fi întreprins el atunci toate cele necesare. Tocmai! Ar fi făcut-o.
Ar fi făcut-o, în cele din urmă, după o jumătate de an.
Iar acum nu mai aveam nevoie de asta, m-am gândit. Nu de la el și nu de la Wolfgang Beer. Și nu de la Anke, și nu de la mama. Reușisem eu. O puteam face singură: puteam să mă descurc complet singură cu niște bărbați așa cum fusese Franz. Că asta îmi provoca nesomn nu era atât de important.
Am tras cu ochiul înspre ceasul deșteptător aproape din oră în oră. Noaptea nu voia pur și simplu să se încheie. Ora două, ora trei, ora patru: în casă – liniște de mormânt.
Iar mâine îi spui lui Hedwig: Poți să renunți la locuință, Hedwig. Capeți apartamentul. Îl dau afară pe bărbatul care s-a mutat la mine. Îți sunt datoare acest lucru.
Iar Hedwig mă privește cu ochi răniți și clatină din cap. Doar nu-ți imaginezi că pot trăi acolo unde a fost el mai înainte?!
Da' sigur că poți, Hedwig. Vezi că el nu este ucigașul, ci un simplu martor. Iar la drept vorbind, nu-i decât o javră amărâtă, una la fel de amărâtă cum era și Franz. Și la Franz am găsit niște fotografii asemănătoare. Și pe-atunci m-am gândit că Franz atentase la Nicole, dar n-o făcuse. Chiar el mi-a spus că nu s-a atins de ea, și îl cred. De ce să mintă un mort?
Ora cinci. M-am ridicat, m-am dus în vestibul și am descuiat ușa lui Nicole. Apoi am coborât în pivniță. Și pe aici se învârtise domnul Genardy, cercetase locul cu atenție și luase chiloțelul. Asta trebuie să fi fost în noaptea când l-am auzit umblând până atât de târziu acolo sus.

Când şi-a deschis uşa pe la ora trei. Atunci a coborât.
La micul dejun am discutat cu Nicole cum urma să se desfăşoare ziua. O joie lungă, un punct slab în calculele noastre. Putea să rămână cel mult până la opt la familia Kolling.
— La opt o să te duci la bunica, este clar?
A încuviințat din cap, dându-mi a înțelege însă în acelaşi timp, printr-o mină vizibil frustrată, că pricepea foarte bine ce-mi închipuiam că este în stare.
— Şi o să aştepți acolo până vin să te iau. E clar şi asta?
Încă un gest din cap.
— Dar dacă bunica spune să mă duc acasă?
— Dă-mi cheia ta, atunci problema e deja rezolvată.
Poți să-i transmiți complimente bunicii tale din partea mea. O să-i povestesc cu o ocazie cât de cultivați sunt anumiți oameni. Atunci or să-i cadă ochii din orbite.
— Ce înseamnă asta?
— Ştie bunica ce înseamnă, şi asta-i suficient. Acum e timpul să te grăbeşti.
În tren am reflectat dacă chiar ar fi trebuit să discut deja cu Hedwig, poate doar pentru a-i da nițel curaj. Trei luni termen de reziliere pentru o locuință. Nu-i puteam pretinde lui Hedwig să plătească timp de trei luni dublu. Poate că ideea nu era însă destul de bună.
Mi-am şi imaginat puțin viitorul, pornind de la o stare de lucruri prezentă. M-am văzut, cu ochii minții, făcând un cozonac împreună cu o Hedwig care de fapt nu mai exista. Una era să stau cu ea timp de o jumătate de oră în pauza de prânz şi cu totul altceva s-o am apoi în fiecare seară alături şi să trebuiască să mă îngrijesc să mănânce măcar puțin. Avea un sandviş cu ea. L-a despachetat doar, după care acesta a zăcut în fața ei pe masă.
— Hai, mănâncă, Hedwig, trebuie să mănânci ceva.
— Nu mi-e deloc foame.

Halatul alb o făcea şi mai palidă şi părea să-i fie cu trei numere prea mare. Degetele ei morfoleau hârtia cu unt şi deveniseră atât de subţiri, numai piele pe os. I-am luat pâinea din faţă, am împachetat-o din nou şi am împins spre ea borcanul cu iaurt pe care mi-l rezervasem ca desert.
— Hai, mănâncă asta, alunecă mai uşor.
— Dar e al tău.
— Mănâncă odată!
Şi tot aşa în fiecare seară, poate chiar şi dimineţile la micul dejun. Nu, Sigrid, nu eşti în stare de aşa ceva.
Cu Günther stabilisem să-l sun la unu şi jumătate. A răspuns deja după primul ţârâit, părând cu răsuflarea tăiată.
— A venit până la urmă?
— Nu.
— Atunci a înnoptat garantat în vechea lui locuinţă.
Aseară era acolo, ce-i drept nu în propria locuinţă, ci la vecina lui. Dettov a aşteptat în faţa casei până spre unsprezece. Oră la care la el tot nu era lumină. Poate ai noroc şi se mută chiar din proprie iniţiativă. Se pare că vecina ar fi pus ochii pe el. Până acum nu s-o fi putut decide în favoarea ei. Însă acum, că o cunoaşte ceva mai bine pe mama ta, s-o fi răzgândit.
Günther râse o dată scurt. Apoi îmi spuse ce aflase Hans Werner Dettov în cartierul unde distribuise Genardy pe vremuri corespondenţa. Desigur, nu mai locuiau acolo toţi oamenii care-l cunoscuseră pe Genardy. Câţiva se mutaseră, dar alţii îşi aminteau chiar foarte bine de el.
Un om drăguţ, fostul poştaş, întotdeauna răbdător, întotdeauna amabil şi săritor. Şi atât de bun faţă de copii. Fusese foarte îndrăgit, nu-ţi lăsa pur şi simplu înştiinţarea sau avizul în cutia poştală, aşa cum proceda actualul poştaş, dacă nu erai acasă spre a-ţi înmâna direct pachetul. Acum trebuia să te duci cu avizul şi să ţi-l ridici singur.

Pe vremea domnului Genardy nu existase aşa ceva.
La nevoie, acesta venea şi de câte trei ori. Cunoştea personal pe fiecare, se adresa fiecăruia pe nume, se interesa cum o duc părinţii, copiii şi nepoţii, unchii, mătuşile şi bunicile, câinii, pisicile, papagalii şi cât sunt de prospere grădinile de zarzavat de la marginea oraşului. Grădina în care fusese găsită Nadine Otten făcea parte dintr-o asemenea categorie.
Günther pomeni asta într-o doară.
— Dacă n-apare la tine nici azi nici mâine, atunci spargem uşa sâmbătă. Fac rost de o camionetă. Îi plasăm mobila provizorie direct în faţa uşii. I-o cărăm chiar şi înăuntru, dacă nu se poate altfel.
— Crezi că are ceva de-a face cu omorârea fiicei lui Hedwig?
Günther păstră tăcere timp de câteva secunde, de parcă ar mai fi fost nevoie să se gândească la întrebarea mea.
Urmă un oftat.
— Până acum nu există nici un indiciu, nu în această privinţă, ştii la ce mă refer. Iar cine are asemenea înclinaţii trebuie să bată la ochi la un moment dat.
— Nici Franz n-a bătut la ochi niciodată.
— Nu poţi face comparaţie, Sigrid. Franz nu era singur. Genardy este de ani de zile un om singur. Trebuie să te mai gândeşti şi că poliţia nu e cretină. Ăştia se uită foarte exact la oameni. Treaba cu grădina poate fi o simplă coincidenţă. Se prea poate şi ca Genardy să fi vorbit o dată cu studentul despre grădina aia. Doar se cunoşteau bine. Iar împotriva lui Genardy nu există nici o dovadă, absolut niciuna. Deodată izbucni în râs. M-ai contaminat cu presimţirile tale. Iar în ceea ce-l priveşte pe Dettov, ar trebui să stai o dată de vorbă cu el. E de părere că se află pe o urmă grasă de tot, parcă-i un câine care a dat de un os bun de ros.
”Dar când ţi-e luat copilul de un câine ca ăsta”, spunea bunica mea. Sărmană Hedwig, n-a fost vina ta, şi acum fă bine şi mănâncă-ţi iaurtul. Haide odată, o linguriţă pentru

Sigrid, o linguriță pentru Wolfgang, una pentru amabilul şef de secție, una pentru domnul Genardy, despre care toți nu spun decât lucruri bune.

12

Maică-mea îmi deschise uşa cu o mină de gheață şi oțet. Mara dormea la etajul întâi. Nicole stătea pe canapea în fața televizorului, cu picioarele strânse sub ea, cu haina pusă deja, cu ghiozdanul şi pantofii la îndemână, pe jos, în dreptul ei. Figura îi semăna cu cea a Magdalenei ispăşite.
— Putem pleca, mamă? Sunt foarte obosită.
— Cinci minute oi mai putea să rezişti, trânti mama înspre canapea, după care privirea ei se fixă pe mine.
— Ia zi-mi, ce prostii îmi tot debitează copilul ăsta?
Există neînțelegeri între cunoştința ta şi domnul Genardy? Doar n-o să-i permiți să-ți dicteze ce să faci unui om pe care-l vezi numai când i se năzare lui să aibă chef de tine.
— Nu las pe nimeni să-mi dicteze nimic, mamă.
Nu ştiu dacă a priceput aluzia. Fața ei a tresărit scurt.
Atenție, Sigrid, acum urmează: Ia vezi cum vorbeşti cu mine! Dar nu urmă asta, curiozitatea indignată a mamei nefiind încă potolită.
— Ce-i cu domnul Genardy?
— Nu-şi dă rufele la spălătorie, i-am răspuns. Nici n-ar avea rost, căci n-are atâtea. Restul ți-l povestesc cu altă ocazie. Acum chiar că trebuie să plec, altfel se face prea târziu pentru Nicole. Aproape că adoarme în picioare, iar eu încă n-am mâncat de seară.
— De-acum încolo o să aştepte în fiecare joi la mine, până te întorci?
— Nu, azi a fost o excepție. Poate încă o dată săptămâna viitoare, dacă lucrurile nu se desfăşoară cum le-am plănuit. În paisprezece zile Anke o să fie sigur acasă.

Îmi venea să mă felicit singură pentru tonul sobru, sec, nepărtinitor. Dar nimic nu m-ar fi putut felicita mai bine ca mutra făcută de maică-mea. M-am despărțit de ea cu un zâmbet. Nicole şi-a pus pantofii, ghiozdanul i l-am luat eu.
— Ce i-ai povestit bunicii? am întrebat-o pe drumul spre casă.
— Nimic, am spus numai că s-ar putea ca domnul Genardy să se mute iar. Doar mă întreabă tot timpul de el. Günther e cel care a spus că o să se mute curând şi că până se mută să pun scaunul sub clanță. Dar despre scaun nu i-am spus bunicii nimic, pe cuvânt.
După cum îmi dezvălui o privire aruncată prin geamul garajului, nu era nimeni acasă. Pentru mai multă siguranță, mi-am mai luat totuşi din cutiuță cheia de la garaj şi m-am dus să verific, în timp ce Nicole se spăla repede pe dinți. Nici o maşină verde veche. Nu fi atât de sigură, Sigrid, poate se află iar pe o stradă lăturalnică.
Bun, pentru a folosi expresia lui Günther.
— Azi n-ai nevoie de scaun de bucătărie. O să te încui pe dinafară. Dacă vrei la closet, mă strigi tare şi te aud eu. Şi să nu spui nimănui că am cheia, nimănui, auzi, nici lui Günther. Asta va fi secretul nostru.
Nicole se băgă sub pătură, vizibil marcată de faptul că acum noi două aveam un secret.
— Dar de ce trebuie să fim atât de atente? Ce a făcut domnul Genardy? şuşoti ea cu ochii lucindu-i.
— N-a făcut nimic. Doar că nu şi-a plătit chiria, aşa că vreau să se mute.
— Crezi că n-are nici un ban? Crezi c-o să ne şterpelească ceva? Doar a vrut să-mi cumpere calul cadou.
După două propoziții impregnate de plăcerea senzaționalului, începu să răzbată dezamăgirea.
— Dacă n-are bani nu-ți poate dărui nici calul. Dormi acum. Poate ți-l cumpăr eu. Nu mâine, şi nici săptămâna viitoare.

Acum trebuie în primul rând să facem ceva economii. Dar odată şi odată o să ne fie iar mai bine, ți-o promit.
După ce am încuiat-o, m-am dus sus. N-am bătut mai întâi la uşă, ci am descuiat direct, am intrat, am aprins lumina în vestibul. Inima-mi bătea ca un ciocan cu aburi gura mi-era complet uscată. Dar a trecut. El nu era acasă.
În vestibul am băgat pe dinăuntru cheia în uşa de la intrare, aşa încât broasca să fie blocată de afară. Până la unsprezece şi jumătate am stat şi am tras cu urechea. O zonă de locuințe tare liniştită; în tot intervalul ăsta, doar două maşini, iar la fiecare zgomot de motor care se apropia – un tremurat puternic, ciocanul cu abur în piept.
Mai-mai că-mi doream ca omul în maro să mai vină încă o dată ca să-mi mai arate că urma să se producă o moarte dacă nu rezolvam misterul. Venind, mi-ar fi arătat prin aceasta că încă nu-l soluționasem. Dar el nu veni, iar eu tare n-aş fi vrut să-l fi rezolvat. Să fi trăit cu moartea sub acelaşi acoperiş – ce gând cumplit!
Apoi se făcu vineri. Devenise aproape o obişnuință s-o văd pe Nicole şezând la micul dejun cu o mutră adormită şi sâcâită. A lăsat în seama mea să-i pregătesc sacoşa pentru baie, dându-mi însă indicațiile necesare:
— Ai pus şi prosopul meu? Şi costumul de baie? Bikiniul l-am avut săptămâna trecută. Mi-a rămas mic. Îmi trebuie unul nou.
Şi în rest – toate normale. Discuția cu Günther în pauza de prânz. Mi-e dor de tine. Domnul Genardy se afla într-adevăr în vechea sa locuință. Nu vreau să vorbesc cu tine tot timpul numai despre domnul Genardy. Sunt obosită. Şi m-am maturizat. Am reuşit, iar tu nici măcar nu observi. Nu mă interesează dacă procuratura pregăteşte actul de acuzare. Nu vreau nici să ştiu dacă oficiile de stare civilă dau informații. Pe tine te vreau. Iar dacă eşti de părere că-i datorezi ceva fostei tale soții, atunci n-ai decât să-i plăteşti

în continuare. Mie nu trebuie să-mi plăteşti. Mă descurc singură.
Domnul Genardy fusese o dată căsătorit, cu foarte mulți ani în urmă. Are şi o fiică. Toate astea le ştiu deja.
— E de vârsta ta, îmi explică Günther cu râvnă. Dar nu trăieşte în nordul Germaniei, ci aici, în Köln. N-a locuit niciodată în altă parte, şi nici nevastă-sa. Aceasta s-a recăsătorit şi fiica lui Genardy a căpătat atunci numele tatălui ei vitreg. Dettov a făcut o treabă grozavă, ți-o spun eu. E căsătorită, mă refer la fata lui Genardy. Dettov vrea să vadă dacă e dispusă să stea mâine cu noi de vorbă, poate în cursul după-amiezii. A făcut rost şi de adresa fostei lui soții. Dar aia nu vrea să declare nimic.
Ştii ce i-a spus lui Dettov la telefon? Că şi-a şters numele de Genardy din memorie şi nu vrea să i se amintească de el prin nimic şi de către nimeni.
Frumos, bine, mă bucur pentru tine. Însă eu tot sunt obosită. Şi puțin slăbită pe dinăuntru. Tare m-aş mai băga acum în pat, într-un pat adevărat, ştii, în care să fie loc suficient pentru noi, amândoi. Ca apoi să dorm lângă tine, să dorm ca lumea.
— Treaba cu mutatul o amânăm pentru câteva zile, eşti de acord? Mi-am luat concediu luni şi marți. Rezolv eu asta, te poți baza pe mine. Vin mâine, încă nu ştiu exact la cât. Probabil aşa ca de obicei. Mai discutăm o dată mâine, pe îndelete. S-ar putea să am atunci mai multe noutăți. Presupunând că fiica lui Genardy e dispusă să stea cu noi de vorbă. La tine totul e O. K.?
— Da.
Încă o astfel de seară. Să las cheia uşii de la intrare în broască. Să trag cu urechea până începe să-mi vâjâie capul. Frică. Da, mi-era frică, mi-era îngrozitor de frică.
Aveam presentimentul că mă aştepta ceva îngrozitor.

Noaptea fu un fiasco total: ba ațipeam, ba îmi apăreau tot felul de imagini confuze.
Hedwig cu borcanul meu cu iaurt, alături de coşciugul alb, în mijlocul fostei camere de copii a lui Nicole, care acum era chiar dormitorul domnului Genardy. Iar fotografiile cu copii erau răspândite deasupra pe sicriu.
Printre ele se găsea şi una de-a Marei.
Mormântul de la cimitir, cu piatra neagră la unul din capete şi inscripția aurie. Nu te vom uita niciodată, Franz Pelzer. Şi Anke lângă mormânt, cu pântecul umflat, cu Mara pe brațul drept. Mara îşi ținea un biberon la gură şi sugea din răsputeri. Dar nu era de fapt un biberon, după cum mi-am dat seama mai târziu, iar Mara sângera, gâtul ei scurt era o singură mare rană.
Cum ai putut să îngădui aşa ceva? întrebă Anke. Apoi am văzut mâna, care-şi făcea loc din pământ afară, scormonindu-l. Şi resturile de săpun de sub unghii. Ți-am spus dintotdeauna că Franz a fost un tip stângaci şi greoi, zicea Anke.
Spre ziuă, imaginile au mai pălit, iar cearşaful era ud de transpirație. Părul mi se lipise de cap. Eram atât de obosită. Duşul călduț şi rece, alternativ. Două ceşti cu cafea la micul dejun, căci aveam gura uscată, foame însă nu-mi era. Am mâncat doar din obişnuință o jumătate de felie de pâine cu dulceață de căpşuni.
Nicole a părăsit casa împreună cu mine.
— Pe după-masă, mamă!
Alergă spre colț făcându-mi semn cu mâna. Am avut atunci senzația că ar trebui să fug după ea şi s-o iau cu mine, cu mine la Köln. Joacă-te puțin în spatele tejghelei cu brânză, comoara mea, şi ai grijă ca şeful de secție să nu te vadă. Nu-i place să ne aducem la lucru copiii.
Ce-o mai fi şi asta acum?

Călătoria cu autobuzul – un adevărat coşmar. Ar fi trebuit să-i spui lui Nicole că n-are voie să se ducă acasă pentru nimic în lume. Că trebuie să te aştepte la familia Kolling. Nu poate să meargă acasă, n-are cum să intre, doar i-ai luat cheia. Calmează-te! Calmează-te, nu se poate întâmpla absolut nimic.
Dar se şi întâmplase ceva...

13

Hedwig n-a venit la serviciu. Şeful de secţie nu s-a agitat din această pricină. O admirase pe Hedwig pentru cele câteva zile în care rezistase. În pauza de micul dejun i-am telefonat. N-a răspuns nimeni. Dar trebuia să fie acolo. Ieri spusese: „Pe mâine.” „Pe după-masă, mamă”, îmi strigase Nicole.
Am căutat numărul lui Wolfgang Beer în cartea de telefon. Nici la el n-a ridicat nimeni receptorul. Ultima posibilitate, comandamentul de poliţie. Era foarte urgent, pentru că bunica mea îmi povestea tot timpul despre câinele care luase cuiva copilul.
— Numele meu este Pelzer. Aş dori să vorbesc cu domnul Beer, Wolfgang Beer.
Şi aşteptatul. Cel puţin o dată pe secundă bunica mea îmi spunea: „La aşa ceva nu supravieţuieşti.” Un bărbat se înfiinţa la telefon, nu i-am înţeles numele. Încă o dată:
— Numele meu este Pelzer. Aş dori să vorbesc cu domnul Beer.
— E pentru tine, Wolfgang, strigă bărbatul în fundal.
În sfârşit, i-am auzit vocea pe fir.
— Ce-i cu Hedwig? N-a venit la lucru. Şi nu răspunde nici la telefon.
Probabil că Wolfgang Beer a avut aceeaşi senzaţie ca şi mine. A tras o înjurătură, mi-a mulţumit rapid. În timp ce închidea telefonul, l-am mai auzit spunând:

— Trebuie să plec, o treabă urgentă.
După care legătura s-a întrerupt, tăiată în mijlocul cuvântului.
Tăiate m-am gândit, venele.
Dar fuseseră numai pastilele. Puțin după ora unsprezece veni vestea din partea lui Wolfgang Beer, dintr-o clinică. Hedwig mai avusese o dată noroc, chiar dacă încă nu-şi recăpătase cunoştința.
— N-aş fi crezut niciodată că va face aşa ceva.
Wolfgang Beer era plin de reproşuri la adresa propriei sale persoane.
— Aseară mi s-a părut chiar puțin veselă. A râs. Mi-a povestit că la prânz ați hrănit-o cu un iaurt.
De hrănit n-o hrănisem deloc. Şi, în orice caz:
— Dar asta a fost joi.
— Da, a povestit şi asta. I-a venit în minte însă abia aseară, ceea ce o făcu să râdă. O linguriță pentru Sigrid, o linguriță pentru Wolfgang.
Îmi venea să urlu. N-o hrănisem pe Hedwig şi nu rostisem asta cu glas tare. O gândisem doar. Una pentru domnul Genardy, despre care toți nu spun decât lucruri bune. Iar nevastă-sa şi-a şters numele lui din memorie.
— Hedwig a spus – vorbi Wolfgang Beer în mijlocul gândurilor mele şi sună atât de asemănător unui sughiț – am ajuns oare chiar în halul ăsta încât trebuie să mă tratați ca pe un copil mic?
Cu aşa ceva ai omorî un copil mic. Acum încercase Hedwig să se omoare cu asta. Limbatril.
— Medicii sunt de părere că scapă, şopti Wolfgang Beer. Trebuie să fi înghițit vreo douăzeci de chestii din alea. Iar idiotul de mine îi mai procurasem şi somnifere, pentru că voiam s-o fac să renunțe la mizeriile alea. Şi din astea a luat, a luat cinci bucăți.

— Nu vă faceți reproşuri, i-am spus, nu putea nimeni să bănuiască aşa ceva. Poate că nici n-a făcut-o intenționat. Poate s-a întâmplat din greşeală.
Dar Wolfgang Beer nu credea să fi fost o greşeală, şi de fapt nici eu. Nici un om nu înghite din greşeală douăzeci şi cinci de tablete.
— Puteți veni la ea, doamnă Pelzer, imediat după lucru? Trec să vă iau cu maşina. Vă conduc apoi acasă.
Ce-ți închipui că vei obține, Wolfgang Beer, dacă mă postezi alături de patul lui Hedwig? Ce vrei să fac? Să-i spun din nou că-şi poate trimite fata la mine?
— Da, desigur, am răspuns.
Iar Nicole îmi făcu încă o dată semn cu mâna de la colțul străzii. „Pe după-masă, mamă."
Am telefonat imediat la familia Kolling, comunicând că voi ajunge mai târziu acasă.
— Nu ştiu exact la cât, am spus. O colegă a avut un accident, plec acum la spital.
La telefon era domnul Kolling. În fundal auzeam țipete de copii mici şi vocea soției sale:
— Nu e prea fierbinte. Acum potoleşte-te, altfel îți intră până la urmă clăbucul în ochi.
— Mda, asta-i rău, a replicat domnul Kolling în stilul său flegmatic. Vrem să plecăm foarte curând. Ştiți, este ziua tatălui meu. Suntem invitați, bineînțeles. Vrem să pornim pe la trei.
— Atunci trimiteți-o pe Nicole la mama mea.
— E în regulă, a zis.
Nu e în regulă. Toate sunt anapoda. Un apel telefonic la mama.
— E normal că azi după-amiază sunt acasă. E normal că poate rămâne la mine copilul, până vii.
De unde până unde e deodată normal? Şi şeful de secție cu amabilitatea sa neobişnuită:

— Dar e normal că puteți pleca cu o jumătate de oră mai devreme, doamnă Pelzer. Asta-i de la sine înțeles.
Transmiteți-i doamnei Otten că ne gândim cu toții la ea.
Da, să faceți așa, poate că Hedwig chiar va observa ceva. E capabilă de asta, mă refer la cititul gândurilor. Şi pe ale mele le citeşte.
Wolfgang Beer cu figura sa imobilă şi mestecându-şi buza de jos, cu mâinile care se cramponau de volan, încât încheieturile i se albiseră şi oasele îi ieşeau ascuțite în relief.
— Câinele ăsta blestemat nici nu-şi imaginează cât rău a putut să producă. Sunt bucuros că nu mai am de-a face cu cazul. I-aş fi muiat oasele până ce i-aş fi stors o mărturisire. Nu-i deloc atât de uşor când stai în fața unui asemenea tip şi trebuie să-l iei tot timpul cu binele, iar el nu face altceva decât să clatine din cap la toate.
— Dar dacă n-a făcut-o el?
Privirea consternată pe care mi-a aruncat-o, râsul batjocoritor.
— Atunci cine s-o fi făcut?
— Putea s-o fi făcut chiriaşul meu, domnul Genardy.
— Cum de vă veni o asemenea idee isteață?
— Am găsit fotografii în noptiera lui. Pornografie cu copii. Dar nu pornografie normală. În poze, copiii fie erau morți, fie erau inconştienți. În comoda lui se afla un întreg arsenal de medicamente care provoacă somnolență. Luase la el cheia de la camera fiicei mele. Şi mi-a furat lenjerie de corp din pivniță. Un chiloțel de-al lui Nicole.
— Ah, exclamă Wolfgang Beer, după ce am terminat de înşirat.
Mi-a aruncat din nou o privire scurtă, de astă dată plină de suspiciune. Eram sigură că suspiciunea nu-mi era adresată mie. Şi atunci m-au apucat dracii.
— De fapt trebuie să cunoaşteți genul ăsta de chiloței. Hedwig cumpărase pentru fata ei la fel. Au imprimate pe ei

zilele săptămânii. Luni, marți, miercuri. Şi de fiecare dată un model cu animale.

— Şi aşa ceva ați găsit la el?

Suna înăbuşit, de parcă n-ar mai fi putut respira.

Am dat greoi din cap, ca şi cum n-aş fi auzit niciodată de la Hedwig ce fel de chiloțel purtase fiica ei în ziua morții. Am reuşit să scot chiar un oftat prelung şi am şoptit:

— Da, un chiloțel de joi. Am fost în locuința lui miercuri, pentru că m-au frapat nişte lucruri ciudate. Am vrut să vorbesc cu el chiar miercuri seară, ca să-i spun să se mute din nou. Dar n-a venit. N-a venit nici ieri, nici alaltăieri.

După care am tăcut, lăsând chiloțelul să-şi facă efectul. Haide odată, Wolfgang Beer, doar eşti polițist, trage concluziile corecte. Trebuie să ştii ce piesă de îmbrăcăminte nu s-a găsit pe cadavru.

Dar pesemne că nu ştia precis. Şi dură un timp, până să-l conving.

Trei ore încheiate am stat la patul lui Hedwig. Eu, pe o latură, Wolfgang Beer, pe cealaltă. Hedwig nu-şi reveni. Din când în când şuşoteam pe deasupra ei. Am fi putut să şi țipăm unul la altul, cu siguranță că asta n-ar fi trezit-o.

Wolfgang Beer punea întrebări, eu îi răspundeam.

Am înşirat pe rând ce aflase până acum Hans Werner Dettov. Uneori, Wolfgang Beer părea concentrat, alteori dădea doar din cap, cu gândul aiurea. Colegii lui constataseră deja că domnul Genardy nu se ținea întotdeauna de adevăr. Dar domnul Genardy le putuse da un motiv întemeiat când îi atrăseseră atenția că minte. Vecina lui, care nu trebuia să ştie neapărat că nu se muta în nordul Germaniei, ci rămânea prin apropiere. Pentru că în apropiere făcuse o cunoştință încântătoare. O femeie de vârsta lui, o apariție foarte îngrijită. Mama ar fi fost cu siguranță entuziasmată, dacă ar fi putut auzi cum îi ridica

domnul Genardy imnuri de laudă pentru a arunca nişte praf în ochii unor poliţişti.
După ora trei, Wolfgang Beer părăsi camera, ca să vorbească la telefon. Nu mi-a spus pe cine voia să sune, căci ştiam oricum. Ştiam că acum o vor lua din loc câţiva poliţişti. Spre locuinţa aceea de deasupra magazinului de animale. Şi că-l vor ridica, dacă se afla acolo.
Mă simţeam oarecum uşurată, dar această uşurare se estompa puţin sub presiunea certitudinii că mai aveam în faţă o moarte. Pe cine voia omul în maro de data asta, Hedwig?
Medicii spuseseră că o să scape. Că depăşise momentul critic. Acum avea nevoie doar de îmbărbătare, de sprijin, de cineva care să-i fie alături când se va trezi. Dar Hedwig nu se trezi.
La patru şi jumătate mi-am luat rămas-bun. Wolfgang Beer a dat dovadă de înţelegere că trebuia să mă ocup şi de fata mea. I-am explicat că voi lua tramvaiul şi trenul, aşa că putea rămâne liniştit la Hedwig.
— Când se trezeşte o să-i spun că aţi fost tot timpul aici.
Când se trezeşte. Dacă se trezeşte, sărmana Hedwig, m-am gândit.
Se făcuse aproape cinci când am ajuns la gară. Apoi a trebuit să tot stau în tren, după aceea în autobuz, apoi pe stradă. Totul a durat ceva mai mult ca de obicei. Sâmbătă, circulaţia pe distanţe scurte nu merge atât de strălucit. Şi, în timp ce mă aflam în drum spre mama, Nicole intra într-o cadă.
O ştiu atât de sigur pentru că asta e ceea ce ea a mai putut să povestească; asta şi încă faptul că domnul Genardy i-a adus la baie un pahar cu suc de portocale. Nu era vreo băutură amestecată, vreun cocteil făcut cu adaos de apă şi zahăr, ci suc curat de portocale, preparat din concentrat, cu bucăţele de pulpă de fructe înăuntru şi gustul acrişor tipic.

Doar o învățase doamna Humperts cât de importanți sunt nişte dinți sănătoşi.
Restul l-a povestit mama. Că domnul Genardy venise la ea pe la ora patru. Scăpase la mustață de polițiştii care o porniseră după el în urma apelului telefonic al lui Wolfgang Beer, pentru a mai discuta o dată în detaliu cu el. Negăsindu-l acasă, ăia nu ştiuseră unde să-l mai caute. Au trecut totuşi la un moment dat pe la uşa mea.
Am aflat asta mai târziu de la doamna Hofmeister, care mătura trotuarul şi îi văzuse, doi bărbați în civil şi o maşină cu însemnele de Köln.
Pe atunci, domnul Genardy încă stătea comod în camera de zi a mamei mele. O cafea, puțină conversație.
Despre Mara care se jucase cât se poate de paşnic într-un colț de cameră, până ce apăruse domnul Genardy, pe care îl întrebă pe urmă tot timpul: „Bibe?" aşa încât domnul Genardy se simți constrâns să ofere o explicație.
Nora lui îi dăduse Marei să bea puțină limonadă dintr-un biberon. Lui personal nu-i plăcuse asta: un copil nu trebuie învățat cu chestii din astea, nu-i aşa? Nora lui avea uneori nişte vederi de-a dreptul ciudate. Dar ca micuța să-şi amintească încă atât de exact, când de fapt nu fusese decât o mică înghițitură!
Nicole era acolo şi a asistat la discuție. Apoi, domnul Genardy a trebuit să plece. Mai avea de rezolvat nişte treburi pentru fiul său, să livreze nişte fotografii la o herghelie. I-a arătat mamei pozele: erau frumoase, de mărimea unei cărți poştale, versoul fiind şi el făcut ca o carte poştală. Probabil nişte cărți poştale pe care le poți cumpăra peste tot, cu pisicuțe pe ele, cu căței sau tocmai cu cai. Dar mama era prea tâmpită pentru a pricepe acest lucru.
Iar Nicole, Doamne, ea n-avea decât opt ani, cum să fi putut înțelege? Eu nici măcar n-o prevenisem încă în mod serios.

Nu-i explicasem niciodată exact ce face un bărbat atunci când se „atinge” de un copil. A ezitat totuşi foarte mult până ce l-a întrebat dacă acolo unde pleca el acum erau cai adevăraţi. Şi a mai spus că iubeşte caii mai presus de orice, că tare s-ar fi suit o dată pe un cal adevărat. Ca şi cum el n-ar fi ştiut asta de mult!
Ei da, iar mama n-a avut nimic împotrivă. Şi de ce să fi avut, când se întreţinuse iar atât de bine cu el?! Şi despre mine şi cunoştinţa mea, care se vede că mă alarmase.
Mama nu recunoaşte, n-o să facă asta niciodată. Dar cred că l-a prevenit împotriva lui Günther. Probabil că domnul Genardy s-a gândit: acum sau niciodată.

14

Când am ajuns la mama, era aproape şapte. Când mi-a explicat pe urmă de ce nu se mai afla Nicole la ea, m-am trezit deodată stând pe terasamentul înzăpezit de cale ferată. Mama îmi deschisese uşa ţinând ceva în mână.
— Vrei să intri un moment, mă întrebase, sau n-ai timp? Cum se simte colega ta? Ce fel de accident a fost?
Iar eu rămăsesem cu ochii aţintiţi pe chiloţeii din mâna ei. Nicole îi adusese, îi primise de la doamna Kolling. Uite, ia-i înapoi şi spune-i mamei tale că s-a înşelat.
Nu sunt ai lui Denise, sunt ai tăi.
Schimbaţi, m-am gândit rapid. Genardy a schimbat chiloţeii, mi i-a pus pe sfoară pe cei ai fiicei lui Hedwig şi ne-a luat în schimb chiloţeii de vineri, gândindu-se că n-o să observ. Am dat-o pe mama la o parte din uşă şi am şi fost cu telefonul în mână. Günther nu era de găsit.
A trebuit să caut numărul clinicii. Sora-şefă l-a adus pe Wolfgang Beer la telefon.

— O are pe fata mea, am spus, poate am spus-o chiar plângând. A apărut azi după-amiază la mama mea şi a luat-o cu el. Voia să-i arate ponei. Cai. Nicole iubeşte caii.
Fiul său a făcut chipurile poze la o herghelie, aici, prin apropiere. Cică trebuia să ducă fotografiile acolo. Dar el nu are niciun fiu.
N-am mai auzit ce mi-a răspuns Wolfgang Beer.
Mama voia neapărat să rămân la ea ca să-i explic totul.
S-a oferit chiar să-mi facă o cafea. Dar eu nu aveam timp de cafea şi explicații, trebuia să fug. De-a lungul căii ferate ninse care era în realitate strada. Şi în timp ce alergam, au pornit câteva maşini de poliție, dar fără să ştie exact încotro s-o apuce. Existau mai multe herghelii prin apropiere şi pe deasupra ei nici nu credeau că el chiar o dusese la o herghelie. Însă aici se înşelaseră.
Nu era, ce-i drept, o herghelie adevărată, dar era o poieniță cu ponei. Şi nici un om în împrejurimi. A aşezat-o pe Nicole pe unul din animale, fără şa şi fără păturică. Cu siguranță că ei i-a plăcut. Genardy a pus animalul să meargă în cerc, ținându-l probabil strâns de coamă. La urmă, Nicole mirosea puțin a cal.
Când au pornit-o spre casă, Nicole i-a spus:
— Mă duc să fac un duş chiar acum, înainte să vină mama.
Dar ei îi plăcea mult mai mult să facă baie. Şi asta i-o povestise lui deja.
Când am ajuns acasă, nu mi-a trecut prin gând să mă uit întâi în garaj. Am intrat în casă, m-am dus imediat în bucătărie şi mi-am luat un cuțit din sertar. Unul din cele mari şi ascuțite, unul din cele pe care le foloseam mai demult ca să tai bucata de carne cubulețe pentru gulaş.
Era linişte ca la morgă. Peste tot un vâjâit, zumzăit şi foşnet, numai propriul sânge în urechi, care-mi tuna prin cap şi îngurgita toate gândurile.

Dacă te-ai atins de ea, te omor, că te cheamă Franz sau Josef. Intrând în vestibul îmi scosesem pantofii, dar am observat asta de-abia când am simțit treptele sub tălpi.
Erau așa de reci.
Nu contam cu adevărat pe faptul că ar fi fost acasă.
Era doar așa, ca și cum aș fi simțit o necesitate imperioasă să mă duc sus și să fac baie. Să-l aștept pe Franz care voia întotdeauna să mă spele pe spate. Și în față puțin.
Doar un pic, Siggi, nu se întâmplă nimic. Azi nu, dacă pui mâna pe perie, îți tai mâna. Te lovesc pe loc. Nici nu știam că mai țineam chiloțelul în mână. Unul de joi.
Doamnelor și domnilor jurați, aici vedeți ultima piesă din probatoriu.
Apoi m-am trezit cu ușa deschisă. Nu realizasem nici că luasem cheia din dulap. Iar în casă nu mai era liniște.
Franz îmi răsufla din nou lângă ureche. Transpira mult, tot mereu cădea câte o picătură de pe fața lui pe a mea.
Mi se părea respingător, atât de respingător ca urmele degetelor sale în cremă. Sunt foarte atent, Siggi. Nu vreau să te doară.
Nu a fost atent. Nu era probabil niciodată așa când ajungea până la capăt. Ce-l mai interesa atunci cum se simțea o fată în timpul ăsta? Era îngenuncheat pe pat și șoldurile sale tot împingeau. La fiecare subsuoară ținea câte un picior. Pe genunchiul drept, Nicole avea o vânătaie. Se lovise alaltăieri în curtea școlii, așa îmi povestise.
De ce nu țipă oare? Doar o doare. La cimitir o auzisem strigând, pe când acum era atât de liniștită. În acea clipă, el s-a uitat la mine. Poate că strigasem: „Las-o în pace!"
Nu știu cum s-a întâmplat, dar pentru un moment am crezut că era Franz. Semăna atât de tare cu el în secundele astea, semăna atât de îngrozitor de tare. Fața sa părea foarte mirată, într-un fel ridicolă. Unul din picioarele ei căzu pe cearșaf. Zăcea acolo ca aruncat. Atunci am lovit. Și

pentru că tocmai îşi întorcea iarăşi fața de la mine, l-am nimerit într-o parte, în gât.
Poliției i-am spus mai târziu că nici nu ştiusem că țineam un cuțit în mână. Dar eu ştiusem exact.
A durat atât de îngrozitor de mult. Nu avusesem habar cât trebuie să sângereze un om, până moare în sfârşit. Şi în tot acest timp s-a uitat la mine. Şi când mi-a trecut prin gând că de fapt nici nu putea fi omorât, că era poate unul din monştrii aceia milenari despre care citea Anke pe vremuri cu atâta plăcere, atunci a căzut într-o parte. A căzut foarte încet. Şi tot mai ținea un picior la subsuoară, îşi apăsa mâna liberă pe gât şi rânjea.
Într-adevăr rânjea. Sau poate mi se părea doar mie aşa.
După ce a căzut într-o parte am tras-o pe Nicole de pe pat şi am aşezat-o alături pe jos. Doar nu puteam s-o las să stea lângă el. Era şi plină de sânge. Fața ei şi bustul, părul şi brațele, dar şi picioarele şi burta. Am vrut s-o spăl, dar nu puteam s-o duc. Am adus doar un prosop din baie şi atunci am văzut apa din cadă.
Când am ajuns iar lângă ea, am zărit chiloțeii lângă uşă, pe jos. Erau curați, nu fuseseră pătați de nici o picătură, însă erau şi la o distanță de doi metri de pat. Îi lăsasem să cadă probabil.
După ce mi-am spălat bine mâinile cu prosopul ud, i-am ridicat şi i-am pus în sertarul comodei. Am luat de-acolo chiloțeii lui Nicole şi i-am dus chiar atunci jos.
După aceea am urcat iar, am spălat-o pe Nicole şi am dus-o şi pe ea jos. Deodată am fost în stare s-o transport, mi s-a părut aşa de uşoară. Am aşezat-o pe patul ei şi am învelit-o.
Apoi m-am dus la familia Hofmeister. Trebuia să fi arătat îngrozitor, poate aveam puțin aerul unei nebune şi eram plină de sânge. Doar capul mi-era limpede, într-un fel uşurat şi eliberat, eram în sfârşit liberă.

Domnul Hofmeister a telefonat şi a vorbit pentru mine. M-a şi condus la mine după aceea. Soția sa a venit puțin mai târziu. Domnul Hofmeister s-a dus imediat sus. Nu a rămas mult, iar când a coborât era foarte palid. A dat numai din cap, s-a aplecat asupra lui Nicole, i-a pus degetele la gât şi a şoptit:
— Ce face copilul?
De parcă eu aş fi ştiut.
— De necrezut, a şoptit domnul Hofmeister, când s-a ridicat din nou. De la început mi s-a părut nițel suspect.
Dar aşa ceva probabil că omul îşi închipuie doar.
Întâi a venit ambulanța, pe urmă medicul de gardă şi cu el şi o maşină a poliției cu doi polițişti în uniformă.
Erau relativ tineri şi nu au pus nici o întrebare. Asta mi s-a părut foarte ciudat.
Doctorul a examinat-o pe Nicole, mie a vrut să-mi facă o injecție, dar eu nu am acceptat. Nu aveam nevoie de nici o injecție, eram foarte liniştită. Pe Nicole au luat-o. Aş fi vrut să merg şi eu cu ea, dar când m-am ridicat să-mi iau geanta, unul dintre polițişti mi s-a pus în cale.
Doctorul a vorbit cu el, dar polițiştii au insistat că trebuie să rămân. Colegii urmau să vină imediat. Au şi venit un pic mai târziu. Încă doi polițişti, în civil de data aceasta şi nu din Köln. Nu ştiau mare lucru despre fiica lui Hedwig şi n-aveau habar că studentul tot refuza să mărturisească. Dar de fapt el nu refuza deloc, ci spunea adevărul. Avusesem puțin timp şi mă gândisem ce să le spun. Pe urmă s-a desfăşurat totul cât se poate de curgător.
Că domnul Genardy se instalase de câteva săptămâni la mine. Că-l găsisem chiar din prima săptămână într-o seară în camera fiicei mele, când mă întorsesem dintr-o vizită făcută surorii mele. Că îmi povestise că Nicole ar fi strigat în somn şi el ar fi vrut doar să vadă ce-i cu ea pentru că eu nu eram acasă.

Că nu-l crezusem, pentru că am descoperit ceva umed şi lipicios pe puloverul ei. Că mi s-a părut atât de monstruos, încât pur şi simplu mintea mea refuza să înțeleagă. Deşi îi promisese fetei mele chiar de la început câteva cadouri frumoase şi îi oferea tot timpul câte ceva.
De exemplu să facă baie la el în cadă. Şi că eu fusesem împotrivă. Total împotrivă.
Le-am povestit că îi spusesem marți seară domnului Genardy că trebuie să se mute. Că fusesem aseară în locuință ca să văd dacă se mutase deja. Că găsisem cu această ocazie un plic cu poze şi o pereche de chiloți de-ai fetei mele.
Le-am povestit şi că abia cu câteva ore înainte vorbisem cu un polițist în legătură cu suspiciunile mele. Că alertasem poliția de îndată ce aflasem că domnul Genardy o luase cu el. Că apoi am intrat în casă şi am auzit un sunet de sus. Că mi-am luat cheia de rezervă pentru ca să controlez. Şi că nu-mi mai pot aduce aminte ce s-a întâmplat după aceea. Au crezut şi asta.

15

A avut loc, desigur, o anchetă. S-a constatat cu această ocazie încă o dată ceea ce se observase deja la prima vedere. O situație clasică de apărare, pe deasupra sub o puternică tensiune nervoasă, o situație emoțională de excepție, au adăugat. A trebuit totuşi să aud o mulțime de lucruri pentru că nu informasem poliția imediat, de la primele indicii.
Ce indicii însă? Să le fi istorisit eventual despre omul în maro? Sau despre povestea de la cimitir? Despre fiica lui Hedwig care venea noapte de noapte la patul ei să întrebe unde fusese Hedwig?

Eu cel puțin am fost prezentă când a fost cazul. Şi în afară de mine doar Günther ştia că nu acționasem dintr-o pură legitimă apărare.
Lui am fost nevoită să-i explic cum de am ajuns în locuință. Günther a fost mai mult decât furios pe mine pentru că îi ascunsesem prima mea vizită acolo sus şi pentru că nu-i spusesem nimic în legătură cu pozele.
Mi-a spus că dacă n-aş fi tăcut, lui Nicole i-ar fi fost cruțate multe.
Da, probabil că aşa ar fi fost.
Rănile lui Nicole sunt vindecate. Ea nici măcar nu ştie ce s-a întâmplat cu ea. Doctorii sunt de părere că ar fi mai bine pentru ea să nu-i spunem imediat, poate mai târziu, cândva. Noi i-am spus că a adormit în cadă. Îşi mai aducea aminte că se simțea tare obosită. Iar noi – eu – i-am spus că domnul Genardy, vrând s-o ridice din cadă, a alunecat şi a căzut cu ea, că ea s-a rănit în căzătură, că de aceea o durea probabil burta aşa de tare când s-a trezit.
Asta s-a întâmplat cam pe la ora zece seara. A întrebat imediat de mine, iar eu nu eram acolo. Günther era cu ea, cel puțin el.
Traume psihice n-a suferit. În timp ce se mai afla încă la clinică s-a ocupat de ea un psiholog pentru copii, a discutat cu ea de câteva ori. Mie mi-a spus după aceea că nu trebuie să-mi fac griji. Şi dacă Nicole întreabă de domnul Genardy să îi spunem că s-a mutat. Iar adevărul – odată şi odată.
Adevărul! Poate nici nu există vreun adevăr. Există mărturii. Cea a unei tinere care în primii ani de viață purtase numele de familie Genardy. Ea le-a explicat lui Günther şi lui Hans Werner Dettov că nici nu-şi mai aduce aminte de tatăl ei.
Cele ale unor vecini şi colegi, proprietari de case şi şefi şi toți au spus la fel. Te puteai baza pe el, era prietenos, săritor, un bărbat amabil de vreo 59-60 de ani şi care nu deranja niciodată. Iar eu l-am omorât.

Şi există indicii. O grupă de sânge, câteva fire de păr pe un pulover, un ac de cravată din aur cu suprafaţa şlefuită delicat şi cu un mic diamant. Acul era din acelaşi set cu o pereche de butoni.
Şi există erori. Nişte chiloţei de joi, care nu-i aparţineau fiicei lui Hedwig. Greşisem presupunând că ai lui Nicole erau în dulap. Unul dintre poliţişti a spus:
— Atât de prost nu era încât să-i păstreze.
Au zis şi că nu mai avuseseră un astfel de caz. Toţi anii ăştia, atâţia copii şi niciodată nu făcuse o greşeală.
Doar una singură şi pe aceea o muşamalizaseră superiorii săi de atunci.
Pentru fotografiile din comodă a fost contactată secţia de criminalistică. Copiii din poze trăiesc împrăştiaţi prin toată Germania. Nu toţi au scăpat aşa de uşor ca Nicole. Unii dintre ei au trebuit să se lupte săptămâni în şir între viaţă şi moarte.
Dar trăiesc, în afară de doi. O fetiţă de nouă ani care era puţin înapoiată. Cadavrul ei a fost găsit cu doi ani şi jumătate în urmă în pădure. Fusese violată şi ucisă cu o piatră. Şi fiica lui Hedwig. De la ea, ce-i drept, nu exista nici o fotografie.
Hedwig s-a trezit de-abia duminică seara. Wolfgang Beer era lângă ea şi i-a povestit ce se întâmplase. Poate nu a înţeles totul din prima clipă. Dar când am vizitat-o miercuri, mi-a ţinut tot timpul mâna strâns, cea dreaptă. Şi de două ori m-a întrebat:
— L-ai lovit într-adevăr cu asta?
Şi când am dat aprobator din cap, Hedwig a surâs.
Atâta, cel puţin, a înţeles. Asta a fost acum patru săptămâni. Duminica trecută am conceput contractul de închiriere, cu aceeaşi sumă pe care o plătea şi doamna Humperts. Hedwig s-a uitat prin apartament, mai ales prin dormitor. Era proaspăt renovat, cu tapete noi, cu mochetă

nouă. Günther rezolvase treaba asta, el mi-a avansat şi banii, deşi nici el nu prea se întâmplă să aibă.
Hedwig se uita în jur şi dădea mereu din cap.
— Este un sentiment ciudat, spuse. Crezi că Nadine o să vină şi aici să mă întrebe unde am fost? La spital a fost de două ori la mine.
— Dacă vine aici, i-am răspuns, trimite-o pur şi simplu jos, la mine.
Hedwig a aprobat din cap. Apoi s-a dus la fereastră şi a făcut măsurători pentru perdele. Ne-am dus iar jos, după ce măsurase împreună cu Wolfgang Beer şi celelalte încăperi. Eu am făcut cafea. Günther a băut cu noi o ceaşcă, pe urmă a trebuit să meargă la serviciu. Şi cum a plecat, au venit Nicole cu Denise. Se ciondăniseră cu fraţii cei mici şi voiau să se joace la noi pe terasă. Hedwig a făcut nişte ochi mari de tot.
— E drăgălaşă fetiţa ta, spuse ea, şi cealaltă la fel, într-adevăr drăguţă. Nu se observă nimic la ea.
Ieri, Hedwig a venit cu mine direct după serviciu. A dormit pe o saltea pneumatică, acum este sus şi vopseşte bucătăria. Nu prea se aude zgomot, doar din când în când nişte paşi. Nicole a fost după prânz câtva timp la ea, înainte să meargă la Denise. Când a coborât, avea vopsea albă pe obraji.
— Doamna e drăguţă, a fost ea de părere, dar mi se pare şi un pic ciudată. Tot timpul vrea să mă strângă în braţe.
Frică? Da, mi-e frică. Nu ştiu dacă e corect ce am făcut. Corect faţă de Nicole, faţă de Hedwig, faţă de mine.
Noaptea trecută am visat iar, de astă dată doar un coşmar obişnuit.
Eram la cimitir şi săpam la un mormânt ca apucată.
Dar groapa pur şi simplu nu devenea mai adâncă. Trebuia însă să devină, căci aveam atâţia de înmormântat. Pe tatăl

meu, pe bunicul meu, pe toți oamenii aceia bătrâni, pe fetița din clasa mea, pe Franz şi pe domnul Genardy.
Toți zăceau grămadă, de parcă ar fi fost răsturnați dintr-un camion. Şi chiar deasupra era fiica lui Hedwig, iar lângă ea, Nicole. Pe urmă am văzut şi de ce nu puteam săpa mai repede: pentru că aveam un teanc de fotografii în mâna dreaptă.
M-am sculat țipând. Günther îmi ținea mâinile strâns.
Dădusem în somn în el. Era cam palid.
— Ce s-a întâmplat? Ai visat din nou? Sper că nu iarăşi ceasul tău?
Am dat doar din cap că nu. De vorbit nu mă simțeam în stare imediat. Ceasul tău! Doar nu era ceasul meu. El aparținuse bunicii, până ce a venit omul în maro pentru prima oară.
Şi chiar de ar mai veni de o sută de ori, n-o să reuşesc niciodată să-l consider un prieten care nu vrea decât să mă prevină.
Şi cum aş putea s-o fac? El vesteşte moartea.

SFÂRŞIT